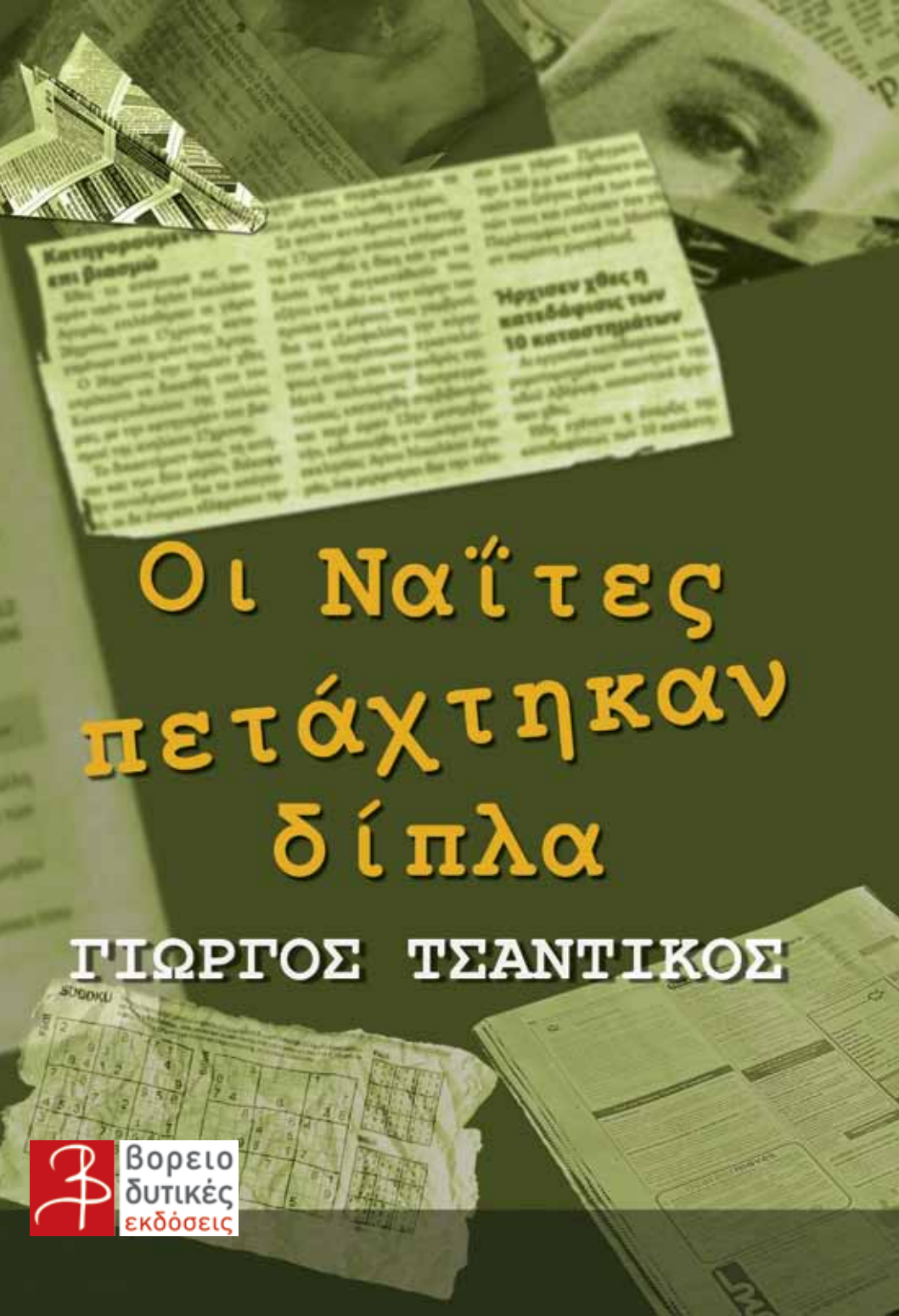

Κατηγορούμεται επι βίαση

Είκοσι το κατηγορούμενο με τον
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
Αργυρίου, επιδιώκοντας να κερδίσει
Μόνη του Ο'Χάρου, κέρδισε από
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
Ο Μόνη του Ο'Χάρου, κέρδισε από
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
Κατηγορούμενο του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
Το κατηγορούμενο, με τον
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου, κέρδισε
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου

απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου

απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου

Ήρθε ο χρόνος η κατεδάφισης των 10 καταστημάτων

Αντικείμενο κατασκευής των
καταστημάτων, κέρδισε από
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου
απαιτητή του Αγίου Βασίλειου

Οι Ναΐτες πετάχτηκαν δίπλα

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΑΝΤΙΚΟΣ

Ο Γιώργος Τσαντίκος γεννήθηκε το 1975 στα Εξάρχεια και μεγάλωσε στου Γκύζη και στην Κυψέλη. Στα 18 του έφυγε με διοικητική απέλαση από την Αθήνα και με βαθμό πανελληνίων κοντά στο 18, πέρασε στη Φιλοσοφική Ιωαννίνων από την οποία βγήκε πέντε χρόνια αργότερα με πτυχίο. Έκτοτε, μένει στα Γιάννενα ως μεταπτυχιακός αρχικά και από το 2000 ως δημοσιογράφος, αλλά συνεχίζει να σκέφτεται σαν άνθρωπος. Έχει αλλάξει επτά σπίτια μέχρι τώρα, δεν πατάει ποτέ ανάμεσα στα πλακάκια του πεζοδρομίου και Ναϊτες δεν υπάρχουν σε αυτό, το πρώτο του βιβλίο. Επιφυλάσσεται για τα επόμενα.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΑΝΤΙΚΟΣ

Οι Ναΐτες πετάχτηκαν δίπλα

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Γιώργος Τσαντίκος

Οι Ναΐτες πετάχτηκαν δίπλα

ISBN (έντυπης έκδοσης): 978-960-99666-3-4

Απρίλιος 2011

Σύνθεση εξωφύλλου: Ελένη Λαμπροπούλου & Μιχάλης Φουντουκλής
Χρησιμοποιήθηκαν αποκόμματα από τον Ηπειρωτικό Αγώνα
Διορθώσεις - επιμέλεια: Γιάννης Πλιώτας

ΒΟΡΕΙΟΔΥΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κάνιγγος 16, 45444, Ιωάννινα

2651302783 / 6947328011 / voreiodytikes@gmail.com

<http://voreiodytikes.blogspot.com>

www.facebook.com/voreiodytikes

Άδεια Creative Commons
Αναφορά προέλευσης - Μη Εμπορική Χρήση
Παρόμοια Διανομή 3.0 Μη εισαγόμενο

Με τη σύμφωνη γνώμη εκδότη και συγγραφέα, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη ή αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή, η παρουσίαση στο κοινό και η τροποποίηση, απόδοση κατά παράφραση ή η διασκευή του, υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου και αν τροποποιήσετε ή δημιουργήσετε περαιτέρω βασισμένοι στο έργο, θα μπορείτε να διανείμετε το έργο που θα προκύψει μόνο με την ίδια ή παρόμοια άδεια.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στο:
<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/>

eBooks4Greeks.gr

Στους γονείς μου και την αδερφή μου,
στο κορίτσι μου
και τους δικούς μου ανθρώπους.

(1)

Καπρί σε φινί, η Ρένα Παγκράτη ζει

σε τιμή
26650-
250074.

όδρομο

μετρικά
ειστού

τι Τζά-

κτιρίων

μιαπαί-

ΙΑ

αννίδη
εία
πίσης

ΑΜΕΣΗ λύση μετρητών εντός
5 λεπτών από πιστωτικές
κάρτες, με ή χωρίς υπόλοιπο
ακόμα και με τρίμηνη καθυσ-
τέρηση, από 12 έως 36
ΑΤΟΚΕΣ δόσεις. ΑΜΕΣΗ εξυ-
πηρέτηση 365 ημέρες το χρό-
νο 09.00-23.00, κα Ελπίδα
6974-533556 κ. Αντώνης
6945-040777.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ ζητεί εργασία
εντός - εκτός πόλεως.

Πληρ. τηλ.:

6939-508235

**ΜΑΣΤΟΡΑΣ -
ΕΠΙΠΛΟΠΟΙΟΣ**
αναλαμβάνει ξυλουργικές
εργασίες (μερεμέτια)

κατ' οίκον.

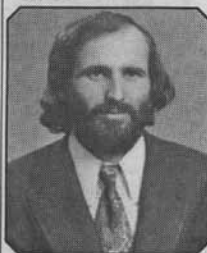
Πληρ. τηλ. **6945-308524**

ΖΗΤΕΙΤΑΙ

κοπέλα έως 35 ετών
για εργασία σε ψισταριά,
τυλίχτρια, απογευματινές
ώρες εργασίας
Τηλ.: **6936-900818**

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΔΥΝΑΜΗ! ΑΚΗΣ ΡΕΝΤΖΕΠΗΣ ΜΕΛΛΟΝΤΟΛΟΓΟΣ

Για τις επιτυχίες του
στο ΛΟΤΤΟ έγιναν δυο
εκπομπές στον ΑΝΤ1

Για τα
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ
Η οικογένεια Ρεντζέπη από το 1950
έχει δημιουργήσει το πανίσχυρο
ΦΥΛΑΧΤΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ φέρνοντας
την ευτυχία σε χιλιάδες ανθρώπους.

**ΠΡΟΣΟΧΗ! ΟΙ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ
ΤΟΥ ΤΟΝ ΚΑΤΕΤΑΞΑΝ
ΠΡΩΤΟ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ!**

Ο Διάσημος Μελλοντολόγος επισκέπτεται
τα Ιωάννινα και δέχεται προσωπικά ραντεβού.

Στο
λουθ

Ο
επι

Α

Την
εγγυ
η 30
στον

«Αύριο θα πάμε Αθήνα να πάρουμε δείγματα».

Ο άνθρωπος που έδωσε τη διαταγή με φωνή που θύμιζε τον κοντό υπηρέτη ενός κακού που έπαιζε στον Τζέιμς Μποντ, ξεστόμισε και μερικές άλλες με την ίδια φωνή και τα ίδια αποτελέσματα: τον έγραψαν όλοι στ' αρχίδια τους.

Ο πρώτος που το έκανε ήταν ο Στέφανος, που δεν θυμόταν καν πώς έλεγαν τον κακό στον Τζέιμς Μποντ και σχεδόν δεν θυμόταν πότε είχε πρωτομπει στο εργαστήριο. Πριν από δώδεκα ή διακόσια χρόνια ίσως, πρώτα ως φοιτητής και μετά ως μεταπτυχιακός –γαμώ την ώρα που το αποφάσιζε. Σήμερα ήταν ο εξ απορρήτων του επιστήμονα-καραγκιόζη, δηλαδή ο δούλος του διάσημου, για τις επαφές που διέθετε, καθηγητή. Για τις γνώσεις του από την άλλη, δεν τον ήξερε ούτε η μάνα του.

Το αύριο ήρθε γρήγορα. Ο Στέφανος κατέβηκε από το λεωφορείο και αυτό που είδε στην πόρτα του εργαστηρίου, δεν του άρεσε καθόλου. Η Ντόλι, Ναταλία κατά κόσμον.

«Άλο Ντόλι!» της είπε από μακριά σε μια έξαρση πρωινής ευγένειας. «Πού είναι τα άλλα κλωνοποιημένα αδερφάκια σου; Άκουσα βελάσματα όπως ερχόμουν», κατέστειλε την ευγενική έξαρση. Η Ντόλι δεν απάντησε, δεν είχε καταλάβει κιόλας, απλώς δυσανασχέτησε γιατί πίστευε πως όταν της έλεγαν κάτι που με αυτιά άλλων ακουγόταν έξυπνο, της την έπεφταν.

«Φεύγουμε σε λίγο με τον κύριο καθηγητή. Με το αυτοκίνητό του», δήλωσε μόνο.

Για του λόγου το αληθές, ο κύριος καθηγητής καβάλησε με το ψευδοτζιπ του το πεζοδρόμιο μπροστά στην είσοδο και κατέβηκε. «Φορτώστε να φύγουμε», έδωσε εντολή ο υπεύθυνος του σωματείου και οι φορτοεκφορτωτές της επιστήμης υπάκουσαν στην τσιριχτή φωνή.

Οι μούντζες άρχισαν αμέσως μόλις βγήκαν από την κεντρική είσοδο του πανεπιστημίου. Ο αρχηγός της εκπαιδευτικής εκδρομής ήταν χειρότερος οδηγός από το σοφέρ της κυρίας Ντέιζι, αλλά έκανε σαν να μη συμβαίνει τίποτε όταν έβρεχε φάσκελα. Μόνο σε μια στροφή έξω από το Αίγιο, όπου είδαν το Χάρο με τα μάτια τους, ο οποίος είχε ντυθεί τριαξονικό που ερχόταν από το αντίθετο ρεύμα, τότε ο Αλέν Προστ της συμφοράς άλλαξε χρώμα και σταμάτησε να τραγουδάει στα γαλλικά.

Αλλά αυτά συνέβησαν αργότερα.

Προς το παρόν, ο Στέφανος δεν μπορούσε να χωνέψει ότι η συνάδελφός του είχε προλάβει να κάτσει πίσω και να του παραχωρήσει τη θέση του συνοδηγού. Σκεφτόταν πολλά πράγματα μαζί, ότι τα φάσκελα έπιαναν και αυτόν, ότι μπορεί κάποιος να τον γνωρίσει δίπλα στον κοντομαλάκα που οδηγούσε, ότι η Ντόλι τελικά είναι πιο έξυπνη από όσο αυτός νόμιζε –και στο κάτω-κάτω είχε αξιομνημόνευτο κώλο– ότι αυτό το ταξίδι το βαριόταν.

Θα πηγαίνανε να πάρουν δείγματα από μια εταιρία και θα της έκαναν ουσιαστικά τζάμπα τη δουλειά που στην πιιάτσα θα τους κόστιζε και δέκα φράγκα, που λέει ο λόγος. Το μαύρο χαρτζιλίκι θα το έπαιρνε το κακέκτυπο του Νίκου Ρίζου που οδηγούσε το τζιπ για νεόπλουτους, χωρίς καν τη στοιχειώδη Αλ Γκορ οικολογική συνείδηση, αλλά και το επιστημονικό όχημα στο οποίο και οι τρεις (και κάμποσοι ακόμη) επέβαιναν.

Ο Στέφαν Συνοδηγός είχε πάρει τα μέτρα του. Ήξερε ότι θα ταξίδευε με μια ηλίθια και ένα αρσενικό αντίστοιχο, και είχε φτιάξει “κουλουράκια”.

Τη συνταγή την είχε από κάτι γεύματα αντιπαπαγόρευσης στην Ιταλία, από έναν Ελβετό χίπι που κάποια μέρα μαγείρεψε χασισομακαρονάδα για τετρακόσια πενήντα άτομα. Δεν μπορεί, κάτι θα ήξερε.

Την πρώτη φορά που έφτιαξαν τα μπισκότα σπίτι, έπαθαν δι-
άρροια. Τη δεύτερη φορά δεν κατάλαβαν τίποτα γιατί, όντας χε-
σμένοι απ' την πρώτη, έβαλαν πολύ λίγο από το βασικό συστατι-
κό. Την τρίτη το πέτυχαν και όταν την ξεάκουσαν διάβασαν ξανά
το ημερολόγιο που κρατούσαν για να μην ξεχάσουν τις δοσο-
λογίες, λόγω της αναπόφευκτης ντάγκλας, η οποία ήταν και το
επιθυμητό αποτέλεσμα.

Για να τα χρησιμοποιήσει όμως, θα έπρεπε να κάτσει πίσω.
Τώρα, η Ντόλι Πάρτον τον είχε εκθέσει στους θεατές με τη με-
γαλοπρεπή ντρίμπλα που τον είχε στείλει στο θερμαινόμενο κά-
θισμα του συνοδηγού, αυτό που το, χωρίς χιούμορ ισότιμο του
Λουί ντε Φινές, άναψε για να τους κάνει φιγούρα, ενώ έξω είχε
περίπου εβδομήντα εφτά χιλιάδες βαθμούς Κελσίου, μέσα στον
Ιούλιο. Τότε, ο Στέφανος νόμισε ότι είδε από τον εσωτερικό κα-
θρέφτη την Ντόλι να γελάει και ένα κλικ εξυπνάδας να περνάει
από τα μάτια της, ενώ αυτοί περνούσαν την ειδυλλιακή κοιλάδα
του Αγρινίου και ο κώλος του είχε πάρει φωτιά.

Αλήθεια, μερικές φορές σκεφτόταν μήπως είχε άδικο που
θεωρούσε ηλίθιους κάτι λιγότερο από το 100% των ανθρώπων
που γνώριζε λίγο ή περισσότερο. Το σκεφτόταν από την Άρτα
κιόλας, γιατί από τότε άρχιζε να κόβει απ' τον καθρέφτη την
Ντόλι και να καταλαβαίνει ότι όλες οι σεξιστικές παρατηρήσεις
που θα μπορούσε να κάνει επάνω της, ήταν θετικές.

«Αλήθεια, τι τραγούδια ακούτε τώρα πια εσείς οι νέοι;» είπε
ο κοντός επιστήμονας-οδηγός, με φανερή τη διάθεση να ζεστά-
νει την ατμόσφαιρα και με μια ελαφρά δόση σαρκασμού στη ρη-
τορική του ερώτηση. Το χέρι του βγήκε από το ντουλαπάκι λίγο
πριν πέσουν πάνω στην νταλικά, η οποία ερχόταν από το αντίθε-
το ρεύμα, ενώ προσπερνούσαν μια BP.

Ο Χάρος, που λέγαμε, είχε βγει παγανιά με κάτι τσιμεντο-
σωλήνες για Κακαβιά. Βασικά, πήγαινε ήσυχος στο δρόμο του

μιλώντας μέσω hands free σε πρωινή αθλητική εκπομπή που έβγαζε τηλέφωνα στον αέρα. Του Χάρου τού ξέφυγε μια βαριά κουβέντα για τα θεία, την οποία την άκουσαν περίπου τριάντα χιλιάδες Έλληνες ακόμη, και μόλις ο αντίπαλός του ξαναχώθηκε πίσω απ' την BP, επανήλθε στην ανάλυση:

«Έλα Μπάμπη, ένα τζιπ χωρίς οδηγό πήγε να προσπεράσει όπως να 'ναι ρε γαμώτο, σόρι. Που λες, τα πρωταθλήματα κερδίζονται στο γήπεδο. Να φέρουν έναν καλό προπονητή γιατί θα κάνω το διαρκείας προσάναμμα για το μπάρμπεκιου...»

Λίγα χιλιόμετρα προς την αντίθετη κατεύθυνση, ένας οδηγός είχε κλάσει μαλλί, ένας συνοδηγός είχε βάλει στα αυτιά το γκρι του iPod nano και μια συνεπιβάτης έλεγε: «Να σταματήσουμε γιατί κατουριέμαι;» με τον πιο τρομοκρατημένη φωνή που είχε στα ringtones της.

Σταμάτησαν στο πρώτο μαγαζί εθνικής που βρήκαν. Πριν από αυτούς την ίδια ιδέα είχαν ένα ΚΤΕΛ από το Λεοντάρι Φθιώτιδας, μια εκδρομή του Συλλόγου Προστασίας Ποταμιών Από Ψάρεμα Με Δυναμίτη Και Υδροηλεκτρικά Φράγματα και ένα λεωφορείο με οπαδούς που γύριζαν από εκτός έδρας ήττα στην Κοστομέρα από τον τοπικό Όλεθρο, για τον 3ο όμιλο της Δ' εθνικής.

Το τρίο σάιεντιστ κατέβηκε από το SUV, οι άντρες άναψαν τσιγάρο και ανακάτεψαν την τσάντα τους νευρικά, και οι γυναίκες πήγαν όντως για πιπί τους πίσω από τους ξέγνοιαστους οικολόγους, τους αδικημένους δευτεραθλητές της κατηγορίας, μερικούς φαντάρους σε άδεια και φοιτητές που ετοιμάζονταν για εξεταστική. Οι κοντοί, τέλος, πήγαν στο σελφ-σέρβις με τις ποικιλίες οι οποίες θα έκαναν αστίατρο να εκραγεί από συσσώρευση επαγγελματικής συνέπειας.

Ενώ λοιπόν ο Εστέπαν κάπνιζε και μασουλούσε ένα δύσμορφο κουλουράκι (είχαν βάλει πάνω απ' όλα την ουσία και όχι την

εμφάνιση όταν τα έφτιαχναν), το κοντόσφικτο αφεντικό του σαβούρωνε αμφίβολα σουτζουκάκια και η Ντόλι είχε ήδη κατουρήσει και πλησίαζε το αυτοκίνητο απ' την πλευρά που ο ήδη μαστουρώνων νεαρός κύριος, ούτε που φανταζόταν ότι υπήρχε στο χωροχρόνο.

«Ευτυχώς ρουτσπουφερχρουπταμπισκκρατςγιατίπεινσυχρουπ» ή κάπως έτσι έγινε η συνεννόηση μεταξύ του σχεδόν μαστουρωμένου αδιάφορου και της πεινασμένης συναδέλφου. Ο Στέφος δεν κατάλαβε απ' την αρχή (λίγο ότι η Ντόλι τα έλεγε μασουλώντας, λίγο τα γελαστά μπισκότα), όταν όμως πήρε γραμμή τα καθέκαστα, του ήρθε κόλπος.

Φαντάστηκε τη ζωή του στη φυλακή για παρασκευή, εμπορία και χρήση εναλλακτικών ναρκωτικών, τη ζωή του με την Ντόλι, τη ζωή εν τάφω και έναν ουρακοτάγκο να περνάει οπτικές ίνες στη Σταδίου, αλλά αυτό ήταν αποτέλεσμα της μαγειρεμένης φούντας.

Μη! πρόλαβε να σκεφτεί, ήταν όμως αργά. Η άλλη μασουλούσε ήδη το δεύτερο κουλούρι, ενώ ο κομισάριος του εργαστηρίου, που είχε πνίξει την τρομάρα του παρολίγο τρακαρίσματος σε ένα πλήρες δείπνο στις έντεκα το πρωί, έφτανε περιχαρής:

«Να την κάνουμε σιγά-σιγά;» ρώτησε χαρούμενος που είχε προσπαθήσει να μιμηθεί την αργκό μιας κάποτε νεολαίας που ήδη παρουσίαζε τριχόπτωση.

«Ναίσκε», είπε χωρίς προφανή λόγο στα Κεφαλλονίτικα ο σιορ Στέφος, η δε Ντόλι τού έσκασε το πιο χαριτωμένο χαμόγελο που είχε δει από γυναίκα στη ζωή του, κάτι ανάμεσα σε σκέρτσο και ντροπή δεκάχρονου. Ταυτόχρονα, το αεράκι σήκωσε την πουκαμίσια της αποκαλύπτοντας τον αφαλό με το ασημένιο αλυσιδάκι που κατοικούσε εκεί. Το ντροπαλό χαμόγελο μετακόμισε στα ανδρικά χείλη. Η φούντα γκουρμέ έφτιαχνε κατάσταση.

Μπήκαν στο αμάξι και ξεκίνησαν πάλι. Ο Μπέιμπ Ρουθ της επιστήμης προσπάθησε ξανά να κάνει το ακροβατικό με το ντουλαπάκι και τα cd, ο Τάι Κομπ όμως δίπλα τον πρόλαβε και του έδωσε ένα τυχαίο. Το λάθος της επιλογής που ακολούθησε τη σύντομη μάχη των άσων του μπέιζμπολ, άρχισε να το καταλαβαίνει από τα γαλλικά γράμματα που πέρασαν από μπροστά του σαν σε fade-out νυχτερινής φωτογράφισης σε κόντρα στην Ποσειδώνος. Το κατάλαβε απόλυτα όταν ο Ερβέ Βιλάρ άρχισε να γαργαρίζει «Καπρί, σε φινί, καπρί, ωωωω...»

Οι συγκάτοικοι στο τζιπ κοιτάχτηκαν από τον καθρέφτη, όπου αντάλλαξαν ματιές μαστούρας, έκπληξης, γέλιου, ανάμεικτες με μικρές και άσχετες δόσεις λαγνείας. Ο οδηγός συνέχισε το κρεσέντο του, φέρνοντας στα πρόθυρα αποπληξίας τους συνεπιβάτες του. Το καπρί τελείωνε και, για κάποιο λόγο που πιθανώς μόνο ο Χάντερ Τόμπσον, ο Τίμοθι Λήρι ή κάποιος άλλος ειδήμων της παραισθησιογόνας χαρουμενότητας θα μπορούσε να ερμηνεύσει, ο Στέφανος ολοκλήρωνε το ρεφρενάκι με το στίχο «Η Ρένα Παγκράτη ζει».

Εκεί που σκεφτόταν την καρατερίστα της ελληνικής βιντεοταινίας, το χέρι του απλώθηκε σαν από μόνο του, τέντωσε τα δάχτυλά του, και προσγειώθηκε στο τρίδιπλο από το λίκπος σβέρκο του οδηγού.

«Ωωω, σε φινiiii...»

Ο οδηγός ήταν κόκκινος. Από τη σφαλιάρα ασφαλώς, αλλά και από την έκπληξή του. Ο συνοδηγός ήταν κόκκινος επίσης. Από τη χαρά του και την έξαψη για το τι περιμένει έναν μεταπτυχιακό που μόλις έχει φατουρώσει τον επιβλέποντα καθηγητή του. Η επιβάτης ήταν κόκκινη γιατί της είχαν φύγει λίγα τσισάκια απ' τα γέλια, τα οποία δεν μπορούσε να κρατήσει, για λόγο άγνωστο σε αυτή (βλ. κουλουράκια).

Η μεγαλύτερη έκπληξη έγινε όμως και πάλι από το σουτσί-

ντερ, στέλνοντας τους τζογαδόρους στον κουβά. Μίλησε ο καρπαζοεισπράκτωρ της επιστήμης, αναφοκοκκινισμένος ακόμα, αλλά χωρίς να είναι έξαλλος: «Θα το κάψετε απόψε στην πρωτεύουσα ή θα πάτε νωρίς για ύπνο;» ρώτησε τους εμβρόντητους τερματοφύλακες, που έβλεπαν άλλο ένα φάουλ του Ριβάλντο να καταλήγει στα δίχτυα.

Ο Στέφανος αισθάνθηκε νικημένος, γιατί ήλπιζε ότι η σφαλίára θα έφερνε τον Αρμαγεδδώνα και πως η πανεπιστημιακή του καριέρα θα τέλειωνε πριν αρχίσει καλά-καλά, με έναν τρόπο που τα γελαστά κουλούρια τον έκαναν να φαίνεται ιδανικός.

«Θα 'ρθουμε στο δωμάτιό σου να σε γαμήσουμε», είπε η συνεπιβάτης σπάζοντας τη σιωπή που πλανιόταν σαν κρεμ-μπριλέ στον αέρα.

Ο άσος του Βολάν δεν ξαναμίλησε όσο κράτησε το ταξίδι. Δεν ξαναμίλησε ποτέ για πάνω από δέκα δευτερόλεπτα με κανέναν από τους δυο τους. Ούτε τους εκδικήθηκε, ούτε τους ξανάσπασε τα αρχίδια ποτέ. Ούτε τους βοήθησε, ούτε και τους παρακάλεσε για κάτι.

Μόνο που καμιά φορά όταν ο Στέφανος σφύριζε “καπρί σε φινί”, ο ένας θυμόταν σφαλιάρες και ο άλλος τη Ρένα Παγκράτη. Και η Ντόλι κοιτούσε μέσα από τα μπουκαλάκια της, έβλεπε τον Στέφανο στον απέναντι πάγκο και θυμόταν ένα βράδυ σε ξενοδοχείο στην Ομόνοια, μετά από άπειρες μπίρες σε χέβι-μέταλ υπόγειο μπαρ στα Εξάρχεια, με πολλά γέλια, περισσότερα χουφτώματα, μερικούς οργανισμούς και μια μόνιμη γεύση από κουλουράκι...

(2)

Μια καλή ιδέα

Διαβατήρια για τη Γερμανία

Συνεχίζεται υπό της αρμοδίας υπηρεσίας της Νομαρχίας η έκδοσις διαβατηρίων διά μεταβάσιν εργατών εις Δ. Γερμανίαν προς εργασίαν.

Ὕπνος. Ξύπνιος.

Χρόνια τώρα συνέβαινε η ίδια διαδικασία: σηκώνοταν από την αριστερή πλευρά –γιατί από τη δεξιά του κρεβατιού ήταν ο τοίχος. Μετά, πατούσε τα κουμπιά: κουμπί για το φως αν είναι χειμώνας και ξυπνήσει νωρίς, καζανάκι για το χειμώνα, αλλά και το καλοκαίρι, κουμπί για την καφετιέρα, κουμπί για τον υπολογιστή. Με τη σωστή σειρά πατημένα, γιατί αλλιώς καταλήγεις να πίνεις πρωινό πλούσιο σε αμμωνία ή να περιμένεις να διαβάσεις ειδήσεις στο πρόγραμμα διπλού εσπρέσσο. Ή να χτυπήσεις τα δύο μικρότερα δάχτυλα του ποδιού σου στην πιο σκληρή και ορθή γωνία του σπιτιού, γιατί δεν άναψε το φως, όταν είναι χειμώνας και ξυπνάς νωρίς.

Εκείνη τη μέρα σκεφτόταν αν οι καλές ιδέες φοβούνται τη ρουτίνα. Μήπως τα πρωινά κουμπιά ενεργοποιούν κάποιο μυστικό μηχανισμό που βάζει την έμπνευση για νανάκια από νωρίς. Την έμπνευση τη χρειάζονται οι καλοί ή μόνο οι ατάλαντοι; Ποτέ δεν θυμόταν τη σωστή απάντηση, αλλά το ένστικτό του, τού έλεγε ότι τη χρειάζονταν οι ατάλαντοι. Καλά όμως, όλοι οι άλλοι με τι στο διάολο πρώτη ύλη δημιουργούσαν;

Εδώ και καιρό έψαχνε για μια καλή ιδέα. Να τη βάλει στο χαρτί και να δικαιολογηθεί στις ενοχές που τον αποκαλούσαν κουράδα. Τον έλεγαν έτσι οι ενοχές γιατί σκεφτόταν δημιουργικά μόνο με ανταλλάγματα, υλικά συνήθως.

Κάπως έτσι είχε βρεθεί να γράφει τσοντοϊστοριούλες, με γυναικείο ψευδώνυμο, σε “ανδρικό, lifestyle περιοδικό”.

Την τσόντα την είχε σπουδάσει στο βίντεο. Τη φιλολογία στο πανεπιστήμιο. Κάθε μήνα τα «σάρκινα σπαθιά που καίγονταν από τον πυρετό του έρωτα» και οι «πλούσιες σαραντάρες με τα παθιάρικα λαγόνια», γέμιζαν σελίδες και αυτός έπαιρνε μισθό. Το γυναικείο ψευδώνυμο τού το είχε κολλήσει το αφεντικό του.

«Είναι γκαβλιάρικο να γράφει τέτοια πράγματα γυναίκα παι-

δί μου», του είχε πει. “Γκαβλιάρικο”, έτσι ακριβώς το είπε. Με “γκ”.

Α γαμήσου ρε, δεν σε θέλω για πατέρα, σκέφτηκε ο άλλος, αλλά δεν το είπε.

Το ίδιο βράδυ που συμφώνησε να παίρνει χίλια διακόσια ευρώ για πέντε χιλιάδες ροζ λέξεις το μήνα, είδε το αφεντικό του στην τηλεόραση να μιλάει για την ποιότητα στα ΜΜΕ και τον εκλαϊκευμένο ρόλο που υπηρετούν τα περιοδικά ποικίλης ύλης.

Μια καλή ιδέα θα τον έσωζε από πολλά πράγματα, όχι όμως και από τις δώδεκα Ιουνίου. Που ήταν σήμερα. Που τα κουμπιά δεν δουλεύουν. Που χτύπησε τα δύο του μικρότερα δάχτυλα στην πιο ορθή γωνία του σπιτιού. Που ήταν ο γάμος της Δέσποινας.

Με τη Δέσποινα ήταν ζευγάρι για χρόνια. Δεν ταιριάζανε, αλλά γούσταραν πολύ ο ένας τον άλλο. Πιστοί δεν ήταν ο ένας στον άλλο. Και όχι μόνο αυτό, αλλά την έλεγαν κιόλας ο ένας στον άλλο, για εκδίκηση. Στα πέντε χρόνια απάνω χώρισαν.

Αυτή ξαφνικά ήθελε σπίτι και στεγαστικό δάνειο. Αυτός ξαφνικά ήθελε πίτσα. Και αυτή η ασυμφωνία χαρακτήρων υπήρξε καταδικαστική. Η Δέσποινα έφυγε και ο Σπύρος σήκωσε το τηλέφωνο που θα κατέληγε σε μία γίγας και τρεις μπίρες, και σκέφτηκε: *Θα γυρίσει, όπως γυρίζω κι εγώ. Θα γυρίσει.*

Δεν γύρισε.

Δέκα χρόνια μετά, ο Σπυράκος έτριβε τα δυο μικρά του δάχτυλα, τα στερνά, τα πιο αγαπημένα, που τα είχε τσακίσει σε ένα από τα πιο ύπουλα και μοχθηρά σοβατεπιά που παραμόνευαν στο σπίτι του και θυμόταν ότι σήμερα ήταν ο γάμος. Θα έρχονταν όλοι για το γάμο. Αυτοί που ήθελε να τους δει και εκείνοι που όχι. Τρίβοντας τα δύο ποδαροδάχτυλα έκανε άλλη μια ηλίθια επαγωγή: παπούτσια.

Δεν είχε καλά, καλοκαιρινά παπούτσια για να φορέσει στο

γάμο. Ο ίδιος, δεν αγόραζε ποτέ παπούτσια· τέτοια εξειδικευμένα ψώνια τα έκανε πάντα με τη μάνα του. Τώρα όμως έπρεπε να πάει μόνος του για να ψωνίσει, σαν σταυροφορία για το δυσκοπώτερο με τους ιππότες που λένε «νι» να παραμονεύουν παντού. Ντύθηκε και σκέφτηκε ότι σε κάποια κοντινή φάση, ήθελε να ξαναδεί τους Ιππότες της ελεεινής τραπέζης.

Πρώτα, πήγε σούπερ μάρκετ. Το Σάββατο είναι η μέρα του σούπερ μάρκετ, σχεδόν από τη μέρα που έφυγε από το σπίτι του για ένα πανεπιστήμιο, για να ζήσει μόνος του 1,2 χιλιόμετρα μακριά από το πατρικό του.

Πού έβαλα τη λίστα;

Στο σπίτι, πάνω στο ψυγείο.

Το κέρατό μου.

Πάντα έφτιαχνε λίστες για ψώνια και πάντα τις ξέχναγε στο σπίτι και πάντα κατέληγε να ψωνίζει μαλακίες.

«Θα θέλατε ένα γιαούρτι δείγμα;»

Όχι. Δεν έτρωγε γιαούρτια. Αφρό ξυρίσματος ήθελε, κωλόχαρτο, γάλα, ρύζι, ακτινίδια και παπούτσια, τα τελευταία για να πάει στο γάμο της γυναίκας που κάποτε μοιράστηκε μαζί της σπίτι, ορμές και συναισθήματα, και αργότερα –σήμερα το απόγευμα– θα παντρευόταν ένα μαλάκα.

«Θα θέλατε ένα γιαούρτι δείγμα;»

Έκανε κύκλους και στο σούπερ μάρκετ και στη ζωή του. Προσπέρασε δύο φορές τα ξυριστικά, τρεις τα γάλατα, από τα ακτινίδια δεν πέρασε ούτε απ' έξω. Κάμποσα καλά κορίτσια τα πλήγωσε ή τα άφησε αδιάφορα ή απλώς καταναλώθηκε μαζί τους, με το στίγμα εκείνου του καταστροφικού έρωτα που ήταν σαν να του κάνουν φάλαγγα με ραβδί από μπαμπού.

«Θα θέλατε ένα γιαούρτι δείγμα;»

«Όχι γαμώ. Δεν τρώω γιαούρτι».

Η πωλήτρια-επισκέπτης, όπως την χαρακτήριζε το ταμπε-

λάκι που είχε στο στήθος της, έπαθε δύο πράγματα μαζί. Τρόμαξε τόσο ώστε πήγε να τις πέσει το γιαούρτι από τα χέρια και τσαντίστηκε, σκεπτόμενη σοβαρά να του το πετάξει στα μούτρα. Κοιτάχτηκαν στιγμιαία με ένα στιγμιαίο μίσος και συνέχισαν ο καθένας τη ζωή του. Αυτός πήγε στο ταμείο.

«Θα θέλατε να δοκιμάσετε τη γευστικότερη πρόταση της ΦΑΤΟ στα 0% λιπαρά;» πρότεινε η ταμίας στον καταναλωτικό σκεπτικιστή, ο οποίος κοιτώντας το καλάθι του σκέφτηκε: *αποκλείεται να είναι δικά μου όλα αυτά.*

Δεν ήταν. Τα είχε ψωνίσει ο μπροστινός, μεσήλικας με πλαγιοβοηθητικό κούρεμα κατά της καράφλας, ο οποίος πλήρωσε με πιστωτική. Ο Σπύρος έχωσε τα δικά του ψώνια σε μια σακούλα βιαστικά και ακολούθησε, αθόρυβα και παρατηρητικά, το μεσήλικα. Η παρακολούθηση τον οδήγησε δίπλα στο αμάξι του, όπου είχε παρκάρει ο τύπος.

«Το ΄ξερα», είπε στον φανταστικό του συνεργάτη στην παρακολούθηση. «Πιστωτική στο σούπερ μάρκετ και τρίλιτρο τζιπ στο πάρκινγκ», επιδοκιμάζοντας το δαιμόνιό του, που δεν έλεγε και πολλά πράγματα ωστόσο. «Θα σας τα φάνε οι τράπεζες ρεεε...» φώναξε σπινιάροντας επαναστατικά δίπλα από τον τζιπάτο караφλοχαΐτουλα, ο οποίος τον κοίταξε με απορία και μια μικρή δόση καταθλιμμένης βαριεστημάρας.

Λίγο πριν ο Σπύρος παρκάρει κάτω από το σπίτι του, χτύπησε το τηλέφωνο. «Θα είμαστε εκεί σε κάνα μισάωρο», είπε ο Γιάννης, που ήταν ένας από αυτούς που έρχονταν. Από τους καλούς. Γιατί θα έρχονταν και οι κακοί.

Ο πιο αντιπαθητικός από τους κακούς ήταν ο Κίμωνας, ο ξάδερφος του γαμπρού, κόλακας με ιδιότητες γυμνοσάλιαγκα, ψιλοανίκανος και πονηρός, γκόμενος της εξουσίας, παρακούμπαρος των υψηλά ιστάμενων και παρουσιαστής ειδήσεων. Στο κανάλι του ξαδέρφου του. Του γαμπρού. Ο Γιάννης θα καθόταν

δίπλα στον Κίμωνα, αλλά ακόμη δεν το ήξερε. Θα είχε όμως στήριγμα τον Σπύρο, που επίσης θα καθόταν κάπου κοντά, αλλά και αυτός δεν είχε ακόμη ιδέα. Προς το παρόν ο Γιάννης καθόταν δίπλα στη Βέτα, τη γυναίκα του, που τους οδηγούσε προς εκείνο το γάμο για τον οποίο ο Γιάννης είχε πρώτον, κακό προαίσθημα και δεύτερον, την αίσθηση ότι θα ήταν ο ρυθμιστής του αποτελέσματος.

Πίσω στην εργένικη γκαρσονιέρα, ο Σπύρος άνοιγε την πόρτα του διαμερίσματος και μετά του ψυγείου και τέλος, της κατάψυξης. Αφού έβαλε τα ψώνια στο ψυγείο, με τη σειρά του απαιτούμενου ψύχους, μαζί τους τα παξιμάδια και μια οδοντόβουρτσα που για λόγους αφηρημάδας εξορίστηκαν αναίτια στη Σιβηρία, σταμάτησε στα παπούτσια. Ήταν μπλε, καλοκαιρινά. Δεν ήταν τόσο σίγουρος για το χρώμα τώρα που τα έβλεπε στο φως του ψυγείου.

Θυμήθηκε ξανά το γάμο με τον Κίμωνα και το γαμπρό, ο οποίος ήταν ακριβώς ό,τι δεν χώνευε. Ήταν μάτσο, Ελληναράς, κακόγουστος λεφτάς, με αντίληψη για το χρηματιστήριο, με τηλέφωνα υπουργών στο κινητό του, με βουλευτές που τους μίλαγε στον ενικό από όποιο κόμμα και αν προέρχονταν. Και αυτός ο τύπος παντρευόταν σήμερα τη Δέσποινα, την ίδια Δέσποινα που ο Σπύρος έζησε μαζί της πέντε χρόνια. Και για πολλές στιγμές είχε πιστέψει ότι θα ήταν περισσότερα.

Εκεί που είχε αρχίσει να φιλοκρύνει τόση ώρα μπροστά στο ανοιχτό ψυγείο, το τηλέφωνο ξαναχτύπησε.

«Μπας και θες να πιεις καφέ με κάτι παλιούς γνωστούς;» ρώτησε ο Γιάννης.

«Και εσύ, ποιος είσαι;» ρώτησε ο Σπύρος.

«Ένας παλιός γνωστός», είπε ο Γιάννης. Ο Σπύρος χαμογέλα-

σε για πρώτη φορά εκείνη τη μέρα, από το πρωί.

Μιάμιση ώρα αργότερα οι γνωστοί ήταν πολλοί. Ήρθε ο Τέλης και η Τίλντα, το διεθνιστικό ζευγάρι που ο άνδρας ήταν υγιεινιστής και η Ιρλανδή γυναίκα έπινε τις Γκίνες με τρομακτική ευκολία, γεγονός που την έκανε περίεργα σέξι.

Ο Γρηγόρης και ο Γρηγόρης ήταν δίδυμοι αναρχικοί που κάποια ιδιαίτερη παραξενιά των γονιών τους με τη συμμετρία, τους είχε δώσει το ίδιο όνομα. Ο Τάσος και η Άντζελα και ο Γιώργος. Τάσος και Άντζελα οι γονείς, Γιώργος ο τρίχρονος εωσφόρος που έμοιαζε στην πανέμορφη μάνα του. Και άλλοι μαζί τους.

Ο Θανάσης, ο Μπερτ, η Ερικήτη, ο Θράσος, ο Κώστας, η Άννα, η Μαίρη, φιγούρες που κατά καιρούς ο Σπύρος είχε μαζί τους μιλήσει, συμφωνήσει, διαφωνήσει, αναλύσει κοινωνικά συστήματα, πει μέχρι λίγο πριν από το θάνατο, τσακωθεί, πηδηχτεί. Ήταν παρέα με λίγα λόγια.

«Πώς αισθάνεσαι;» ρώτησε ο Γιάννης πληροφοριακά και μαλακισμένα, γιατί ήξερε από πριν την απάντηση.

«Σε καλή κατάσταση. Τα παπούτσια με κόβουν λίγο».

Ο Γιάννης ήταν ο πιο κολλητός, ο συγκάτοικος που ήξερε πράγματα που άλλοι δεν ήξεραν. Ήξερε πως αν υπήρχε μια γυναίκα στον κόσμο για το φίλο του, αυτή ήταν η Δέσποινα, καθώς επίσης και ότι χωρίς αυτήν, ο Σπύρος ήταν σαν αυτοκινητάκι χωρίς τηλεχειριστήριο. Ή μάλλον χωρίς κεραία, οπότε δεν είχε λήψη ή κάποιο αντίστοιχο τεχνικής φύσεως πρόβλημα, τέλος πάντων.

«Σούπερ μάρκετ», είπε διακόπτοντας τη σούπερ αναλυτική του σκέψη ο Γιάννης Ρεβελέτορ, κοιτώντας τα παπούτσια του φίλου του με στραβό χαμόγελο ξιπασμένης κοροϊδίας.

«Αγαμήσου ρε», πήρε την απάντηση που δεν είχε πιστοποιήσει ετυμολογίας, αλλά τη δουλειά της την έκανε μια χαρά.

Η ώρα πέρασε, το βράδυ έπεσε, η μέρα βράδισσε, ήρθε η ώρα

του γλεντιού. Στην εκκλησία ο Γιάννης ιδρώνει και τα παπούτσια συνέχιζαν να τον κόβουν. Σκέφτηκε δύο φορές τουλάχιστον να χαιρετήσει ξυπόλητος με ανοικτό πουκάμισο τη μάνα της νύφης που την είχε διπλό άχτι από χρόνια, ή να τη βαρέσει ή να την πηδήξει. Εκεί που έβαζε το σχέδιο σε εφαρμογή –αν και ήξερε ότι κατά βάθος κώλωνε να φτάσει ξυπόλητος μπροστά στην κάποτε δυνάμει πεθερά του, όπως επίσης και να της δείξει το δασύτριχο στήθος του– ένα χέρι τον τράβηξε από την περισσευούμενη ζώνη του. Ήταν ο Γιάννης μωρέ, ο άγρυπνος φύλακας της τάξης και των στοχοποιημένων πεθερών.

«Με το γαμπρό ή με τη νύφη;» ρώτησε το κλαρωτό φόρεμα με τα πολύ άσχημα δάχτυλα ποδιών που έκαναν ανθυγιεινή καμάρια σε τακούνι δεκαοχτώ πόντων. Ο Σπύρος κοιτούσε στωικά τη γαμπρίζουσα δεσποινίδα επί της υποδοχής, με τις απροκάλυπτα ξενόφερτες ερωτήσεις.

«Τι σημασία έχει;» απάντησε ο όψιμος στωικός. «Υγεία να 'χουμε και να ζήσουν ευτυχισμένοι», είπε περνώντας το door-check αεράτα, τραβώντας μαεστρικά μαζί του με το ένα χέρι τους δύο φίλους του και με το άλλο, χαϊδεύοντας την επί της υποδοχής ελαφρά στο πηγούνι, σαν σε διαφήμιση αφρού ξυρίσματος. Ήθελε πράγματι ξύρισμα η δεσποινίς.

Μέσα είχε στρογγυλά τραπέζια, οικογένειες, λουλούδια και άλλα λουλουδάτα φορέματα που κατέληγαν σε ψηλά τακούνια με πρόσφατα πεντικιούρ ή μυτερά καλογουαλισμένα παπούτσια που περνούσαν από λινά κοστούμια ξεκινώντας από γραβάτες σφιγμένες σε λαιμούς. Αυτός φόραγε παπούτσια σούπερ μάρκετ. Στο τραπέζι όμως ένωθε ασφαλής, μέχρι τη στιγμή που κάθισε απέναντί του ο Κίμωνας.

«Howdie», είπε ο μαλάκας προσομοιώνοντας Τεξανό γελα-

δοτρόφο, “για πλάκα” όπως εξήγησε αμέσως μετά. «Τι κάνει η παλιοπαρέα;» ρώτησε ο κρεμώδους υφής τύπος που ιδρώνε ανάγλυφα μέσα στο κρεμ κοστουμάκι του. «Μόλις ήρθα κατευθείαν απ’ το εξωτερικό. Ταξίδι με τον Πι Ταυ Δέλτα».

«Τι είναι το Πι Ταυ Δέλτα;» ρώτησε η Βέτα.

«Πρόεδρος της Δημοκρατίας, you silly dog», απάντησε χαριτωμένα ο κρεμ δημοσιογράφος. Ο δεύτερος απαντώντας ιδρωματισμός σήμανε μαλακοσυναγερμό στο κεφάλι του Σταύρου. Τον Κίμωνα τον έσωσαν οι Βαλκυρίες.

«Το μαλάκα, τον υπερφίαλο, διάλεξε την Επέλαση των Βαλκυριών για να κάνει είσοδο», είπε ο Γιάννης και σκέφτηκαν όλοι. Το ζευγάρι έκοβε τη θάλασσα τραπεζιών με κόλπο Μωσή, λουσμένοι από βαγκνερικό έπος και τα πλήθη αλάλαζαν σε μια στιγμή αποθέωσης της γαμήλιας ματαιοδοξίας.

Όλα αυτά κατέβαιναν στο κεφάλι του Σπύρου με ευρυζωνική ταχύτητα. «Έχω συνδεθεί με σέρβερ μίσους», γύρισε και είπε στον Μπερτ, τον Ιρλανδό οπαδό του Ρόρι Γκάλαχερ και αδερφό της Τίλντας που είχε πιαστεί στα δίκτυα της Ερικήτης, καθώς και της εταιρίας πληροφορικής του μπαμπά της. Ο Μπερτ έπιασε το “σέρβερ” λόγω δουλειάς και συγκατάνευσε με μια φιλική βρисиά, αγνοώντας αυτό που ήθελε να πει ακριβώς ο Σπύρος.

Το ζευγάρι λαμπερό και ιδρωμένο πέρασε σε απόσταση μυρωδιάς από το τραπέζι. Ο Σπύρος μπόρεσε να μυρίσει το άρωμα της νύφης σαν ντάτοχουντ ή έτσι νόμιζε για μια στιγμή. «Είμαι και κολλημένος και μεθυσμένος», σκέφτηκε φωναχτά και ο Ιρλανδός διπλανός είπε άλλη μία χαρούμενη βρисиά. Και εκείνος μεθυσμένος ήταν.

Το ζευγάρι περπάτησε σχεδόν αγέρωχα χαιρετώντας συνδυαζόμενες κάθε κατηγορίας σαν σοσιαλιστής αρχηγός κόμματος, και κατευθύνθηκε προς το πάλκο όπου σε λίγο θα γινόταν η θυσία της τούρτας. Το μάτι του Σπύρου είχε αρχίσει να γυαλίζει

και αυτό ο Γιάννης το είδε μεν, αλλά αγνόησε τα σημάδια.

Ο Σπύρος είχε κάνει κολεγιά με τον Μπερτ και στη σύσταση συμμορίας συμμετείχε και ο Θράσος. Ο Γιάννης θα έπαιρνε όρκο ότι τον είδε να πασάρει στους άλλους δύο έναν μπάφο εντελώς αναμμένο, αλλά αρνήθηκε το προφανές γιατί σκέφτηκε ότι σε κυριλέ γάμους κανείς καλεσμένος δεν φέρνει γύρες τέτοια τσιγάρα. Μιας και δεν έπαιρνε τα σχετικά μυριστικά σήματα, αγνόησε το γεγονός ως μια προβολή του συντηρητικού του εαυτού. Μισή ώρα αργότερα, θα το μετάνιωνε.

Το ζεύγος μαρμαρωμένα χαμογελαστό ανέβαινε τα σκαλάκια της πίστας και ο γαμπρός ζήτησε με μια χαρισματική κίνηση το μικρόφωνο από τον dj, ο οποίος του το πέταξε με ρίσκο να φάει τάπα από τετραόροφη τούρτα. Ο Γιάννης κοιτούσε μία τα επί σκηνής τεκταινόμενα και μία του τραπεζιού. Το δίδυμο “Γρηγόρης μικρομπάχαλα” είχε πλευροκοπήσει τον Κίμωνα που αντιμετώπιζε τον Σπύρο σε μια μονομαχία πολιτικής οικονομίας.

«Την έχει ανάγκη ο κόσμος μια ψύχραιμη, ώριμη κεντροαριστερά», έλεγε ο Κίμωνας.

Ο Σπύρος απαντούσε κάτι βαριά επιτιμητικό που είχε όμως μόνο φωνήεντα γιατί ήταν ήδη ολομέθυστος. Οι Γρηγόρης στο τετράγωνο είχαν ανοίξει πυρ εναλλάξ με λέξεις όπως «καταστολή», «ελευθερίες», «συγκρουσιακά», «καταλήψεις», «πέτρες», για να καταλήξουν σε ένα όχι καθαρό, αλλά διακριτό: «αλήτες, ρουφιάνοι, δημοσιογράφοι», που το είπαν στον ίδιο χρόνο και στο ίδιο τέμπο.

Ο Γιάννης έθεσε το τραπέζι σε συναγερμό επιπέδου 3 και ήξερε πλέον ότι η καταστροφή ήταν κοντά. Στη σκηνή, ο γαμπρός είχε φτάσει στις ευχαριστίες προς υφυπουργούς και συνέχιζε. Η Δέσποινα ήταν κάπως αμήχανη και με τον ιδρώτα να κάνει μικρές αντανakλάσεις στην κλείδα της, χαμογελούσε μόνιμα. Κοιτώντας τα τραπέζια σταμάτησε στον Σπύρο και η χαμογελια-

κή σύσπαση σταμάτησε και αυτή.

Ο Σπύρος είχε ξαπλώσει πίσω στην καρέκλα του και το στρογγυλό τραπέζι με το άσπρο τραπεζομάντηλο έμοιαζε με αμαρτωλό τζακούζι εργένηδων. Ο Μπερτ τραγουδούσε κάτι, ο Γιάννης σάρωνε τους πάντες διερευνητικά, οι Γρηγόρηδες τα έχω-ναν στον Κίμωνα, ο Θράσος σίγουρα πλέον μαστούρωνε.

«...Εκτός από το προφανές ευχάριστο στο οποίο είστε κοι-νωνοί, έχω να σας ανακοινώσω ένα ακόμη. Αποφάσισα να κα-τέλθω στις επερχόμενες βουλευτικές εκλογές γιατί πιστεύω ότι τούτος ο τόπος έχει ανάγκη από νέους ανθρώπους, νέες ιδέες, νέα ιδανικά...»

Τότε κάποιος διακόπτης πατήθηκε κάπου στο νευρολογικό σύμπαν, κάποια πεταλούδα χτύπησε τα φτερά της στον Ισημε-ρινό, κάποια σταγόνα ξεχείλισε κάποιο ποτήρι. Ο Γιάννης δεν πρόλαβε να επέμβει και απλώς παρακολούθησε την εξέλιξη της φάσης. Ο Σπύρος να σηκώνεται από μεθυσμένο λήθαργο και χρησιμοποιώντας το τραπέζι ως σκαλοπάτι να κατευθύνεται προς το ζευγάρι. Ο Μπερτ να τρικλίζει και να ξερνάει με ακρί-βεια γραμμαρίων πάνω στον Κίμωνα και μετά να τραβάει το μο-νοπάτι που οδηγούσε στον dj. Τους διδυμούς Κροπότκιν να ση-κώνονται επίσης και να τον ακολουθούν. Τον Θράσο να σηκώ-νεται και αυτός αλλά να ξανακάθεται, πολύ μαστουρωμένος για οτιδήποτε. Την Τίλντα να κρατάει μια Γκίνες στο χέρι και να την κουνάει στο πρόσωπο του Κίμωνα φωνάζοντας «In your face bitch, literally». Τον εαυτό του να σκέφτεται ότι η Δευτέρα Πα-ρουσία θα ξεκινούσε τελικά από ένα γάμο.

Πάνω στη σκηνή έσπαγαν ήδη οι σφραγίδες. Ο Μπερτ μετά από σύντομη και νικηφόρα συμπλοκή με τον dj, με τη βοήθεια του ενός Γρηγόρη, είχε καταλάβει τα πικάπ και έψαχνε για Γκά-λαχερ. Ο άλλος Γρηγόρης είχε ήδη εξουδετερώσει τα δύο γκαρ-σόνια και έσπρωχνε την τούρτα στο κέντρο της σκηνής. Ο Σπύ-

ρος κρατούσε το μικρόφωνο. Ο Μπερτ είπε «We're on», φορώντας το ένα ακουστικό και ο Σπύρος μίλησε ενώ ήταν σίγουρος ότι ίδρωνε πιο πολύ και από Αιθιοπία δρομέα μακρινών αποστάσεων.

«Γεια. Γεια σου Δέσποινα».

Ο κόσμος τον κοιτούσε με όσο το δυνατόν πιο ανοιχτά στόματα και μάτια γινόταν.

Ο Σπύρος ήταν αποσβολωμένος και ήθελε να ξεράσει, από πιοτό και άγχος. Η σιωπή ήταν σπογγώδης χάρη στο φύσημα από τα νχεία. Ο Σπύρος συνέχισε:

«Οι παπάδες είναι εισαγγελείς που συλλαμβάνουν τα ερωτευμένα ζευγάρια. Αυτά έχουν το άλλοθι του έρωτά τους, αλλά οι παπάδες με συνοπτικές διαδικασίες τα καταδικάζουν σε γαμήλια κάθειρξη...»

Έκλεισε το σοφιστικέ λογύδριο με ένα κοφτό ρέψιμο, το οποίο έκανε echo χάρη στο σωστό κουμπί που πάτησε την κατάλληλη στιγμή ο dj Μπερτ. Ο Σπύρος γύρισε, έκανε νόημα στον Μπερτ, εκείνος ανταπόδωσε σηκώνοντας την Γκίνες του, δίπλα η αδελφή του Τίλντα σήκωσε κι εκείνη τη δική της, ο Μπερτ πάτησε το πλέι και ο γάμος γέμισε Philby από τον Γκάλαχερ. Ο Γρηγόρης Ένα έχωσε το κεφάλι του γαμπρού στη μεσοτοιχία τρίτου και τέταρτου ορόφου της τούρτας, ο Γρηγόρης Δύο στόχευσε με κρέμα-μαρέγκα τον πρώτο υφυπουργό που εντόπισε στο οπτικό του πεδίο και, φυσικά, τον πέτυχε.

Ο Σπύρος έμεινε να κοιτάζει τη Δέσποινα, ενώ γύρω τους γινόταν ήδη χαμός. Ήταν σίγουρος ότι είδε με την άκρη του ματιού του τον Γιάννη να εξαπολύει ορεκτικά τραπέζης-τραπέζης προς τον κουμπάρο, έναν ύποπτης ηθικής και άρθρωσης σχολιαστή του βραδινού δελτίου.

Τρικλίζοντας ο Σπύρος έκανε περιστροφή τριών τετάρτων σαν μαθητής που εκτελεί παραγγέλματα σε μάθημα γυμναστικής

του Ορέστη Μακρή. Σταμάτησε όταν ευθυγραμμίστηκε ξανά με τη Δέσποινα.

«Τα παπούτσια είναι απ' το σούπερ μάρκετ, έτσι;»

Ο Σπύρος σκέφτηκε μήπως ήταν πολύ εμφανές ή απλώς είχε ξεχάσει να βγάλει τις ετικέτες. Όση ώρα σκεφτόταν, γύρω του γινόταν ο βομβαρδισμός της Δρέσδης με ζάχαρο. Οι δίδυμοι αναρχικοί ήδη σκέφτονταν τρόπους διαφυγής, καθώς τα πολεμοφόδια είχαν φτάσει στο ισόγειο.

«Πάμε έξω», είπε η Δέσποινα και πήρε τον Σπύρο απ' το χέρι. Πέρασαν, όχι αλώβητοι, από τα διασταυρούμενα πυρά και πήγαιναν προς την πόρτα. Ο Μπερτ, λίγο πριν διακόψει την εκπομπή των ελεύθερων αγωνιζόμενων dj, έπαιξε ξανά την Επέλαση των Βαλκυριών, ενώ ο Γιάννης έριχνε λυσσώδεις καλαμιές στον Κίμωνα κάτω απ' το τραπέζι.

«Θα μ' αγαπάς;» «Θα σ' αγαπώ. Αλλά από μακριά».

Γιάννης και Δέσποινα φιλήθηκαν στο στόμα και δίπλα τους περνούσαν δίδυμοι αναρχικοί, αλλοδαποί dj, αλλοδαπές μεθυσμένες αδερφές τους, υπεράνω υποψίας φίλοι που ξέσφιγγαν δήθεν αδιάφοροι τη γραβάτα τους. Πιο πίσω ακόμη, τα θύματα απειλούσαν. «Θα τους κάνω όλους ρεζίλι στη μεθαιριανή στήλη μου», «Κύριε Υπουργέ, ευτυχώς που η μπλακ-φόρεστ δεν κάνει άσχημο λεκέ», «Ούτε σε γάμους δεν είμαστε πια ασφαλείς απ' τους γνωστούς-αγνώστους», έλεγαν μεταξύ άλλων οι τουρτόπληκτοι τζετ-σέτερς.

Ο Σπύρος με τη Δέσποινα παρακολουθούσαν ένα γάμο να διαλύεται. Ο γαμπρός, ασπρόμαυρος σαν δαλματίας στο κοστούμι και κόκκινος σαν φωτάκι μπουρδέλου στα μούτρα, τους πλησίασε.

«Σου είχα πει να μην τους καλέσουμε», είπε με το πατρικότερο βλέμμα του και άφησε μια μούντζα σαντιγί εκεί που την ακούμπησε, στον ώμο.

«Σου είχα πει να είμαστε μεταξύ μας», απάντησε εκείνη και δοκίμασε τη σαντιγί ώμου γλείφοντας τον αντίχειρά της. «Χωρίς υπουργούς, χωρίς καραγκιοζιλίκια», πρόσθεσε ρουφώντας το δάχτυλο με τη σαντιγί. Το δικό της δάχτυλο.

Η πέτρα του σκανδάλου, Σπύρος, ρώτησε τι θα γινόταν τώρα.

«Τώρα, θα σ' αγαπάω από μακριά και θα ζήσω με τον άντρα μου, όσο αντέξουμε ο ένας τον άλλο. Και θα σε γλιτώσω από όλους αυτούς που τουρτώσατε απόψε. Και θα πάρεις την αγέλη και θα φύγετε και αύριο το απόγευμα θα έρθω να σας βρω για να πιούμε καφέ».

Ύπνος. Ξύπνιος.

Ανοιχτά μάτια που κοιτάνε τις γωνίες του ταβανιού με τις τρεις ακμές και τις πολλές αράχνες. Το ξυπνητήρι δεν είχε χτυπήσει ακόμη. Χτυπούσε όμως το τηλέφωνο.

«Γεια σου παιδί μου. Περιμένω το κομμάτι σου απ' τη Δευτέρα το απόγευμα». Ο γκαβλιάρης εκδότης που του έδινε τα ευρώ για τις γκαβλιάρικες ιστορίες υπογεγραμμένες με γυναικείο ψευδώνυμο, ήταν στο τηλέφωνο.

«Ε, και;» επιστράτευσε όλη του την ετυμολογία ο Σπυράκος για να μην πει «α γαμήσου».

«ΕΚΚΕ και αριστεριστές παιδί μου. Θα κάνουμε δουλειά ή θα μαλακώσουμε τις παλάμες μας;»

Ο Σπύρος έπιασε μια ανάσα μεταξύ πνεύμονα και λαιμού, διαλέγοντας την επόμενη φράση του:

«Θα μαλακώσουμε παλάμες κύριε Σαλαβαρδέκο, αφού το αντιλαμβάνεστε έτσι. Γιατί έχω μια καλή ιδέα και λέω να μην την αφήσω να πάει χαμένη». Μετά του εξήγησε ότι είχε αρχίσει να γράφει ένα διήγημα για παλιούς έρωτες που έπρεπε να πάνε από διαφορετικούς δρόμους, ιρλανδούς υπήκοους, πολυ-

όροφες τούρτες, αναρχικές διεθνείς, αγάπες από μακριά κλπ.

«Αυτά δεν γράφεις και για 'μένα ρε Σπυράκο;» μαλάκωσε ο εκδότης-διευθυντής και ξανάγινε πατρικός. «Μόνο που κάθε δέκα σειρές βάζουμε και ένα γαμπσάκι για να αγοράζει ο κόσμος, να βγαίνει το παραδάκι, να ξυπνάς κι εσύ κύριος και αραχτός κατά το μεσημέρι, ε γιε μου;»

Εκείνη τη φορά ο Σπύρος το άφησε να βγει από μέσα του.

Τέσσερα λεπτά αργότερα το τηλέφωνο ήταν κλειστό, ο Σαλαβαρδέκος βρισμένος και ο Σπύρος άνεργος.

Και ελεύθερος επίσης, με την καλή του ιδέα έτοιμη για εκτόξευση.

(3)

Ο έρωτας μάς κάνει αόρατους

νών Βενιζελικών και στελεχών του Βενιζελικού Κόμματος». Ποια είναι η αξίωση της πόλης; «Εις τον καταρτισθισόμενον συνδυασμόν Γερουσιαστών συμπεριληφθή και αντιπρόσωπος της πόλεως, καθ' όσον τα Ιωάννινα βαρέως φέρουν το γεγονός, ότι κατά τας τελευταίας βουλευτικές εκλογάς ηγνοήθησαν μη συμπεριληφθέντος εις τον συνδυασμόν ως βουλευτού αντιπροσώπου της».

Οι οπλαρχηγοί στον Τσανάκα

«Καλούνται εις γενικήν συνέ-

λευσιν άπαντα τα μέλη του Συλλόγου οπλαρχηγών (ο Πρόμαχος) την 16 Δεκεμβρίου ημέραν Κυριακήν και ώραν 10 π.μ. εις το καφενεϊόν ο Τσανάκας με θέμα Εκλογή Διοικητικού Συμβουλίου. Ιωάννινα τη 10 Δεκεμβρίου 1934. Ο πρόεδρος Οπλαρχηγών Χρήστος Γκιόκας».

Μεγάλοι εκπτώσεις!!

«Λόγω των εορτών των Χριστουγέννων το κατάστημα Ν. Σακελλαρίου κάμνει μεγάλας εκπτώσεις εις όλα τα είδη του υποδηματοποιίου του. Κατασκευή με τα τελειότερα δέρματα και σύμφωνα με την τελευταία λέξι της μόδας. Η στερεότης εγγυημένη».

Η πόλη τότε

Ο Θανάσης δούλευε σε μια εφημερίδα. Δημοσιογράφος δεν ήταν, ήθελε όμως να γίνει. Μέχρι να το καταφέρει όμως, βολευόταν με εξακόσια ευρώ το μήνα, διάφορες δουλειές του ποδαριού που έκανε στον Κήρυκα (μία φυλλάδα, γιατί περί αυτού επρόκειτο) και το φαΐ της μαμάς του.

Με τις γυναίκες δεν είχε ιδιαίτερο πρόβλημα. Μάλλον δεν είχε και πολλά-πολλά ώστε ν' αποκτήσει και πρόβλημα. Ήταν δύο χρόνια με τη Μαρία. Γλυκιά κοπέλα που τον πρόσεχε κιόλας. Πριν από αυτήν είχε κάποιες ιστοριούλες διαβαθμιζόμενης σοβαρότητας. Τόσες, ώστε να μη θεωρείται "αβάδιστος", όχι όμως και αρκετές για να ξέρει τις γυναίκες απ' την καλή και την ανάποδη.

Επειδή όμως και ο Θεός τα βαριέται αυτά, μια μέρα...

«Θανάση, έλα λιγάκι», μίλησε ένα ανοιχτό γραφείο που απ' έξω έγραφε: "Αρχισυντάκτης".

Ο Θανάσης πήρε μαζί του από συνήθεια την καφετιέρα με το γαλλικό. Μια γκριμάτσα απογοήτευσης μετά, στεκόταν μπροστά στον αρχισυντάκτη του, όρθιος, με το γαλλικό στο χέρι, δίπλα από μια κοπελίτσα που χαμογελούσε πονηρά με το θέαμα.

«Θανάση, από εδώ η Νατάσσα».

«Χάρηκα», είπε ο άβολος Θανάσης, προτείνοντας για χειραψία το χέρι που κρατούσε τον καφέ.

«Άσε τον καφέ κάτω αγόρι μου και χαιρέτα την κοπέλα», είπε κάπως επίμονα ο κύριος Αυξέντης, γιατί έτσι έλεγαν τον αρχισυντάκτη. «Η Νατάσσα θα είναι μαζί μας από σήμερα. Πάρ' την να της δείξεις τα κατατόπια», συνέχισε ο κύριος Αυξέντης.

Αυτό ήταν. Η τράπουλα ανακατεύτηκε και ο Θανάσης τράβηξε το μπαλαντέρ. Ήταν πλέον ερωτευμένος. Αρχικά προσπαθούσε να είναι κοντά της όσο το δυνατόν περισσότερο. Αφού της έδει-

ξε τις εγκαταστάσεις της εφημερίδας τέσσερις φορές, βελτίωσε αισθητά τον καφέ του και άρχισε να παίρνει και κάτι σαχλά θεματάκια για να της το παίζει πιο “ρεπόρτερ”, μιας και εκείνη είχε και πτυχίο δημοσιογραφίας.

Δεν σταμάτησε το –ευγενικό είναι αλήθεια– ψηστήρι, ακόμα και όταν έμαθε ότι η Νατάσσα είχε γκόμενο. Έφτασε μάλιστα να βγαίνει και μαζί τους, παίρνοντας και τον κολλητό του τον Παντελή για ξεκάρφωμα.

«Τι θα κάνω ρε μαλάκα;» ρώτησε ρουφώντας διαδοχικά τσιγάρο και φραπέ ο Θανάσης. Ο Παντελής που καθόταν στην απέναντι καρέκλα ήταν σίγουρα μεγαλύτερος σε ηλικία, άρα και πιο έμπειρος. Το γεγονός ότι έπινε φρέντο τον έκανε και πιο cultivate.

«Τι να σου πω παλικάρι μου; Αυτά ξεκαθαρίζουνε μόνο με αίμα που λένε και οι αφοί Κοέν». “Αφοί” το είχε πει, όχι “αδερφοί”. Έτσι.

«Να τη σκοτώσω δηλαδή;» φωτίστηκε σατανικά ο ερωτοχτυπημένος. «Μήπως να σκοτώσω αυτόν;» έλαμψε ολόκληρος ο γιος του Εωσφόρου.

«Όχι ρε βλαξ. Εννοώ ότι ή θα χιμήξεις ή θα το πνίξεις. Και τα δυο δύσκολα δηλαδή, γιατί και στα δυο παίζεις μόνος σου εναντίον δυο. Και καλά ο άλλος. Η δικιά σου νομίζεις ότι θα του πει: “ευχαριστώ Λευτεράκη για τη διετή συνεργασία, μπορείς να αναζητήσεις την τύχη σου σε νέα ομάδα”; Α, και κάτι ακόμα: Οι πλάτες από ‘μένα τέρμα, γιατί ο Λευτεράκης άρχισε ήδη να φυλλιάζεται και ρωτάει».

«Ναι, ε;»

«Όχι ρε κοπρογαίδαρε. Όλοι οι άλλοι γεννήθηκαν χθες, εκτός από ‘σένα».

Το κεφάλι του Θανάση πήγαινε να σπάσει. Κοιμόταν και ξυπνούσε με τη σκέψη της Νατάσσας. Τη Μαρία όχι απλώς την απέφευγε, αλλά του την έδινε κιόλας. Ξαφνικά, άρχισε να βλέ-

πει σε εκείνη όλα όσα αντιπαθούσε και απέφευγε στις γυναίκες. Ή τουλάχιστον, έτσι νόμιζε. Όπου ένα βράδυ...

Ο Θανάσης κοιμόταν κατά τις τέσσερις τα ξημερώματα, όπως άλλωστε και ο μισός περίπου πλανήτης την ίδια στιγμή, εκτός από όσους δούλευαν βάρδια, τους επαγγελματίες διαρρήκτες και μερικές ομάδες αντάρτικου πόλης που ήταν απασχολημένες να αφήνουν γκαζάκια έξω από τράπεζες.

Ήταν το πρώτο βράδυ που άφηνε το κινητό ανοιχτό ο Θανάσης και ο χρησμός της πεταλούδας εκπληρώθηκε. «Με προβληματίζεις», έλεγε το μήνυμα από τη συνάδελφο Νατάσσα. Ο Θανάσης δεν ξανακοιμήθηκε.

Νωρίς-νωρίς το πρωί τσακίστηκε να πάει στο μαγαζί του φίλου του. Ασθμαίνοντας, ο φέρελπις Καζανόβας περιέγραψε τα της περασμένης βραδιάς. Εκείνος γέλασε, γιατί τα καμώματα της νύχτας τα βλέπει ο Παντελής και γελάει, χτύπησε στην πλάτη με τον πιο φιλικό του τρόπο τον Θανασάκη και του είπε με γλυκό χαμόγελο:

«Είσαι συγκλονιστικός μαλάκας. Θα πληγώσεις κόσμο».

Αυτό το τελευταίο δεν άρεσε πολύ στον φευγάτο. Δεν έδωσε και ιδιαίτερη σημασία, χαράς του έρωτα δοθείσης. Ο παλιός όμως ήξερε κάτι παραπάνω.

Ο καιρός άρχισε να κυλάει πιο γρήγορα. Στην αρχή υπήρχαν μερικά ενοχικά κουφτώματα, μερικά φιλάκια, μερικά άλλα πιο παθιάρικα. Μέχρι εκεί και πάντα ενοχικά. Μετά τη δουλειά και οι δύο ήταν σούπερ ενοχικά διαθέσιμοι και μελιστάλαχτοι με τα νόμιμα ταίρια τους.

Κάτι σαββατοκύριακα η Νατάσσα χανόταν και έκλεινε το κινητό, ο Θανάσης γινόταν Τούρκος, αλλά πού να μπουν ψύλλοι στ' αυτιά του. Τα έπλενε βλέπεις προσεκτικά. Κάτι βράδια εκεί-

νος πήγαινε με τον Παντελή και τρεις-τέσσερις ιδίου φυράματος να παίξουν χαρτιά και εκείνη την άλλη μέρα τού έκανε σκηνή: «Γιατί δεν τηλεφώνησες; Γιατί χάθηκες; Γιατί χαρτιά; Είχες καλό φύλλο;»

Κάτι φορές, σε κρίσεις σοβαρότητας προσπαθούσαν να το λήξουν το κωμειδύλλιο, αλλά στάνταρ τα ξανάβρισκαν. Ένα πρωί, εκεί που ο Θανάσης έφτιαχνε καφέ, η Νατάσσα έσκυψε και του ψιθύρισε στο αυτάκι:

«Θέλω να σε πηδήξω».

Το άλμα επί κοντώ έγινε στα υπόγεια του συγκροτήματος, αφού απέφυγαν με διάφορες ηλίθιες δικαιολογίες τα δύο τρίτα του προσωπικού. Ο ουρανός γέμισε αστράκια, αν και πλησίαζε μεσημέρι. Μια βδομάδα μετά, ο Θανάσης χώρισε τη Μαρία. Δύσκολα, γιατί η Μάρω είχε ψυλλιαστεί τι παιζόταν (αυτή δεν έπλενε καλά τα αυτιά της) και δε θα του έδινε έτσι εύκολα το “ελευθέρας”.

Η Νατασσώ όμως δεν έκανε το βήμα. Όταν η κουβέντα έφτανε στο ψητό ή το απέφευγε ή, αν ο ελεύθερα συνδιαλασσόμενος σεξουαλικά ζητούσε περισσότερα, εκείνη απαντούσε: “δεν ξέρω”.

«Φεύγω», είπε κουμπώνοντας με το ένα χέρι το σουτιέν. *Αλήθεια, πώς το έκανε αυτό;*

«Θα τα πούμε στη δουλειά;» ρώτησε ο εραστής της ρεπόρτερ.

«Όχι», απάντησε η Νατάσσα. «Από σήμερα έχω άδεια».

«Άδεια; Γιατί δεν μου το 'πες; Να ζητήσω κι εγώ, να πάμε κάπου μαζί;»

«Όχι», τον δάγκωσε εκείνη σαν κυνηγημένη αλεπού. «Αύριο φεύγω με τον Λευτέρη για Σκόπελο».

Ο χρόνος σταμάτησε, ο Θανάσης προσπάθησε να πολεμήσει

την παράλυση που ξεκίνησε καλπάζοντας από τα γόνατα προς το σβέρκο. Τον ξύπνησε το κλείσιμο της πόρτας.

«Διαλέγεις!» της φώναξε.

«Το ξέρω», απάντησε εκείνη.

Εκείνος ο Ιούλιος ήταν ο κουραστικότερος στη ζωή του Παντελή. Εκτός που οι δουλειές πήγαιναν κατά διαόλου, είχε τρόφιμο τον Θανάση που ακροβατούσε μεταξύ στοιχειώδους επιβίωσης και ολικής εξαέρωσης.

«Γιατί δεν πας κι εσύ κάπου, να ξεχαστείς βρε αδερφέ; Τι κερδίζεις που κάθεσαι εδώ;»

«Δε θέλωωω...» τον έκοβε ο θρήνος που έδιωχνε την ούτως ή άλλως λιγοστή πελατεία.

Ήταν Παρασκευή. Το κουδούνι διέκοψε τον Θανάση από το ταβανοκοίταγμα.

«Γεια», είπε η Νατάσσα, γιατί αυτή είχε χτυπήσει το κουδούνι.

Μετά από τρία λεπτά αμνησίας, τα πιτσουνάκια ήταν στο κρεβάτι, αφού περάσανε πρώτα από το πάτωμα, το γραφείο, τους τοίχους και τις λοιπές χωροταξίες. Ήρθαν ξανά στα ίσια τους και σε κόσμια κατάσταση την Κυριακή το πρωί. Ο Θανάσης ήταν τόσο ευτυχισμένος που για πρώτη φορά δεν ρώτησε τίποτε. Θεωρούσε πολλά πράγματα δεδομένα. Με το δικίο του, θα πει κάποιος οπαδός της λογικής.

Δuo βράδια μετά πήρε τον Παντελή και πήγανε για μπίρες. Φτάνοντας στο μαγαζί, ο χρόνος σταμάτησε ξανά (ωχ, το είχε βαρεθεί αυτό το συναίσθημα ο Θανάσης).

Στο βάθος καθόταν η Νατάσσα με τον Λευτέρη και κάτι άλλους. Ο Παντελής χαιρέτησε και έσυρε τον αποσβολωμένο σε ένα διπλανό τραπέζι. Το παράνομο ζευγάρι αντάλλαξε κάτι ένοχες ματιές, οι οποίες διακόπτονταν από άλλες ματιές, γεμάτες

σπαθάρια από τον απατημένο, γιατί δεν τρώνε όλοι κουτόχορτο.

Δυο ώρες και δεκαεπτά μπίρες μετά, η Νατάσσα πέρασε δίπλα από το παράνομο αμόρε της λες και περπατούσε σε ναρκοπεδίο. Έφυγε μαζί με τον Λευτέρη χωρίς καν να ρίξει μια ματιά στον ολομέθυστο Θανάση. Εκείνος, πίνοντας την πρώτη γουλιά της δέκατης όγδοης μπίρας, είπε χωρίς παραδόξως να τραυλίζει καθόλου:

«Αυτό ήταν. Τέλος».

Το ίδιο βράδυ είδε στον ύπνο του σε ριπλέι τον ενάμισι χρόνο που πέρασε από την αποφράδα μέρα που την είχε γνωρίσει. Όταν ξύπνησε το πρωί, τα έβλεπε ακόμη μπροστά του, με σχεδόν τραγική κατάληξη να τον ξύσει το τραμ. Το αποτέλεσμα ήταν ένα σπασμένο πόδι και τέσσερις μέρες στο Γενικό Κρατικό. Εκεί ήρθαν όλοι να τον δουν. Ο φρουρός της πύλης Παντελής δεν επέτρεψε στη Νατάσσα να μπει, προειδοποιώντας την για θάνατο από πατερίτσα.

Μόλις βγήκε από το νοσοκομείο, ο Θανάσης χάθηκε από τον κόσμο. Με τον Παντελή βρισκόταν όλο και πιο αραιά. Τα τηλέφωνα της αλληνής δεν τα σήκωνε, αλλά και όταν τα σήκωνε οι κουβέντες κυμαίνονταν από παγωμένες έως θυελλώδεις, με σίγουρα τα μπινελίκια προς το τέλος.

Ένα πρωί μια εβδομάδα πριν από ένα Πάσχα, ξαναμπήκε στο μαγαζί του φίλου του.

«Γειασα...»

«Καλώς τον Λάζαρο. Αποφάσισες να επιστρέψεις στη γήινη διάσταση; Τι έκανες εκεί στο Άλφα του Κενταύρου που ήσουν; Τι κάνει ο Αρκάντι Νουντόφ και τα καρντάσια του οι πράκτορες του χάους; Τον Σποκ τον βρήκες που σου είπα για εκείνες τις φωτογραφίες από το Γαϊδουρονήσι;»

«Έγραφα», απάντησε αγνοώντας την ειρωνεία ο μαθητής του Σπίνραντ.

«Διαθήκη; Απομνημονεύματα; Συνταγές μαγειρικής;»

«Όχι βλάκα. Σενάριο». Ο Παντελής τού χάρισε ένα από τα πιο νλίθια βλέμματα που διέθετε στο παλμαρέ του. Δεν είχε καταλάβει. Ο Θανάσης συνέχισε: «Σενάριο ρε μπουμπούνα. Για τηλεοπτική σειρά».

«Όλως παραδόξως σε πιστεύω. Να το διαβάσω;»

Την επόμενη μέρα, ο Παντελής τού επέστρεψε το γραπτό μαζί με ένα πονηρό χαμόγελο.

«Έξυπνο, δεν λέω. Αλλά κάτι μου θυμίζουν όλα αυτά».

«Η εκδίκηση σερβίρεται κρύα. Να σε κεράσω ένα γεύμα με την προκαταβολή;»

«Μη μου πεις ότι το πούλησες;» είπε ο Παντελής που ξαφνικά έγινε αλμπίνος.

«Τώώωρα... Σε τρεις βδομάδες αρχίζουν τα γυρίσματα».

«Είσαι θεοπάλαβος. Θα γίνει χαμός. Θα σε σκοτώσει ο άλλος. Η Νατάσσα δεν θα σου ξαναμιλήσει. Εμένα γιατί με λένε Κυριάκο στο σενάριο;» έκλεισε με ερώτηση ο Παντέλος.

«Σιγά μωρέ. Τηλεόραση είναι. Ψέματα δηλαδή...»

Όπως γίνεται κατανοητόν από τα συμφραζόμενα, ο Θανάσης είχε βάλει στο χαρτί την ιστοριούλα του με τη Νατάσσα. Το είχε στείλει σε έναν γνωστό του παραγωγό και ιδού...

Εννιά μήνες μετά, αυτή την ιστορία την είχαν ξεχάσει οι περισσότεροι από αυτούς που την είχαν ζήσει. Η Νατάσσα είχε παντρευτεί τον Λευτέρη, σε έναν γάμο κατά τη διάρκεια του οποίου ο Παντελής είχε δεμένο τον Θανάση από το καλοριφέρ του σπιτιού του, γιατί η Νατασσούλα τον είχε καλέσει και αυτόν. Δεν μπορούσε να τον βγάλει από τη ζωή της, έλεγε απολογούμενη στον Παντελή, που τη σκυλόβριζε γιατί δεν άφηνε ήσυχο τον ημίτρελο πλέον φίλο του.

Στο πίσω μέρος του μυαλού του όμως, εκεί όπου υπήρχαν ακόμη μαλλιά απέξω, σκεφτόταν το σχήμα “σενάριο-τηλεόραση-πραγματικότητα” και μια πραγματικά παγωμένη ιδρωτογραμμή έτρεχε σαν τζαμαϊκανός κατοστάρης τη σπονδυλική του στήλη.

Εκείνο το βράδυ έφτασε μετά από έξι μήνες. Η τηλεόραση θα έπαιζε το επεισόδιο που τηλεοπτικοποιούσε τη γνωστή ιστορία. Ο Θανάσης καθόταν νηφάλιος μπροστά στην TV με κλειστό το κινητό. Δύο ώρες μετά από ένα μέτριο και με ελάχιστο χιούμορ επεισόδιο που προμήνυε κόψιμο κατά τα Χριστούγεννα, άνοιγε την πόρτα για να ανακαλύψει ότι πίσω από αυτήν περίμενε η Νατάσσα.

«Ξέρεις ότι σε ψάχνω παντού εδώ και δύο ώρες;»

«Ναι, αλλά ο έρωτας με κάνει αόρατο».

«Γιατί το έκανες αυτό;»

«Για να μπορώ να δω το πρόσωπό σου αυτή τη στιγμή που μιλάμε».

«Η σειρά είναι μαλακία».

«Τη γαμήσαν στη διασκευή. Το σενάριο ήταν μια χαρά. Θεες να το διαβάσεις;»

Η σφαλίρα ήρθε με ταχύτητα που δεν σήκωνε αποκρούσεις. Ήταν γεμάτη, δυνατή, έκανε θόρυβο ο οποίος πολλαπλασιάστηκε από τον άδειο διάδρομο, συν τους άδειους διαδρόμους των υπόλοιπων ορόφων της πολυκατοικίας και τη συνέργεια μερικών απλών νόμων της φυσικής.

Και τότε, η Νατάσσα γύρισε, πάτησε το κουμπί του ασανσέρ, το «κατ/νος» άναψε και ο Θανάσης νόμισε ότι ήταν υπότιτλος για την τρέχουσα κατάστασή του, Κατίνος, αυτός που βγάζει τα άπλυτα των ανθρώπων στη φόρα.

Ένα μικρό καρεδάκι όμως, μια ανύποπτη στιγμή έβαλε τα πράγματα στη θέση τους.

Μπορούσε να ορκιστεί ότι είδε τη Νατάσσα στον καθρέφτη

του ασανσέρ να χαμογελάει ξεκαρδιστικά μπαίνοντας. Τότε, ο Θανάσης ψήλωσε καμιά δεκαπενταριά πόντους, χαλάρωσε στο σοβατεπί της πόρτας, χαμογέλασε κι ο ίδιος του, και το μάγουλό του τραβήχτηκε σαν να είχε βγει από τον οδοντίατρο μόλις.

Και αυτή, ήταν η τελευταία φορά που είδαν ο ένας τον άλλο.

(4)

Σήμερα γιορτάζουν οι Πλωτίνοι

υπορισθη-
ρεις αϊτι-
κατὰ τὰς
ραγματεύ-
δας ἑλλη-
συμφω-

οποίας οὐ απαγορεύεται αὐτοεπ-
ρῶς τὸ κυνήγιον.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΕΒΡΑΒΕΙΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ.— Τηλεγραφείται
ἐκ Χόλλυγουντ, ὅτι τὸ βραβεῖον
τῆς Ἀκαδημίας τῶν Κινηματο-
γραφικῶν τεχνῶν ἀπενεμήθη εἰς
τὸν Μπέρναρ Σώου, διὰ τὸ ἔρ-
γον του «Περγαμίων», ὅπερ κι-
νηματογραφηθὲν ἀποτελεῖ τὸ ἀ-
ριστοῦργημα τῆς κινηματογραφι-
κῆς τέχνης.

καὶ Ἰαπωνίας
ὑπουργὸς τῶν
γραφῶν πρωτε-
λοίου ἡ Οὐγγ-
τὸ ἀντικομμα-
νον.

ΑΘΗΝΑΙ.
Νέας Ὑδρως
τὰ γομνάσια
στόλου εἰς 10
σιν ἀνατολίῃ
Παναγίδ. Ἡ
Θεν εἰς τὴν φ
ων «τῆς ἐπὶ
λου στόλου»

ΟΝΕΣ

ς υἱὸς τοῦ
παστήματι
τηματαύ-
τὰς ἐπ' ἁ-
ποῦ καὶ ἁ-
κτωρ τῆς

>Η γιαγιά απέναντι θα φάει φακές σήμερα.

>Το λες έτσι, απ' το μυαλό σου, ή έχεις στοιχεία που δεν χωράνε αμφιβολία;

>Ξεδιαλέγει τις φακές στο παράθυρό της. Μέσα δεν βλέπει καλά και ρίχνει στην κατσαρόλα και τα χαλίκια.

>Κάνεις κάτι άλλο εξίσου ενδιαφέρον αυτό το διάστημα στη ζωή σου;

>Κάνω chat μαζί σου.

Ο Δημήτρης –Μήτσος για τους φίλους και dimithemarvel για τους άυλους φίλους του στο ίντερνετ– έγραφε στον υπολογιστή του μπροστά στο παράθυρο. Αυτή ήταν και η μεγαλύτερη οπτική επαφή με τον έξω κόσμο, την οποία του επέτρεπε το ηλίθιο στοίχημα που είχε βάλει δεκαπέντε μέρες πριν με τους φίλους του. Αυτούς που τον φωνάζανε Μήτσο, δηλαδή τους φίλους με σάρκα, ηλικία, ονοματεπώνυμο ταυτότητας και όχι nickname.

«Η ανθρώπινη επαφή είναι υπερεκτιμημένη». Δεν το έγραψε. Το είχε πει δεκαπέντε μέρες πριν σε ένα μεσημεριανό καφέ που έγινε απογευματινή μπίρα και βραδινό, όλα σε ένα: δείπνο, μεθύσι, έξοδος. Το είχε πει λίγο μετά τη μπίρα και λίγο πριν το δείπνο σε τσιπουράδικο. Αυτοί που το άκουσαν, βρήκαν το θέμα της βραδιάς.

«Λες μεγάλες μαλακίες», είπαν οι μισοί και αυτό ήταν αρκετό για να διχάσει το περιφερόμενο τραπέζι σε μισάνθρωπους ακόλουθους του Τίμωνα και τρέντι διασημότητες με θρησκευτική πίστη στις κοινωνικές σχέσεις. Έτσι ήταν η παρέα. Των άκρων. Πάντα έτοιμη να διχαστεί και να πλακωθεί μέχρι πνευματικής εξόντωσης. Διαθέσιμη στον παραμικρό μανιαϊσμό, έτοιμη να ακολουθήσει το σκοτεινό δρόμο της εμφύλιας σύγκρουσης, αδερφός κατά αδερφού, ξαδέρφου, τρίτου βαθμού συγγέ-

νειας. Να μην ανεχτεί μύγα να αναπαύεται στο τιμημένο σπαθί της, αυτό με το οποίο έκοψε στη μέση κάθε λογική, έσβησε κάθε σημείο συμφωνίας. Έτοιμη να τραγουδήσει το σκοπό που θα χάλαγε τον κοινό βηματισμό. Πρόθυμη να βάλει διχαστικά στοιχεία με κόστος ανθρώπινα μυαλά και μπίρες. Αυτή ήταν η παρέα.

Οι αντίδικοι έβγαλαν τα επιχειρήματα απ' τον οπλοβαστό.

«Η κόλαση είναι οι άλλοι», είπαν οι μορφωμένοι μισάνθρωποι.

«Ο άνθρωπος είναι κοινωνικό ζώο», αντέτειναν οι διαβασμένοι κοινωνιστές.

«Είστε όλοι ζώα», είπε ο Τάσος, που δεν έπαιζε στα στοιχεία των φίλων του. Έπαιζε μόνο Πάμε Στοιχημα και εκείνη τη στιγμή δυσκολευόταν στο Τρέλεμποργκ-Άαλμποργκ, το σούπερντέρμπι για το δανέζικο κύπελλο, που ο νικητής του θα αντιμετώπιζε στον τελικό τη φορμαρισμένη Σίλκεμποργκ.

Κουβέντα στην κουβέντα, το στοιχημα έμελλε να γίνει αναπόφευκτο. Ο Μήτσος, σε μια παρόρμηση κομματικής πειθαρχίας, συμφώνησε να είναι αυτός ο λεβέντης, ο ηγέτης, ο μελλοντικός πρωθυπουργός μας, που θα σήκωνε το βάρος εφαρμογής του στοιχήματος. Θα καθόταν κλεισμένος στο σπίτι του για ένα μήνα, χωρίς όμως να δει κανέναν απολύτως, ούτε καν τους ντελιβεράδες από τις πιτσαρίες.

Το μετάνιωσε. Το έγραψε κιόλας.

Μέρα 16

>Τι μετάνιωσες; απάντησε η οθόνη του υπολογιστή.

Κάτω δεξιά το ρολογάκι είχε αλλάξει μέρα. Ο Μήτσος είδε τον εαυτό του στην αχνή αντανάκλαση της οθόνης να ξαφνιάζεται

και τότε μόνο κατάλαβε πως ό,τι μετάνιωσε, το μετάνιωσε και διαδικτυακά και όχι μόνο στο σαλονάκι μέσα στο μυαλό του, δεξιά από αυτί όπως μπαίνεις, όπου έχει δημιουργήσει ένα κόζι σκηνικό για να διαλογίζεται και να μιλάει μόνος του. Απάντησε με τον τρόπο που ξεσκεπάζει εδώ και χρόνια και σε όλες τις γλώσσες του ανθρώπου, τις μαλακίες που κάνει.

>Ε... νασαα... Τίποτα μωρέ, κάτι δικά μου.

Αυτή τη φορά αυτοφασκελώθηκε και πίστεψε ότι ανέβηκε ένα σκαλί στην κλίμακα τρέλας που ανεβαίνουν όλοι. Άλλοι με αργά βήματα και δεν προλαβαίνουν να λαλήσουν εντελώς γιατί πεθαίνουν, άλλοι περνώντας πέντε-πέντε τα σκαλιά. Είναι δυνατόν να γράφει αυτά που σκέφτεται; *Πρέπει να είναι το αντίστοιχο του «σκέφτομαι μεγαλοφώνως»*, σκέφτηκε νοητώς και όχι μέσω πληκτρολογίου αυτή τη φορά.

>Δηλαδή, πώς ζεις; Για παράδειγμα, πώς μαγειρεύεις;

>Μαγειρεύω πάντα με υγιεινά υλικά, αστειεύτηκε ο σωσμένος την τελευταία στιγμή από εξευτελισμό.

Μαλάκες, σας τα λέγα εγώ ότι η προσωπική επαφή είναι υπερεκτιμημένη, σκέφτηκε κουνώντας τη φανταστική του γροθιά στους φίλους του που δεν ήταν εκεί, σαν να είχε απαντήσει σωστά και χωρίς σκέψη στην ερώτηση των έξι εκατομμυρίων ευρώ. Παράλληλα, χωρίς να το καταλάβει, είχε ανέβει ένα σκαλάκι ακόμη πιο κοντά στην τρέλα.

Γελάκι. Funny face. :)

>Εννώ, πώς ζεις ρε παιδί μου; Μπορείς να παραγγείλεις πίτσες για παράδειγμα ή η επαφή με τον ντελιβερά ακυρώνει το στοίχημα;

>Τα κάνω όλα μέσω ίντερνετ και τηλεφώνου. Παραγγέλνω από το τηλέφωνο φαί, πληρώνω από το ίντερνετ και μου αφήνουν το πακέτο έξω απ' την πόρτα.

>Και με το σεξ τι κάνεις;

>Σ' αυτό ήμουν καλός μόνος μου, από πάντα.

Ήταν. Ένας από τους λόγους που τον έσπρωξαν στον τζόγο με τους φίλους για φιλοσοφικά ερωτήματα, ήταν οι γυναίκες. Όχι ότι τον είχαν καταστρέψει, αλλά δεν τον είχαν συγκροτήσει κιόλας ως αυτόνομη προσωπικότητα με πλούσιο συναισθηματικό λεξιλόγιο και θαυμαστή ικανότητα έκφρασης.

>Έχεις κοπέλα;

>Όχι. Η τελευταία με την οποία χώρισα ήταν η τύπισσα που μιλάει από το GPS του αυτοκινήτου. Πηγαίναμε σε διαφορετικούς προορισμούς.

Γέλασε μόνος του. Εντελώς μόνος του όμως, γιατί η ψηφιακή του φίλη δεν αντέδρασε στο αστεϊάκι. Μετά, σταμάτησε να γελάει και αυτός, γιατί σκέφτηκε ότι παραήταν σίγουρος πως ο άυλος κολλητός ήταν γυναίκα. *Κι αν ήταν άντρας; Κι αν ήταν κανένας ανώμαλος που είναι υπόδικος για παιδερασία κατ' εξακολούθηση;* «Δεν είσαι πια παιδί», είπε στον εαυτό του και συνέχισε σαν να μη συνέβη τίποτε. Η απορία όμως, του έμεινε. *Άντρας ή γυναίκα;*

Η ώρα ήταν πρωινή πια. Η γιαγιά απέναντι είχε βγάλει τα σκεπάσματα να αεριστούν. Ο ουρανός έβρεχε και ο Μήτσος σκέφτηκε ότι η συνήθεια είναι πολύ άτιμο και δυνατό πράγμα. Την έβγαλε φωτογραφία. Τη γιαγιά. Και τη συνήθεια

Μέρα 18

>Ποια είναι η πιο ευτυχισμένη σκέψη σου;

Η οθόνη ρωτούσε αμείλικτα.

Είχε ευτυχισμένες σκέψεις; Δεν ήταν σίγουρος πια. Ένα μεγάλο ποσοστό στην απόφασή του να παίξει το στοίχημα, ήταν ότι του την έδιναν όλοι και όλα έξω από το κεφαλόσκαλο του σπιτιού του. Του την έσπαγαν όλοι εκείνοι που την είχαν δει τοπο-

τηρητές της τάξης και της αξιοπιστίας, που ήθελαν να αλλάξουν τα πάντα εκτός από τον εαυτό τους, που έκαναν μικρές και μεγάλες μαλακίες, από το παρκάρισμα στο πεζοδρόμιο μέχρι βαθυστόχαστες αναλύσεις για το ποιος φταίει που φτάσαμε ως εδώ.

>Κάθομαι σε έναν καναπέ φιλοβρώμικο, γύρω στις οχτώ το απόγευμα κάποιου Ιούλη. Απλώνω τα πόδια μου στο τραπεζάκι που έχει πάνω του τον ουρανό με τ' άστρα. Μυρίζει τσιγάρο και καλοκαιρινό απόγευμα, φυσάει το αεράκι που προσπαθεί, αλλά δεν μπορεί να στεγνώσει τον ιδρώτα όλης της μέρας. Πίνω μπίρα από το μπουκάλι. Έχω μούσι και κρατάω τσιγάρο. Από το δίπλα δωμάτιο ακούγεται σε ραδιοφωνική ποιότητα ήχου το Gimme Shelter των Stones. Μου κρύβει τον ήλιο η μάνα μου που γυρνάει από τη βεράντα με τη στεγνή μπουγάδα. Μου λέει "κατέβασε τα πόδια σου απ' το τραπεζί", χωρίς να σταματήσει. Πίνω μια γουλιά μπίρα. Το Gimme Shelter φτάνει στα γυναικεία φωνητικά.

Έγραψε την απάντηση χωρίς να ξέρει αν αυτή είναι ακριβώς μια ευτυχισμένη στιγμή ή από εκείνες που νοσταλγείς σε κάποια φάση της προχωρημένης ζωής σου, χωρίς να ξέρεις ποιος είναι ο πραγματικός λόγος. Την έγραψε, χωρίς να ξέρει γιατί αποκαλύπτει τέτοιες λεπτομέρειες σε μια άγνωστη. Αν δηλαδή ήταν άγνωστη και δεν ήταν άγνωστος, γνωστός στις υπηρεσίες της αστυνομίας, αυτές που έψαχναν ηλεκτρονικά ίχνη επικινδυνών ανώμαλων, αλλά τώρα ήταν απασχολημένες να κλείνουν σέρβερ με τόρεντ. Και εκείνον, τον άφηναν στο έλεος επικινδυνών ανώμαλων, με ένα στοίχημα που είχε ακόμη δύο βδομάδες να τελειώσει.

>Ωραία ανάμνηση. Εγώ θα άκουγα κάτι πιο έντεχνο πάντως.

ΟΚ, τουλάχιστον ήταν γυναίκα. Ή συνασπισμένος οικολόγος. Ή το έπαιζε πολύ καλά και πριν ξημερώσει η επόμενη μέρα, θα τον είχε βιάσει και σκοτώσει, όχι απαραίτητα με αυτή τη σειρά.

>Έντεχνο; Τι μαλακίες είναι αυτές; Οι Stones τι είναι; Άτεχνοι;

>Γιατί, εσύ δεν άκουσες ποτέ σου έντεχνο; Και στο κάτω-κάτω δημοκρατία έχουμε, μπορώ ν' ακούω ό,τι θέλω!

Ο κομπιουτερικός συνομιλητής είχε χάσει για πρώτη φορά τον έλεγχο.

>Έντεχνο άκουγα μέχρι τα επτά μου.

Η δήλωση έσκασε σαν ριπή ανέμου σε μυρμηγκοφωλιά. Ο Μήτσος-Μπετόβεν γέλασε λίγο με την αυταρέσκειά του και σκέφτηκε: *τι ωραία που είναι να λες μαλακίες χωρίς να σε βλέπει ο άλλος και να μην είσαι υποχρεωμένος να τις μπουρδουκλώσεις στην περίπτωση που διαπιστώσεις ότι τον βρίσκεις ενδιαφέροντα και σε απασχολεί πραγματικά η άποψη που θα σχηματίσει για σένα.*

«Α, ρε υπερεκτιμημένη ανθρώπινη επαφή, θα το κερδίσω το γαμημένο το στοίχημα», είπε, σπάζοντας τη σιωπή και κοιτάζοντας αμέσως μετά μήπως είχε ανοιχτό κανένα μικρόφωνο στον υπολογιστή και έδινε περισσότερα στοιχεία για τον εαυτό του, από αυτά που είχε σχεδιάσει να δώσει.

Αντ' αυτού, είδε στην οθόνη το παγκόσμιο σύμβολο της αμηχανίας μπροστά στην ανθρώπινη βλακεία. Τρεις τελείτσες τού απαντούσαν στην κρίση μεγαλομανίας που τον έπιασε στα καλά καθούμενα και ο Μήτσος φαντάστηκε ότι απέναντί του καθόταν, όχι η οθόνη, αλλά μια γυναίκα που κουνούσε το κεφάλι της με σουφρωμένο στόμα και μισόκλειστα μάτια. Την παγκόσμια έκφραση της μουγκής καταγγελίας: «καλά, λες χοντρές μαλακίες τώρα».

Ένωσε ένα τσιμπηματάκι στην πλάτη και ιδρώσε λίγο περιμένοντας την απάντηση. καταλαβαίνοντας ότι είχε ξεπεράσει τα όρια της αστικής ευγένειας. «Δεν ήμαστε γνωστοί και από χθες ρ' αδερφέ για να την προσβάλλω έτσι», σκέφτηκε φωναχτά και όχι γραπτά. Μετά, ήρθε δεύτερο τσιμπηματάκι γιατί έπιασε τον εαυ-

τό του να τον κόφτει τι λένε οι άλλοι για εκείνον, αλλά και γιατί το είχε πάρει απόφαση:μίλαγε μέσω υπολογιστή με γυναίκα.

Η μέρα άλλαξε για να υπογραμμίσει και αυτή την αποφασιστική στιγμή.

Μέρα 19

>Και πώς περνάς την ώρα σου; Πολύ ίντερνετ, ε;

Ευτυχώς, δεν έγινε τόσο μαλάκας όσο μπορούσε και η παρτίδα σώθηκε.

>Παίρνω ιδέες από τον Τζέιμς Στιούαρτ. Όταν με πιάνει πονοκέφαλος απ' την οθόνη, κάνω μπανιστήρι τους απέναντι.

>Βλέπεις κάτι ενδιαφέρον;

>Όταν κάνουν σεξ, η γυναίκα κρεμάει το βρακί της στο πόμολο της πόρτας.

Πάλι αισθάνθηκε το τσίμπημα. *Μήπως τον έπαιρνε ο άλλος (η άλλη, έστω) για υποψήφιο βιαστή και δολοφόνο;*

>Τους είδες να κάνουν σεξ;

Εκείνη τη στιγμή ένιωσε σαν τερματοφύλακας που η μπάλα χτύπησε στο δοκάρι του.

>Όχι ρε. Είναι εξήντα χρονών και οι δύο. Μόνο το βρακί βλέπω, ευτυχώς.

Ήφαιστικά, ήταν τόσο ειλικρινής με έναν άνθρωπο που δεν ήξερε, περισσότερο από όσο είχε υπάρξει με τους ανθρώπους που έπινε μαζί τους καφέ κάθε μέρα, που τους δάνειζε λεφτά και τον έχουν δει γυμνό σε μια φάρσα συγκατοίκων στο μπάνιο, που τους είδε να κλαίνει και τον είδαν να γίνεται κωλόπαιδο.

Μέρα 22

Οι μέρες περνούσαν. Προσπάθησε να βάλει τον εαυτό του στη θέση των αρχαίων, χωρίς να μπορεί να θυμηθεί εάν όντως μετρούσαν ανάποδα το χρόνο ή είναι δική μας εφεύρεση, των νεότερων. Προσπάθησε να τους φανταστεί να κάνουν τα πάντα ανάποδα. Να περπατάνε ανάποδα, να μιλάνε ανάποδα και να γεμίζουν την Πνύκα τοποθετήσεις ανδρών Αθηναίων που ακούγονται σαν να βάζει μέλος παραεκκλησιαστικής οργάνωσης κάποιον χέβι-μέταλ δίσκο να παίξει ανάποδα, για να αποδείξει ότι ο σατανάς έρχεται με πτήση τσάρτερ. Και ξαφνικά, ήρθε ο Χριστούλης, πάτησε ξανά το play και όλοι πήγανε μπροστά.

>Πώς σε λένε;

Α, αυτό παραπήγαίνε. Όχι μόνο ανοιγόταν σε αγνώστους –που έλπιζε να είναι άγνωστες– αλλά ετοιμαζόταν να πει και το όνομά του. Κοίταξε λίγο γύρω του για να βρει να πιαστεί από κάτι που θα τον έσωζε από την αποκάλυψη της ταυτότητας. Το pop up που έσκασε στην οθόνη, του ήρθε κουτί:

«Μάθε πότε θα πεθάνεις. Σου στέλνουμε την ακριβή ημερομηνία θανάτου σου στο κινητό, κάνε εγγραφή τώρα!» διαφήμιζε το καινούργιο παράθυρο και για να μην το αποκαλέσουν σπαμ, είχε και κοινωνική χρηστικότητα: «Σήμερα είναι Τετάρτη 13 Φεβρουαρίου, γιορτάζει ο Πλωτίνος».

>Με λένε Πλωτίνω, έγραψε χωρίς σκέψη.

Καλά, Πλωτίνος; μονολόγησε μεγαλόφωνα και επεξεργάστηκε κάποιες δικαιολογίες για τη στιγμή που θα αναγκαζόταν να αποκαλύψει ότι ούτε τον παππού του έλεγαν έτσι, ούτε είχε καμιά συμπάθεια στους νεοπλατωνικούς φιλοσόφους ο νονός του.

>Θέλης να τα πούμε από κοντά;

Να τα μας... Ο Μήτσος είδε τα ιδανικά του να κονιορτοποιούνται κάτω από έξι ανορθόγραφες λέξεις. Έμεινε να κοιτάει

εκείνο το «ήτα» όπως όταν ήταν μικρός και του έβαζε τις φωνές η μάνα του. Καθόταν ακίνητος και κουνούσε τη γλώσσα του μέσα στο στόμα, αλλά δεν μίλαγε.

Και ξαφνικά, τον τύλιξε το σκοτάδι.

Όχι μόνο τον Μήτσο. Όλη τη γειτονιά. Τότε μόνο κατάλαβε ότι η ώρα είχε περάσει. Άκουσε τη γιαγιά απέναντι να φωνάζει τη νύφη της να βάλει τις φακές στο γκαζάκι για να μην χυλώσουν. *Πάλι φακές θα τρώγανε σήμερα;* Άκουσε το φοιτητή από δίπλα να φωνάζει κάτι για τη μάνα της ΔΕΗ και αμέσως μετά να αναλύει σε κάποιον τη μήνυση που θα τους κάνει, γιατί όταν είχε παραπονεθεί για τις πτώσεις τάσης τού είχαν πει: «Βάλε ups». Άκουσε τους απέναντι να συνεχίζουν το σεξ με μικρές κραυγές που τους έκοβαν χρόνια. Άκουσε τον εαυτό του να επικαλείται τον δικό του, προσωπικό πούστη, γιατί μόνο τότε κατάλαβε ότι η επαφή με τον ιντερνετικό μουγκό συνομιλητή, είχε διακοπεί.

Και τώρα, τι θα γινόταν; Θα την ξανάβρισκε; Θα την πετύχαινε πάλι στο chat room; Θα τα έλεγαν από κοντά; Θα ξαναρχόταν το ρεύμα για να βάλει στο φούρνο τις κατεψυγμένες πίτσες, γιατί εκτός που κατουριόταν τόσες ώρες αλλά δεν έλεγε να σηκωθεί απ' τον υπολογιστή, πεινούσε απελπισμένα.

Ντροπιασμένος πήγε στην τουαλέτα, όχι ντροπιασμένος γιατί πήγαινε στην τουαλέτα, αλλά γιατί ένιωθε πολλά τσιμπηματάκια στην πλάτη του, ένα για κάθε ενοχή του. Γιατί ήδη είχε αμφιβολίες για το πόσο χρήσιμο είναι ένα στοίχημα που σε κάνει πρωταγωνιστή του μπικκ μπράδερ χωρίς τη γκλαμουριά και το βραβείο. Γιατί είχε αρχίσει να επανεκτιμάει τις ανθρώπινες σχέσεις και ειδικά εκείνες με το αντίθετο φύλλο. Επίσης, γιατί δεν βιάστηκε αρκετά να πάει στην τουαλέτα και δεν βρέθηκε στην απαραίτητη ετοιμότητα επάνω από τη λεκάνη, αργοπορημένος για μερικά δευτερόλεπτα. Χώρια που πεινούσε και δεν είχε ρεύμα.

Το ρεύμα ήρθε αργά και τον ξύπνησε. Δεν χτύπησε το κουδούνι, αλλά άνοιξε την τηλεόραση και τη νύχτα τάραξαν δύο αντικολλητικά τηγάνια, ένα ειδικό μαξιλάρι ύπνου και ένας μασαζοκορσές. Ο Μήτσος τραντάχτηκε στο κρεβάτι του και του ήρθε μια ξαφνική λαχτάρα να αδυνατίσει χωρίς γυμναστική. Μετά σκέφτηκε ότι ζύγιζε πενήντα οχτώ κιλά και η μάνα του –αν ερχόταν απρόσκλητη στο σπίτι– θα πάθαινε συγκοπή μόλις τον έβλεπε, χώρια που θα τον έκανε να χάσει και το στοίχημα. Μετά σκέφτηκε τον υπολογιστή και το συνομιλητή του.

Σηκώθηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Χτύπησε σε μια κλειστή στροφή στο διάδρομο και πέρασε το εσάκι έξω από την τουαλέτα με τελική ταχύτητα. Σταμάτησε στην κουζίνα, έβγαλε δύο πίτσες και άνοιξε ένα φούρνο και συνέχισε το σπριντ προς το σαλόνι. Από μακριά είδε τον υπολογιστή ανοιχτό και πάτησε γκάζι, για να φρενάρει οριακά λίγο πριν το πληκτρολόγιο.

>Είσαι εκεί;

Ο κέρσορας αναβόσβηνε στην οθόνη περίπου με συχνότητα το ένα δέκατο των παλμών του Μήτσου.

>Εδώ είμαι.

Τον περίμενε. *Είναι ερωτευμένη μαζί μου*, σκέφτηκε ο αγουροξυπνημένος και χάρηκε τόσο που παραλίγο να τηλεφωνήσει και να παραγγείλει ένα πιάνο με ουρά που ελάχιστα το είχε ανάγκη, άσε που δεν είχε και πού να το βάλει.

>Πού θέλεις αν βερθούμε και πότρε; ρώτησε ο Μήτσος με φανερή έλλειψη ικανότητας στο τυφλό σύστημα.

>Το απόγευμα. Στις επτά. Στο πάντεμποϊ.

Ο Μήτσος τα είχε εντελώς χαμένα. Ήθελε να πανηγυρίσει σαν κερδισμένος σε τηλεπαιχνίδι, αλλά θυμήθηκε ότι η ώρα ήταν μικρή και θα ξυπνούσε τους γείτονες. Η χαρά του ήταν μεγά-

λη όμως και για να το γλεντήσει, πέταξε τις πίτσες στο φούρνο. Πέντε λεπτά αργότερα τις πέταξε στα σκουπίδια γιατί δεν είχε βγάλει το περιτύλιγμα, αλλά λίγο τον ένοιαζε πια. Ήταν σίγουρος ότι όλο αυτόν τον καιρό μιλούσε στο ίντερνετ με γυναίκα που ξαφνικά ψόφαγε να τη γνωρίσει. Αλλά δεν ήξερε που ήταν το “πάντεμποϊ”. Τότε συνειδητοποίησε το μέγεθος της προσμονής του. Είχε μεταφράσει στα αγγλικά μια γαλλική λέξη γραμμένη στα ελληνικά: Ραντεβού.

Καφέ PANTEBOY, δύο στενά πιο κάτω από το σπίτι του.

Μέρα 23

Μύριζε κολόνια. Τόσο που πίστευε ότι τη μύριζε και ένας τύπος που καθόταν είκοσι μέτρα μακριά του με διάπλωση μποξέρ, μπανταρισμένη μύτη μποξέρ και εμφανές συνάχι, το οποίο έπιανε όλο τον κόσμο, όχι μόνο τους μποξέρ.

Ο Μήτσος είχε αγωνία. Όχι γιατί είχε σπάσει το στοίχημα· αυτό λίγο τον ένοιαζε πια. Είχε αγωνία γιατί θα γνώριζε αυτόν ή αυτήν με την οποία μιλούσε εδώ και ένα μήνα σχεδόν. *Ας ελπίσουμε να είναι “αυτή”*, έλεγε από μέσα του.

Δεν ήταν. Δηλαδή, δεν ήταν μία κοπέλα που περπάτησε προς το τραπέζι που καθόταν ο Μήτσος, αν και πολύ θα το ‘θελε (ο Μήτσος). Ευτυχώς, δεν ήταν ούτε ο συναχωμένος μποξέρ με τη μπανταρισμένη μύτη, κάτι για το οποίο είχε σχεδόν βεβαιωθεί, μετά από δύο-τρεις απανωτές απογοητεύσεις και μισή ώρα καθυστέρηση στο ραντεβού.

Αντί για άγνωστος όμως, αυτός που σταμάτησε τελικά πάνω απ’ τραπέζι του ήταν γνωστός.

«Τι θες εδώ ρε αρχίδι;» ρώτησε φανερά εκνευρισμένος και χωρίς διάθεση για εξηγήσεις ο χαμένος του στοιχήματος.

Το “αρχίδι” ήταν ο Τάσος, ο οποίος με ταυτόχρονη κίνηση κάθισε απέναντι απ’ τον Μήτσο και άφησε και το πρόγραμμα του στοιχήματος πάνω στο τραπέζι, μαζί με δύο στοιχηματικές εφημερίδες, δύο κινητά και κλειδιά τόσα, ώστε να μπαίνει σε υποψίες ο μέσος ασφαλίτης.

«Ήρθα να πληρωθώ το στοιχημά μου».

«Νόμιζα ότι εσύ δεν έπαιζες. Αφού δεν είμαι σκωτσέζικη ομάδα β’ κατηγορίας, δεν έχει ενδιαφέρον».

«Έτσι νομίζεις. Όσο ήσουν μαπαλαρωμένος και άσπριζες γιατί δεν σε έβλεπε ο ήλιος, έστησα ένα μπετ στο ίντερνετ με την περίπτωση σου. Έβαλα αποδόσεις και έπαιξαν καμιά εκατοστή άτομα. Οι είκοσι τρεις μέρες πληρώνουν 1,60. Εκπληκτικό κέρδος, δεν βρίσκεις;»

Ο Μήτσος άμα δεν καθόταν σε καρέκλα θα είχε ήδη πέσει λιπόθυμος, πράγμα που δεν απέκλειε και τώρα, που καθόταν σε καρέκλα.

«Έκανες τι πράγμα ακριβώς;» Ο Μήτσος είχε πάρει την έκφραση ρητορικής απορίας που σήμαινε: «Σε λίγο προβλέπονται μπουινιές γιατί έκανες πολύ χοντρή ανοησία».

«Για να σου το κάνω λιανά: όλη η φάση ήταν ψεύτικη. Συζητούσαμε εδώ και καιρό ότι θα πρέπει να κάνουμε κάτι με την περίπτωση σου. Από όταν έπαθες το τροχαίο και έμεινες στην αναπηρική, έχεις γίνει άλλος άνθρωπος. Εντάξει, δεν είναι λίγο αυτό που έπαθες, αλλά έχεις αλλάξει εντελώς. Η αδερφή του Χαρίλαου σε γουστάρει εδώ και έξι μήνες τουλάχιστον, αλλά εσύ είσαι τόσο Ούννος που την απωθείς συνεχώς. Η κοπέλα φοβάται μη νομίσεις ότι στην πέφτει από συμπόνια».

Ο Μήτσος τον κοίταζε τόσο αποσβολωμένος, που δεν κατάλαβε ότι από την άκρη του στόματός του έτρεχε προς το γιακά του λίγο σαλάκι. Ο Τάσος συνέχισε:

«Έτσι λοιπόν, την πείσαμε να πιάσει κουβεντούλα μαζί σου

στο ίντερνετ, στη φάση που εσύ θα ήσουν συγκεντρωμένος στη μιζέρια σου. Έτσι, για να καταλάβεις ότι λες και κάνεις μαλακίες».

«Και το στοίχημα;»

«Α, το στοίχημα ήταν δική μου ιδέα, ήταν το δόλωμα. Δυστυχώς, οι υπόλοιποι διαφώνησαν να βάλουμε και κάμερες στο σπίτι σου για να βλέπουν οι στοιχηματζήδες τι κάνεις και να μαθαίνουν τι σκέφτεσαι».

Το κεφάλι του Μήτσου γύριζε λες και έπαιρνε μέρος στην τελευταία αποστολή του τμήματος εξορκισμών του Βατικανού. *Η Κατερίνα τον γούσταρε; Αυτός έχει δικαίωμα από τα κέρδη του στοιχήματος; Γιατί της είχε πει ότι τον λένε Πλωτίνω;* Το κεφάλι σταμάτησε να γυρίζει και άρχισε να μιλάει:

«Ρε συ, πρέπει να έχω ξεφτιλιστεί στην Κατερίνα. Της είπα, εμμ... ψέματα για το πώς με λένε». Κοντοστάθηκε λίγο και άλλαξε αμέσως ύφος, αφού σκέφτηκε ότι οι φίλοι του, τού έστησαν ολόκληρη ιστορία. Εκεί που πήγε να επιτεθεί, ο Τάσος έριξε λάδι και μαζί νερό στη φωτιά.

«Μην τα παίρνεις Πλωτίνε. Γελάσαμε αρκετά με τη βλακεία που σε δέρνει. Εδώ όμως ήρθα για καλό. Πρώτον, να της πεις και ο ίδιος πώς σε λένε πραγματικά, κάτι που ούτε ως ή άλλως το ξέρει. Κοίτα να μην τα καταστρέψεις όλα, δώσε τουλάχιστον μια ευκαιρία στον εαυτό σου και σε αυτήν, και ας μην τα φτιάξεις. Δεύτερον, αύριο βράδυ έχουμε τραπέζι σπίτι σου με τα κέρδη απ' το στοίχημα. Μην μαγειρέψεις, φαΐ θα φέρουμε εμείς».

Σηκώθηκε να φύγει μαζεύοντας την πραμάτεια του και έχοντας μια μικρή ανησυχία μήπως ο συνομιλητής του κάνει σκηνή. Ο Μήτσος όμως έκανε λίγο πίσω τις ρόδες της πολυθρόνας του και άναψε τσιγάρο, από το οποίο υπολόγισε ότι θα προλάβαινε να πάρει δύο τζούρες πριν έρθει η σερβιτόρα να του πάρει παραγγελία και του ζητήσει ευγενικά να το σβήσει γιατί

απαγορεύεται. Έγινε και αυτό, αλλά αργότερα.

Στο μεταξύ, από την πόρτα μπήκε η Κατερίνα και ο Μήτσος σκέφτηκε μερικές αστείες δικαιολογίες για να βγει κι από πάνω που της είχε πει ψέματα ότι τον λένε Πλωτίνο.

(5)

Σάμσταγκ

ναύση του μηχανισμού να αγο-

«Δεν παραγωγίζουμε το γεγο-

ση η αντίδρασή της μετά την αδιαι-

αυτά».

Εύσημα στην προσπάθεια της Ελλάδας δίνει ανώτατο κυβερνητικό στέλεχος

Δεν θα χρειαστείτε «κούρεμα», λέει το Βερολίνο

ΒΕΡΟΛΙΝΟ

Ανταπόκριση ΝΙΚΟΣ ΧΕΙΛΑΣ

Η Ελλάδα δεν χρειάζεται «κούρεμα» - ούτε σύρριζα ούτε καν ελαφρό. «Όλοι οι αρμόδιοι φορείς, μεταξύ των οποίων και η τρόικα, μας διαβεβαιώνουν ότι η ελληνική κυβέρνηση εφαρμόζει τις ειλημμένες υποχρεώσεις της και ότι η εξυγίανση της οικονομίας της χωρά κανονικά» δήλωσε την Παρασκευή στο Βερολίνο ανώτατο κυβερνητικό στέλεχος. «Επομένως πρόσθετα ριζικά μέτρα δεν είναι αναγκαία».

Σε αυτές τις διαβεβαιώσεις, προσέθεσε, στηρίχθηκαν και οι πρό-

σφατες αποφάσεις των χωρών της ευρωζώνης για την Ελλάδα, οι οποίες θα επισημοποιηθούν στη σύνοδο κορυφής στις 24 και 25 Μαρτίου. «Επιπλέον η Ελλάδα ανέλαβε την υποχρέωση να εισπράξει 50 δις. ευρώ από την εκποίηση κρατικών περιουσιακών της στοιχείων» είπε. «Ετσι πήρε ως αντάλλαγμα την επιμήκυνση και τη μείωση του τόκου για τα χρέη της. Υπήρξε λοιπόν ένα δούνα και λαβείν που θα έχει ως αποτέλεσμα την ουσιαστική μείωση του χρέους της. Και αυτό θα συμβάλει ουσιαστικά στη βελτίωση της κατάστασής της».

Το ίδιο κυβερνητικό στέλεχος έδωσε εύσημα στον Γιώργο Παπακων-

σταντίνου. «Κάνει πολύ καλή δουλειά» είπε. «Βρισκόμαστε σε συνεχή επαφή και μπορώ να κρίνω από κοντά το έργο του».

Παράλληλα καταφέρθηκε εναντίον εκείνων οι οποίοι συνιστούν στους Έλληνες να ξεπουλήσουν τα πάντα. «Υπάρχουν μερικοί ηλίθιοι που τους προτρέπουν να πουλήσουν τα νησιά τους» είπε. «Αυτό είναι γελοίο. Ούτε εγώ θα δεχόμουν ποτέ να πουληθεί το Σίτι» (ο.σ.: ένα γερμανικό νησί-καμπίρι στη Βόρεια Θάλασσα).

Σε αντίθεση πάντως με τους Έλληνες, προσέθεσε, οι Ιρλανδοί δεν φαίνεται να κατάλαβαν ακόμη περί τίνος πρόκειται. «Αν στην προσεχή

σύνοδο κορυφής δεν υποχωρήσουν στο θέμα της χαμηλής φορολόγησης επιχειρήσεων στη χώρα τους, δεν θα έχουν καλά χαρτιά στο αίτημα για βοήθεια» σημείωσε.

Θετικό το κλίμα και τα σχόλια για την πορεία της ελληνικής οικονομίας στο Βερολίνο.

Στη φωτογραφία, ο γερμανός υπουργός Οικονομικών Βόλφγκανγκ Σόιμπλε

«Τα 'χεις γαμήσει όλα. Χωρίζουμε».

Δεν ήξερε τι είχε γαμήσει. Τη δεδομένη στιγμή τουλάχιστον. Μετά από κάποια ώρα μάλλον θα θυμόταν κάτι, αλλά δεν ήταν του παρόντος. Του παρόντος ήταν η Έφη που έβριζε και μάζευε τα ρούχα της από την ντουλάπα, με προφανή έλλειψη συστήματος. Έβαζε φουστάνια και παπούτσια στη βαλίτσα, μαζί με το ποντίκι του υπολογιστή και ένα χαλασμένο πορτατίφ και έβριζε ξανά. Εκείνος δεν είχε κάνει κάτι. Προφανές τουλάχιστον. Δηλαδή προφανές σε εκείνον.

Όσο το σκεφτόταν όμως κάπως πιο αποστασιοποιημένος από τη σκηνή, πειθόταν όλο και περισσότερο ότι όντως κάποια μαλακία είχε κάνει. Τέτοια μαλακία που οι αμυντικές γραμμές της ψυχосύνθεσής του προς το παρόν απέκρουαν εύκολα. Αργότερα όμως, το πρόβλημα θα τις έπιανε να κοιμούνται και θα το έτρωγε το γκολ. Και η Έφη δεν θα ήταν εκεί πια για να της εξηγήσει ή να της απολογηθεί. Και δεν θα ήταν γιατί με ένα τελευταίο «τα γάμπησες όλα!» έκλεινε την πόρτα του διαμερίσματος.

«Πού θα βάζω εγώ το νοίκι τώρα;» σκέφτηκε εκείνος φωναχτά, κάνοντας νέο ρεκόρ μαλακίας, εκφράζοντας μία λογική ωστόσο απορία.

«Στον κώλο σου», απάντησε εκείνη από έξω.

Το σπίτι ήταν νοικιασμένο στο όνομά της, αυτός δεν είχε καμία επαφή με τις οικιακές υποχρεώσεις. *Ίσως αυτό να είναι ένα από τα πράγματα που γάμπησα*, σκέφτηκε σε μια στιγμή διαύγειας. Έφυγε και αυτή όμως τόσο γρήγορα, όσο ήρθε.

Σκέφτηκε τις επιλογές που είχε για να αισθανθεί καλύτερα: τηλεόραση, παιχνίδι στον υπολογιστή, φαΐ. Η τηλεόραση ήταν πακεταρισμένη εδώ και μέρες, από τον πρώτο τσακωμό του με την Έφη. Μέσα σε λιγότερο από τρία εικοσιτετράωρα, του είχε ξεκαθαρίσει ότι φεύγει από το σπίτι και είχε ξεκινήσει να μαζεύει τα δικά της πράγματα. Όλα δικά της ήταν δηλαδή, αφού

εκείνη τα είχε πληρώσει. Η αλήθεια είναι όμως πως έπαιρνε ό,τι άξιζε περισσότερο, ό,τι ήταν πιο καινούργιο και πιο χρήσιμο, αφήνοντας πίσω της τα παλιά και –μεταξύ μας– ψιλοάχρηστα.

Το φαΐ αποκλειόταν επίσης. Δεν σκόπευε να μαγειρέψει, γιατί δεν ήξερε, γιατί βαριόταν και γιατί η κουζίνα ήταν επίσης σε πακέτο. Να παίξει στον υπολογιστή, πακέτο επίσης. Η ζωή του ήταν σε πακέτο.

Ο διαλογισμός κράτησε κάμποση ώρα. Ο Σάββας το κατάλαβε μόνο όταν του τελείωσαν οι αναμνήσεις από την πεθαμένη του σχέση, κοιτώντας τα διάφορα πράγματα που ήταν στοιβαγμένα σε διάφορα σημεία του σπιτιού.

Πήρε το κοπίδι που ήταν πάνω στο κουτί της τηλεόρασης και έκοψε περιμετρικά την πλευρά, πίσω απ' την οποία πίστευε ότι ήταν η οθόνη. Λάθος.

Έκοψε και την αντίθετη πλευρά, πετυχαίνοντας αυτή τη φορά την επικοινωνιακή όψη.

Έστρωσε στο πάτωμα τα δύο κομμάτια του κουτιού που είχε κόψει, έβαλε την tv στην πρίζα, πήρε το τηλεκοντρόλ και σωριάστηκε σε μια γωνία του τέως σαλονιού, νυν αδιευκρίνιστης ταυτότητας, δωματίου.

«Κορυφώνεται η αγωνία για το ενιαίο νόμισμα. Δεδομένη είναι πλέον η αποβολή της χώρας μας από την Ευρωζώνη», διαλαλούσε ο εκφωνητής στο διαφημιστικό του απογευματινού δελτίου ειδήσεων. «Συνδεόμαστε αμέσως με το μέγαρο Μαξίμου για τις ανακοινώσεις του πρωθυπουργού», έπεσε ζωντανά ο ίδιος πουμίλαγε λίγο πριν σε κονσέρβα.

Ο Σάββας έπαιζε ταμπούρλο στο πάτωμα, με φανερά την αμηχανία του, αυτή που άλλοι εξηγούσαν πάντα ως βαρύ αρντανισμό, αποτέλεσμα της χρόνιας χρήσης καταπραϊντικών, χωρίς συνταγή γιατρού, και με μπόλικη αυτενέργεια. Αυτενέργεια που

είχε ξεκινήσει στο φαρμακείο του σπιτιού και στη σακούλα της γιαγιάς, όπου εκτός από μερικά εξαιρετικά ταξιδιάρικα χάπια, υπήρχαν και πολλά συλλεκτικά κομμάτια, εκείνα που στο ebay θα χτύπαγαν τρελές τιμές ανάμεσα στους λάτρεις του σπορ.

«Η χώρα έφτασε στο σημείο μηδέν», υποστήριζε απ' την οθόνη ο, παράξενα μπρατσωμένος για την ιδιότητα και την ηλικία του, πρωθυπουργός.

Ο Σάββας είχε φτάσει κάμποσες στιγμές στο σημείο μηδέν, αλλά πάντα έβρισκε τον τρόπο και επανερχόταν. Αυτή τη φορά όμως δεν ήταν τόσο σίγουρος και δεν είχε και κανένα αποκούμπι, μεταφορικό ή με φαρμακευτική στάμπα επάνω του.

Συνέχιζε το ταμπούρλο με το δεξί του χέρι, ενώ στην τηλεόραση συνεχιζόταν η μάχη του ευρώ. Σταδιακά είχε περάσει σε ένα στακάτο μπουγκι ρυθμό, φρενήρη θα μπορούσε να πει ο μέσος ακροατής. Τον Σάββα τον είχε υποβάλλει τόσο πολύ η διαδικασία, που στην πλάτη του έτρεχε ιδρώτας ήδη. Από το ξόρκι που τον κρατούσε φυλακισμένο, τον έσωσαν οι διαφημίσεις.

Τότε μόνο διαπίστωσε ότι χωρίς άλλη υποδομή, πέραν του ξύλινου πατώματος, μπορούσε να παράγει ήχους κανονικών τυμπάνων, να παίξει βαθύ και τομ συγκεκριμένα, με τα δάχτυλά του. Όπως επίσης και ότι τέσσερα παραλληλόγραμμα σανίδια του πατώματος ήταν χαλαρά και κουνιούνταν κάθε φορά που τα χτύπαγε. Τα ξαναχτύπησε άλλη μία για να επιβεβαιώσει την πρώτη του εντύπωση και πάνω που έκανε τις προβλεπόμενες κινήσεις για να δει τι κρυβόταν κάτω από το πάτωμα, άκουσε: «σκατά».

«Σάιζε», για την ακρίβεια. Το άκουσε από κάποιον που είχε ανοίξει την πόρτα του σπιτιού και μίλησε γερμανικά στα καλά καθούμενα. Στην τηλεόραση ο Γερμανός πρωθυπουργός μιλούσε επίσης γερμανικά, πράγμα που ήταν όμως αναμενόμενο και έλεγε κάτι που έμοιαζε με βρισιά για την ελληνική οικονομία. Ο

άλλος όμως που είχε ανοίξει την πόρτα, *ποιός στο διάλογο ήταν;*

Αυτός που μπήκε στο σπίτι, μπήκε με κλειδί και μίλαγε γερμανικά της πιάτσας. Ο Σάββας θυμήθηκε που έβριζε την Έφη γιατί συμφώνησε να έχει κλειδί ο σπιτονοικοκύρης και τότε κατάλαβε ότι ο Τεύτονας με την προφορά γκασταρμπάιτερ ήταν ακριβώς αυτός: ο σπιτονοικοκύρης.

«Τι συμβαίνει και πώς μπήκες σπίτι μου;» ρώτησε στα γερμανικά με ελαφρά συντακτικά λάθη ο Σάββας, αφού βεβαίως πρώτα σηκώθηκε από το πάτωμα και άφησε τα εξερευνητικά κρουστά για αργότερα.

Ο εισβολέας, εξηταφευγαλέος, αλλά μπρατσωμένος, και με κοκκίνισμα δεκαοκτάχρονου στα μάγουλα, διέθετε αισθητική Έλληνα μετανάστη στο Βερολίνο τη δεκαετία του '60.

«Δεν είναι σπίτι σου, είναι σπίτι μου και το νοίκιασα σε μια κοπέλα. Όχι σ' εσένα. Και θέλει και καινούργια κουφώματα που θα μου τα πληρώσετε», είπε ο κόκκινος Γερμανός σε καθόλου φιλολαϊκό τόνο, κοιτώντας τον ημίγυμνο λαθρονοικάρη.

«Το Σαββατοκύριακο θα έχω φύγει», είπε ο ημίγυμνος και ο ντυμένος ούρλιαξε:

«Νάιν! Σήμερα θα φύγεις!»

Ο Σάββας με μια αντανάκλαστική κίνηση και μια σκηνή από μέτρια ταινία του Βέγγου να προβάλλεται νοητά στον τοίχο πίσω από το σπιτονοικοκύρη, χτύπησε τη φτέρνα του στο πάτωμα και με κίνηση ελατηρίου τέντωσε μπροστά και διαγώνια προς τα πάνω το δεξί του χέρι, κοιτώντας τον άλλο στα μάτια και σφίγγοντας τα χείλη του για να μοιάσει όσο μπορούσε στο πιο πρόχειρο πρότυπο που διέθετε για αξιωματικό των Ες Ες.

Ο άλλος τον κοίταξε για λίγο με στόμα ανοιχτό και φρύδια σηκωμένα και προς έκπληξη του συνομιλητή που περίμενε φωνές ή και κάποιο αξιόλογο μπουκέτο, απλώς μίλησε:

«Σάμσταγκ», είπε χωρίς να τον κοιτάει, αλλά δείχνοντάς τον

με το δάχτυλο πηγαίνοντας προς την πόρτα. «Σάμσταγκ και να το έχεις βάψει».

Ο Σάββας γύρισε πίσω από τον ίδιο δρόμο που χρησιμοποίησε για να αντιμετωπίσει τους Γερμανούς εισβολείς, ακολουθώντας τα πλακάκια που πάτησε όταν πήγαινε να δει ποιος είχε μπει στο σπίτι. Το σπίτι που θα έχανε, γιατί ήταν στο όνομα της Έφης.

Σάμσταγκ. Το Σάββατο έπρεπε να μαζέψει τα πράγματά του και να φύγει.

Είχε έρθει πριν από δύο χρόνια στο σπίτι, όταν πήραν την απόφαση με την Έφη να μείνουν μαζί. Αυτός δεν το είχε σκεφτεί και πολύ, αυτή το σκέφτηκε λίγο περισσότερο, αλλά το συμπέρασμα το κράτησε για τον εαυτό της.

Στην αρχή ήταν όπως όλα τα πράγματα, προβλέψιμα ωραία. Στην πορεία έγιναν προβλέψιμα χειρότερα. Όλες οι γνωστές συνταγές καταστροφής σχέσεων, βρήκαν το μπαχαρικό τους στη μόνιμη τάση του Σάββα να μην νοιάζεται για πολλά. Και σίγουρα, όχι για εκείνα που ορίζουν τον καλό συγκατοίκο στο σχετικό οδηγό για συγκατοικήσεις που ακολουθούσε ευλαβικά η Έφη:

Δεν πιάνουμε από κάτω τα παπουτσάκια όταν τα βουρτσίζουμε. Δεν αφήνουμε τριχούλες στο μπάνιο όταν ξυριζόμαστε. Δεν γρατζουνάμε το πηρουνάκι όταν τρώμε. Δεν αφήνουμε νεράκια στον πάγκο της κουζίνας που μπορεί να πάνε στην καφετιέρα και να τη χαλάσουνε.

Συχνά ο Σάββας πίστευε ότι θα γύριζε σπίτι και θα έβρισκε το δεκάλογο του καλού συγκατοίκου, τοιχοκολλημένο στο σαλόνι. Η αλήθεια βέβαια ήταν κάπου στη μέση, όπως συμβαίνει παντού άλλωστε.

Ναι, η Έφη είχε διάφορες απαιτήσεις, ιδιαιτερότητες της παγκόσμιας κοινότητας του φενγκ-σούι, λόξεις σύμφωνα με πιο χαλαρά τυπάκια. *Όχι*, η Έφη δεν έκανε παρατηρήσεις στον Σάββα χρησιμοποιώντας υποκοριστικά που θα προκαλούσαν έξαρ-

ση εγκεφαλικών ακόμη και σε κοινωνία αμοιβάδων. Ήταν μια δίκιά του υπερβολή για να υπερφορτώσει με δίκιο τον εαυτό του.

Ο Σάββας γύρισε στο δωμάτιο που κάποτε ήταν σαλόνι και κάθισε ξανά απέναντι από την τηλεόραση. Εκεί, ένας υπουργός εξηγούσε πώς έγινε και φαλίρισε η αξιόπιστη και ανθεκτική οικονομία μας, πώς οι προηγούμενοι τού την ενεχείρισαν αλκοολική, ναρκομανή και με τρελό εθισμό στον τζόγο, καθώς και πώς θα ξανατραβήξουμε προς τη δόξα με υποζύγιο την παλιά, καλή δραχμή.

Ο Σάββας που είχε ξεκινήσει ξανά το ταμπούρλο στο πάτωμα, είχε ξεχάσει ότι πριν την εισβολή των Γότθων, το λαμινέιτ δίπλα του ήταν χαλαρό. Τώρα θυμόταν ξανά την ιστορία του με την Έφη, πώς την είχε γνωρίσει και, κυρίως, πού την είχε γνωρίσει.

«Γκόμενα που τη γνωρίζεις σε έντεχνη συναυλία, δεν είναι καλός οиωνός», του είχε πει ένας απ' τους φίλους του, ένας από αυτούς που πράγματι εμπιστευόταν, γιατί με αρκετούς συναναστρεφόταν για καθαρά ωφελιμιστικούς λόγους: για να μην ξεχνάει την αξία του διαλόγου, για να πλακώνεται πού και πού για την μπάλα, για να μην ξεμένει από χάπια, αλλά και από σημειώσεις όταν ήταν φοιτητής.

«Καλός, κακός, δεν έχει πια σημασία», είπε σε ένα σύντομο μονόλογο ο Σάββας, παίζοντας έναν έντεχνο σκοπό που του ήρθε πρόχειρος στο χειροταμπούρλο του. Ξαφνικά, το πάτωμα υποχώρησε και το μυαλό του Σάββα άδειασε από γυναίκες και γέμισε από συνωμοσία.

«Ο πρωθυπουργός προειδοποίησε τους κερδοσκόπους να μην επωφεληθούν από την, προσωρινή όπως τη χαρακτήρισε, επιστροφή της χώρας στη δραχμή», είπε η κυρία στην τηλεόραση και ο, κατά σύμβαση, κύριος στο δωμάτιο γονάτισε για να δει από κοντά τι περιείχε η απρόσμενη κρύπτη στο πάτωμα.

Ο Σάββας έσκυψε και επέστρεψε στη δραχμή.

Η τετράγωνη τρύπα που άφησε πίσω του το κομμάτι του πατώματος, έφτανε ίσα-ίσα να περάσει ανθρώπινο χέρι και όχι από τα πολύ γυμνασμένα. Ο Σάββας δεν είχε τέτοιο πρόβλημα ως χρόνιος εκθρός της γυμναστικής και πάσης φύσεως εργασίας. Ψαχουλεύοντας την εσοχή από μέσα, διαπίστωσε ότι αυτή ανοίγει ακόμη περισσότερο, όπως η τάπα του ρεζερβουάρ στα αυτοκίνητα. Πάτησε τη μια πλευρά, η άλλη ανασηκώθηκε και ο Σάββας ανακάλυψε ότι μπορεί να ανοίξει γύρω στο ένα τετραγωνικό μέτρο πατώματος.

Στην καταπακτή που έχασκε στο άδειο δωμάτιο, κρύβονταν δέκα εκατομμύρια δραχμές σε δεκαχίλιαρα. Αυτό, ο Σάββας το διαπίστωσε μισή ώρα αργότερα, αφού πρώτα συνήλθε από το πρώτο σοκ και τελείωσε το μέτρημα. Καθισμένος πάνω από αυτά τα λεφτά είχε αναλογιστεί τουλάχιστον δέκα ταινίες με κακομοίρνες που ανακαλύπτουν χαμένους θησαυρούς, πορτοφόλια και επιταγές, περνάνε κάτι περιπέτειες, αλλά τελικά ζουν καλά με το κορίτσι. Αυτός το κορίτσι το είχε, είχε και τα λεφτά, αλλά δεν τα συνδύαζε.

Στην τηλεόραση το μαραθώνιο δελτίο ειδήσεων έπαιζε ακόμη, με τους προσκεκλημένους να εξηγούν πόσο ωφελημένη, πόσο ζημιωμένη ή πόσο γαμημένη θα βγει η χώρα από την εξέλιξη, ανάλογα με την πολιτική τους τοποθέτηση. Η Έφη ξαναμπήκε στο σπίτι, αλλά από την τηλεόραση. Τώρα παρουσίαζε τις ειδήσεις γιατί αυτή ήταν η δουλειά της. Δουλειά που της γέμιζε τον τραπεζικό λογαριασμό και συχνά το μυαλό με ενδοιασμούς, πώς μπορεί αυτή, η όμορφη, η προβεβλημένη, η δημοσιογράφος, το κορίτσι των 8, να συζεί με έναν κατ' επάγγελμα μαλάκα.

Επί του παρόντος όμως, ρωτούσε ένα ιστορικό στέλεχος του κυβερνώντος κόμματος εάν μπορεί να παραλληλίσει την κρίση με κάποια αντίστοιχη στα εκατόν πενήντα χρόνια της πολιτικής

του καριέρας.

«Σίγουρα όχι, αυτή είναι η χειρότερη. Ευτυχώς όμως η ευτυχής, μέσα στη δυστυχία μας, συγκυρία έφερε τον πρωθυπουργό και πρόεδρο του κόμματος στο τιμόνι της χώρας. Αν ήταν οι προηγούμενοι στη θέση του, τώρα εσείς κι εγώ θα τρώγαμε απ' τα σκουπίδια», απάντησε το ιστορικό στέλεχος, κάνοντας μια έμπειρη μίξη από τον οδηγό για πολιτικούς άνευ διδασκάλου και μια πρέζα λαϊκισμού για να γίνει κατανοητός στα μικρομεσαία στρώματα.

Ο Σάββας σηκώθηκε από το πάτωμα και έφυγε από το σπίτι γιατί δεν ήθελε να τη βλέπει ούτε στην τηλεόραση. Πριν βγει από την πόρτα έβαλε μια μπλούζα και φόρεσε παπούτσια χωρίς κάλτσες και χωρίς να δέσει τα κορδόνια.

Πέντε λεπτά αργότερα ρούφαγε μια δόση φραπέ με σημάδια παρασκευής προ τριώρου. Τον καφέ είχε φτιάξει ο Πασχάλης, ο οποίος εκτός από φίλος του Σάββα, ορκισμένο πανκικό και πολιτικός αναλυτής, ήταν και κληρονόμος ενός μαγαζιού από εκείνα που πουλάγαν μπογιές, καρφιά, πένσες, λινάτσες και, γενικώς, ό,τι χρειαζόταν ο μέσος οικοδόμος για να κερδίσει τον επιούσιο και ο συνεπής αριστερός για να συμμετάσχει σε πορεία.

«Να φτιάξεις δικό σου ρε ηλίθιε», του είπε με μια εχθρική οικειότητα ο μαγαζάτορας, τυλίγοντας τετρακόσια γραμμάρια ταβανόηροκες σε μια πελάτισσα.

Ο Σάββας ακούμπησε με το δεξιό ώμο στην πόρτα ρουφώντας άλλη μια δόση καφέ, αφού η πελάτισσα έφυγε κάπως βιαστικά και με τα καρφιά της τυλιγμένα σε εφημερίδα.

«Χε, τα 'λεγα εγώ. Είσαι έτοιμος να γίνουμε λατινική Αμερική;» ρώτησε ο Πασχάλης αλλάζοντας κανάλια στην τηλεόραση που έπαιζε μόνο ειδήσεις. Σταμάτησε στην Έφν που ρωτούσε άλλο ιστορικό στέλεχος, μήπως και έβρισκε κάποιον να έχει οδηγίες χρήσης για την κρίση.

«Κλείσ' την», είπε ο Σάββας χωρίς να κοιτάξει. Ο Πασχάλης τη δυνάμωσε.

«Οι σχέσεις αντικατοπτρίζουν τις κοινωνικές αντιθέσεις», είπε σε διδακτικό τόνο προς τον Σάββα και αλλάζοντας αμέσως κατεύθυνση, εξαπέλυσε μύδρους προς το γυαλί: «Τι λέει ρε ο κανάγιας! Ξέχασε όταν ήταν υπουργός Οικονομικών και έπληρζε τον κόσμο για την ευρωπαϊκή προοπτική της χώρας; Αυτά τα παραδοσιακά στελέχη είναι σαν τέως ποδοσφαιριστές που σχολιάζουν την ομάδα τους στην Αθλητική Κυριακή, ρε πούστη μου».

«Έφυγε για τα καλά αυτή τη φορά».

«Έχει γκόμενο».

«Μπα, δεν νομίζω».

«Όχι, έχει σίγουρα. Τον είδα που την περιμένε από κάτω με το αυτοκίνητο. Την έχει φέρει πολλές φορές κάτι βράδια που έλειπες».

«Μπορεί να είναι απλώς φίλοι».

«Την καληνύχτιζε με κάτι πολύ φιλικά γλωσσόφιλα. Ναι, έχεις δίκιο, μπορεί να είναι Γάλλος ή Εσκιμώος. Κάνουν κάτι τέτοια αυτοί».

Ο Σάββας πέταξε στον Πασχάλη τον καφέ και πέτυχε την τηλεόραση, που συνέχιζε να παίζει ωστόσο. Ο Πασχάλης πέταξε το τηλεκοντρόλ στον Σάββα πετυχαίνοντάς τον στο πίσω μέρος του κεφαλιού. Ο Σάββας συνέχισε να μιλάει ωστόσο.

«Δεν βαριέσαι. Είχε και αυτή τα δίκια της».

«Ναι, τα είχε», είπε ο Πασχάλης καθαρίζοντας την οθόνη για να τη βλέπει καλύτερα. «Την είχες κερατώσει τουλάχιστον τέσσερις φορές το τελευταίο εξάμηνο».

«Ναι».

Ναι, την είχε. Στην πραγματικότητα, η σχέση τους ήταν τελειωμένη εδώ και πολύ καιρό, αλλά και οι δύο προτιμούσαν να

την κρατούν διασωληνωμένη.

«Λατινική Αμερική θα γίνουμε ρε, ακούς; Το 1999 στην Αργεντινή βγήκαν στους δρόμους με τις κατσαρόλες γιατί δεν είχαν να πληρώσουν τα δάνεια στις τράπεζες. Το 1994 το μεξικάνικο πέσο υποτιμήθηκε τόσο πολύ που το χρησιμοποιούσαν μόνο για προσάναμμα και επειδή δεν έκανε καλή θράκα, κατέληξαν να φτιάχνουν ταπετσαρίες σε μπαρ για Αμερικάνους τουρίστες».

Ο Σάββας ένιωσε κάπως κενός. Δεν ήταν όμως η συνήθης κενότητα. Ήταν κάτι σαν κόμπος στο λαιμό του, σαν λυγμός και φτάρνισμα που δεν βγαίνει και αφήνει μια αίσθηση ανολοκλήρωτου.

«Έχεις γλουτολίνες;»

«Πίσω, στο μεσαίο ράφι. Πάρε τις πράσινες, είναι καλύτερες. Μπήκες σε νεολαία και θα κάνεις αφισκοκόλληση;»

«Κάτι τέτοιο». Πήρε τέσσερα κουτάκια και βγήκε από το μαγαζί. Φτάνοντας στην εξώπορτα της πολυκατοικίας του, άκουσε από μακριά τον Πασχάλη:

«Βγήκες έξω με το σώβρακο ρε τελειωμένε». Αλήθεια ήταν.

Ανέβηκε από τις σκάλες, γιατί μια ασυνήθιστη εγρήγορση δεν τον άφηνε να περιμένει το ασανσέρ. Γύρισε το κλειδί, άνοιξε την πόρτα και για μια στιγμή κοντοστάθηκε γιατί άκουσε τη φωνή της Έφης.

«Μπα, τελείωσε», είπε φωναχτά, με τον κόμπο να λύνεται κάπως. Η Έφη μιλούσε ακόμα από την τηλεόραση που ήταν ανοιχτή. Ο Σάββας έριξε την κόλα σε έναν κουβά με νερό και άρχισε να ανακατεύει με ένα πινέλο που ο Πασχάλης του είχε συστήσει ως τον αρχηγό των πινέλων για τέτοιες δουλειές. Η Έφη συνέχιζε να μιλάει στην οθόνη, κάνοντας πλέον ρεπορτάζ δρόμου έξω από τη Βουλή, ρωτώντας περαστικούς την άποψή τους για την επιστροφή στη δραχμή.

Όταν η κόλλα απέκτησε βλενοειδή όψη και υφή, ο Σάββας

πήρε μια αρμαθιά δεκαχίλιαρα και τα πέταξε μπροστά του. Κράτησε ένα μόνο στο χέρι του και άρχισε να ανεβοκατεβάζει το βρεγμένο πινέλο στον τοίχο.

Ο κόμπος έφευγε σιγά-σιγά, όσο τα λεφτά κάλυπταν την επιφάνεια και έφτιαχναν την ταπετσαρία που θα προκαλούσε πολλές, μα πολλές, απορίες στο σπιτονοικοκύρη το προσεχές Σάμσταγκ.

(6)

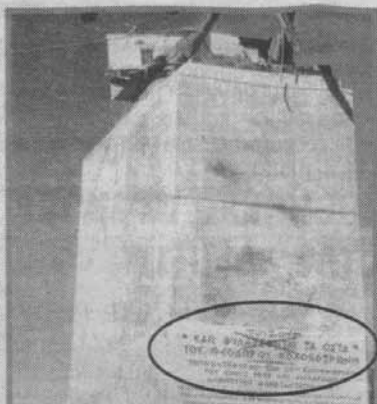
Ο παράξενος μακαρίτης

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2011

ΤΡΙΖΟΥΝ ΤΑ ΚΟΚΚΑΛΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΥ!

Στην έγκριτη εφημερίδα "ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΝΕΑ" Τριπόλεως, δημοσιεύθηκε τελευταία φωτογραφία της βάσης όπου στηρίζεται το Αγαλμα του Κολοκοτρώνη στην Πλατεία Αρεώς Τριπόλεως και όπου εκεί φυλλάσσονται τα οστά του Ηρωα. Μετά τις απαράδεκτες δηλώσεις του Αντιπροέδρου της Κυβερνήσεως Θεοδ. Πάγκαλου, που αποκάλυψε αγράμματους, άξεστους, ρακένδυτους και πεινασμένους τους ήρωες της επανάστασης του 1821 (!), άγνωστος διέγραψε την λέξη "φυλλάσσονται", γράφοντας από πάνω την λέξη "ΤΡΙΖΟΥΝ", οπότε ο κάθε διερχόμενος πλέον διαβάζει: "ΕΔΩ ΤΡΙΖΟΥΝ ΤΑ ΟΣΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ"! Μπράβο σε όποιον το έκανε, γιατί εκφράζει την συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων.

ΚΩΝ-ΚΑΛ

~~ΤΡΙΖΟΥΝ~~
ΕΔΩ ΦΥΛΑΣΣΟΝΤΑΙ ΤΑ ΟΣΤΑ
ΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ
ΟΠΟΘΕΤΗΘΗΚΑΝ ΤΗΝ 25^Η ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1993 ΕΠΙ ΔΗΜΑΡΧΙΑΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΤΑΦΟΡΑ ΤΩΝ ΟΣΤΩΝ ΑΠΟ ΤΟ Α' ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
Η ΤΡΙΠΟΛΗ ΚΑΙ Η ΠΡΟΣΕΡΓΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΘΗ ΤΟΥΣ ΣΙ
ΗΜΕΙΣ ΑΡΧΙΚΡΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΚΡΙΘΗΝ ΕΓΙΝΕ ΎΣΤΕΡΑ ΑΠ
ΛΗΨΗ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΑΡΧΑΔΩΝ ΤΗΝ 12^Η ΟΚΤΩΒΡΙΣ

Επί του λειψανού το Μικροβιολογικό

Μέχρι το ασανσέρ ήταν δύο ανάσες δρόμος. Ίδρωσε λιγάκι στην πλάτη γιατί είχε αυτό το ζήτημα με τους κλειστούς χώρους, τον πολύ κόσμο ανά τετραγωνικό και το πρωινό σκόρδο στην αναπνοή. Έκπληκτος, είδε την ταμπέλα «εκτός λειτουργίας» στην πόρτα του κλιμακοστασίου και πείστηκε. Θα έπαιρνε το ασανσέρ τελικά, για να πάει στο δικηγορικό γραφείο “Μπεζαχτάς, Μπεζαχτάς, Μπεζαχτάς και Μπαρμπάντογλου”.

Ο ένας εκ των Μπεζαχτάδων, ο Γλαύκος, τον είχε ειδοποιήσει μια μέρα πριν ότι «...Ο κύριος Κατσενής, δυστυχώς εκλιπών από Τετάρτης 8ης τρέχοντος, σας συμπεριέλαβε στη διαθήκη του. Η διαθήκη θα ανοιχτεί αύριο στις 14:00 ακριβώς, στο γραφείο μας». Ο Γλαύκος Μπεζαχτάς, δεύτερος στην ταμπέλα του διάσημου δικηγορικού γραφείου, του είχε πει: «δεκατέσσερις ακριβώς», δίνοντας έναν στρατικοποιημένο τόνο στο τηλεφώνημα.

Ο Κάτσο πέθανε. Ο μοναδικός από την παρέα του σχολείου που έγινε αναγνωρίσιμος με κριτήριο το χρήμα, τα ταμπλόιντς και τα μεσημεριανάδικα, είχε πεθάνει την περασμένη Τετάρτη. Ξαφνικά. Είχε μείνει στον τόπο δηλαδή, εκεί που έτρωγε. Οι κακές γλώσσες υποστήριζαν ότι έτρωγε πηδώντας την τελευταία του κατάκτηση, μια δημοσιογράφο-μοντέλο που έκανε καριέρα σχολιάζοντας εκπομπές άλλων.

Η καρδούλα του δεν άντεξε, σκέφτηκε λίγο χαιρέκακα, λίγο κυριολεκτικά, μπαίνοντας επιτέλους στο γαμημένο ασανσέρ μαζί με το χαμόγελό του. Ο δίπλα του πάτησε το 5, οι πόρτες έκλεισαν και ένα τραγούδι των Dire Straits έπαιξε στεροφωνικά.

Τζούκμποξ χωρίς λεφτά, σκέφτηκε ο Αλέκος και σημείωσε στο μυαλό του στο γυρισμό να πατήσει κι άλλα κουμπιά για να δει αν παίζει διαφορετικό τραγούδι για κάθε όροφο.

Πριν από τριάντα έξι ολόκληρα χρόνια, ήταν συμμαθητές με

τον Χαραλάμπη Κατσενή. Και με άλλους ανθρώπους βεβαίως, καθώς το παιδαγωγικά αποδεκτό όριο των δεκαπέντε μαθητών ανά τάξη, λίγα εκπαιδευτικά ελληνικά συστήματα το τηρούσαν. Τώρα, τριάντα έξι χρόνια μετά, ήταν στο ίδιο ασανσέρ με τουλάχιστον τρεις από τους συμμαθητές του, ή τουλάχιστον έτσι νόμιζε ότι έβλεπε πίσω από ένα προφανές μπότοξ, κάτω από μια καράφλα και ανάμεσα σε δύο υπερβολικά φουσκωμένα μάγουλα. *Η Μαρίνα, ο Κλέαρχος και ο Θανάσης*, σκέφτηκε. Γέλασε πάλι, γιατί είχε φέρει στο νου του την ταινία με τον Ρίζο, τον Αυλώνιτη και τη Βασιλειάδου, και ο Θανάσης ήταν όντως κοντός.

Ο Χαραλάμης Κατσενής και οι συμπάθειες, ήταν στα δικαστήρια από μικρή ηλικία. Στο σχολείο ήταν με έναν τρόπο σπαστικός για όλους τους συμμαθητές του, αλλά και φιλικός με μερικούς από αυτούς, στα διαλείμματα σπαστικότητας. Ένας από αυτούς ήταν και ο Αλέκος, αυτός που φοβόταν τα ασανσέρ και τώρα βρισκόταν στο ασανσέρ με ένα μπότοξ, μια καράφλα και δύο φουσκωμένα μάγουλα, αλλά και πενήντα ένα χρόνια στην πλάτη του, να ανεβαίνουν όλοι μαζί στον έκτο όροφο. Στο γραφείο των Μπεζαχτάδων.

Το ταξίδι πέρασε χωρίς να τον αναγνωρίσουν, αν και θα έπαιρνε όρκο ότι ο Θανάσης έφτασε μια-δυο φορές στο τσακ να του πει «από κάπου σας ξέρω», με το βλέμμα οικειότητας παλιού συμμαθητή.

Ο Αλέκος δεν ήταν ποτέ δημοφιλής στο σχολείο. Ούτε στο πανεπιστήμιο μετά. Ούτε στη δουλειά του. Μεταξύ τρίτου και τέταρτου ορόφου σκέφτηκε ότι μάλλον για αυτό τον συμπαθούσε ο Κατσενής, για αυτό δεν τον αναγνώριζαν και οι συνταξιδιώτες. *Μέχρι εδώ, καλά.*

Η πόρτα άνοιξε με ένα “ντινγκ”. Στον όροφο πέντε περίμεναν ακόμα περισσότερες σχολικές αναμνήσεις. Στο έβγα του ασανσέρ, στον καθρέφτη απέναντι για την ακρίβεια, καθρεφτιζόταν

ο πρώτος του έρωτας. Η Μερόπη ήταν πια στα πενήντα ένα της, όπως οι περισσότεροι που είχαν πάρει το ίδιο πάνω-κάτω τηλεφώνημα από τον Μπεζαχτά, των Μπεζαχτάδων & Co. Η Μερόπη δεν ήταν πια όμορφη. Είχε γεράσει άσχημα και, κυρίως, στην αντανάκλασή της στον καθρέφτη φαινόταν μια ξινίλα κάτω απ' τα μάτια και στην άκρη των χειλιών.

Εκατέρωθεν της Μερόπης βρίσκονταν δύο καναπέδες, πέτσινοι, ιατρικοί, από αυτούς που κάνουν “σουίκ-σουίκ” όταν κάποιος κάθεται ή σηκώνεται, και παράγουν ήχους κλανιάς όταν προσπαθεί να στρίψει και να βολευτεί επάνω τους.

Επάνω στους καναπέδες, παρήγαγαν ήχους κλανιάς (ή “σουίκ-σουίκ”) οι εξής τέως συμμαθητές: από αριστερά, βολεμένος σε ένα άσπογο Hugo Boss ήταν ο Αλέξης –από το Αλέξιος– καλός μαθητής που ήθελε να γίνει μπάρμαν. Έγινε διευθυντής σε λύκειο τελικά.

Δίπλα του η Ρούλα, που ο Αλέκος –από το Αλέξανδρος– την ήξερε από την τηλεόραση γιατί υπερασπιζόταν στα δικαστήρια οφθαλμοφανή κωθώνια με πολύ χαρούμενους τραπεζικούς λογαριασμούς. Την ίδια χαρά συμμεριζόταν και ο δικός της τραπεζικός λογαριασμός. Τον δίπλα της δεν τον ήξερε, υπέθεσε όμως από το βλέμμα δεκανέα σε υποστράτηγο που της έριχνε ότι θα ήταν ο άντρας της.

Τέταρτος στη σειρά ήταν αυτός που προκαλούσε τις περισσότερες τεχνητές κλανιές. Δοντάκια πεταχτά, ανοιχτόχρωμος, μάτια που κοίταζαν πάνω από μια μύτη-παγοκόφτη. Ο Βασιλάκης ήταν γνωστό αρχιδάκι από το σχολείο και ο Αλέκος τον μισούσε και τον ζήλευε κιόλας, γιατί στο σχολείο ήταν ο πιο δημοφιλής.

Απέναντι καθόταν ο Ιάκωβος, δίπλα η γυναίκα του, μαζί τους ο Νίκος και η αδερφή του η Μαριάνθη και ο κύκλος έκλεινε με τον Αλέκο που ήταν όρθιος.

Στη δεξιά γωνία του ασύλληπτα μεγάλου για τα δεδομένα μι-

σθωτού υπαλλήλου, δικηγορικού γραφείου, ήταν όρθιος ο Γλαύκος Μπεζαχτάς. Πίσω του, η πόρτα που οδηγούσε, ποιος ξέρει σε τι ροκοκό και Λουί κατόρζ οφίκια, των τριών Μπεζαχτάδων και του ενός Μπαρμπάντογλου.

«Σας κάλεσα όλους εδώ γιατί ο κύριος Κατσενής, ο αγαπητός εκκλητών, σας θυμήθηκε στη διαθήκη του». Ο Γλαύκος Μπεζαχτάς έδωσε έναν τόνο ανεπαίσθητης απέχθειας όταν έλεγε «σας θυμήθηκε», αφήνοντας ανοιχτές ερμηνείες όπως «δεν ήξερε τι μαλάκες είσαστε». Κανείς δεν φάνηκε να ενοχλείται όμως.

Ο Κλέαρχος και η Μαρίνα είχαν πιάσει κουβέντα με τον Ιάκωβο και τη γυναίκα του. Ο Ιάκωβος ήταν πρόεδρος της τάξης και σήμερα πρόεδρος σε μια μη κερδοσκοπική οργάνωση. Ο Αλέκος διάβαζε πού και πού στις εφημερίδες ότι η οργάνωση δεν ήταν και τόσο μη κερδοσκοπική, αφού οργάνωνε κάτι απίθανα κοκτέιλ πάρτι με διάφορους προσκεκλημένους από την υψηλή κοινωνία. Επίσης, πριν από κάμποσα χρόνια είχε πάρει μια ευχετήρια χριστουγεννιάτικη κάρτα από τον Ιάκωβο, στην οποία, δίπλα στη διεύθυνση του σπιτιού του είχε προσθέσει το τοπωνύμιο της περιοχής, που ήταν και το επώνυμο της οικογένειάς του ταυτόχρονα. Όλοι ήξεραν τη γειτονιά με το κανονικό της όνομα βέβαια.

Τι ψώνιο, σκέφτηκε ο Αλέκος όταν ο Ιάκωβος έγινε ο πρώτος που τον αναγνώρισε και τον χαιρέτησε με χειραψία και μπόλικη κολόνια.

«Αλέεεκοοο, τι μου κάνεις;»

Τίποτα, σκέφτηκε ο Αλέκος και νομίζοντας ότι το είπε φωναχτά, κοκκίνισε λίγο προτείνοντας το χέρι του για χειραψία. Η Μερόπη ήταν η δεύτερη που τον κατάλαβε, αλλά περιορίστηκε σε ένα προβλέψιμο δάγκωμα του αντίχειρα, στο χέρι που κρατούσε ακόμη ένα τσιγάρο. Οι άλλοι, δεν πήραν χαμπάρι ποιος

ήταν, απλώς έκαναν τους έκπληκτους ή τους χαρούμενους. Για τους τύπους.

Ο δικηγόρος κοίταξε λίγο ανάμεσα στα γυαλιά και το μέτωπό του, έσπασε το βουλοκέρι στο φάκελο και έβγαλε από μέσα μερικά φύλλα χαρτί. Αυτό το κόλπο με το βουλοκέρι έδωσε έναν παραπανίσιο τόνο επιστημότητας στη διαδικασία, που μέχρι τότε έχανε σε θέματα κλίματος. Οι έντεκα προσκεκλημένοι, από μία τάξη των τριάντα δύο πριν από τρεισήμισι δεκαετίες, σιώπησαν, περιμένοντας να ακούσουν από επίσημα δικηγορικά χείλη, γιατί τους είχε συγκεντρώσει μετά θάνατον ο διάσημος συμμαθητής τους.

Ο Μπεζαχτάς ξεκίνησε να διαβάζει τα τυπικά «εγώ ο τάδε, την τάδε ημερομηνία, έχοντας τάδε τας φρένας» κλπ. Τα περισσότερα τα έψαλε σαν παπάς μισημένος να κάνει γρήγορα για να φτάσει στα ουσιώδη.

«...Έφτιαξα μια μεγάλη περιουσία, με τους πιο ύπουλους τρόπους και χωρίς κανένα συναίσθημα. Είναι όλα δικά μου όμως. Όσο και να ψάξετε, δεν θα βρείτε νομικό τρόπο να μου τα πάρετε. Για αυτό φρόντισε έναντι μεγάλης, λιπαρής θα έλεγα, αμοιβής, ο πιστός σε εμένα και το χρήμα μου δικηγόρος Γλαύκος Μπεζαχτάς».

Ο δικηγόρος σταμάτησε και δάγκωσε στιγμιαία τα δικηγορικά χείλη του. Πιστός στο καθήκον του όμως, συνέχισε το διάβασμα.

«Πρώτα, θέλω να ξεπληρώσω ένα γραμμάτιο στον Ιάκωβο που όλοι τον ξέρετε ως πρόεδρο της οργάνωσης “Φροντίδα”. Τον ευχαριστώ δημόσια για το δάνειο που μου έκανε σε μια δύσκολη στιγμή, όταν δικάστηκα για εκείνα τα σαράντα κιλά κόκας που βρέθηκαν διάσπαρτα σε ένα πάρτι εγκαίνιων, δεν θυμάμαι τίνος πράγματος. Να ‘σαι καλά ρε Ιάκωβε, αθώωθηκα χάρη στο δάνειό σου. Ήταν μετά από εκείνο τον τηλεμαραθώνιο που έκα-

νες για τα ορφανά της Αϊτής, αν το ξέχασες».

Αυτή τη φορά, χείλη δάγκωσε ο Ιάκωβος και φυσικά, ήταν τα δικά του. Τα χέρια του είχαν ασπρίσει γιατί έσφιγγαν τα χέρια της γυναίκας του που τον κοιτούσε με αγωνία και μια ξαφνική έλλειψη δακτύλων.

«Συνεχίζω με τη Ρούλα. Αγαπητή μου, ακόμα δεν μπορώ να ξεχάσω εκείνη τη νύχτα της αθώωσής μου, τότε που το κάψαμε με τα υπόλοιπα κόκας που δεν βρήκε η Δίωξη. Να 'σαι καλά κι εσύ κι οι επαφές σου στα ανώτερα δικαστικά κλιμάκια, τις οποίες αν τις έκανες όπως κέρδισες και τους δικούς μου παραπάνω σφυγμούς, χαλάλι σου χίλιες φορές».

Η Ρούλα σηκώθηκε και εξαφανίστηκε σε μια άλλη πόρτα, που όλοι εύστοχα υπέθεσαν ότι ήταν οι τουαλέτες. Όλοι εκτός από τον Ιάκωβο που συνέχιζε να μασουλάει το κάτω χέιλος του.

«Κλέαρχε και Μαρίνα, έχετε κερδίσει το απόλυτο μίσος μου απ' όταν πηγαίναμε σχολείο ακόμα. Αν είστε ακόμη παντρεμένοι τα μίζερα δεσμά σας, σάς κληροδοτώ τα έξοδα για το διαζύγιο. Αν συμφωνήσετε, θα πάρετε και ένα σεβαστό ποσό ο καθένας. Όσο πιο γρήγορα το διαλύσετε, τόσο μεγαλύτερο ποσό θα πάρετε». Κλέαρχος και Μαρίνα, παντρεμένοι από τη μέρα που είχαν διοριστεί στην εφορία, κοιτάχτηκαν αυτόματα στα μάτια και στο μυαλό τους ήδη ετοιμάζαν τις αιτήσεις του διαζυγίου.

Ο Θανάσης, κοντός σε ύψος και αξιοπρέπεια, έβγαλε μια φωνή που έμοιαζε περισσότερο με στριγκλιά, ζητώντας να «πάψει αυτή η παράνοια».

Ο Μπεζαχτάς όμως κάτι τέτοια τα μάσαγε αδιάφορα. Συνέχισε λέγοντας το όνομα του Θανάση σε κλητική και κοιτώντας προς το μέρος του.

«Θανάση, εσύ που μου έκανες κάθε αγγαρεία περιμένοντας ότι θα σε θυμηθώ στη διαθήκη μου, σ' εσένα ελεεινό σκουλήκι δεν αφήνω ούτε κέρμα. Επίσης, πρέπει να ξέρεις ότι με το

που θα τελειώσει η κηδεία μου, ο Γλαύκος Μπεζαχτάς θα στείλει με κούριερ στην Ασφάλεια αποδείξεις για τις κάμποσες φορές που μου εξασφάλισες παράνομη γυναικεία συντροφιά επί χρήμασι».

Ο Γλαύκος Μπεζαχτάς σήκωσε για μια στιγμή του ώμους του κοιτώντας τον Θανάση που είχε γίνει μπεζ και σκέφτηκε να δικαιολογηθεί, άλλαξε όμως γνώμη νιώθοντας μια μικρή αηδία για τη μικρή τύψη που ένιωσε.

«...Τότε που μου έφερνες πουτάνες ντε», έκανε πως συνέχιζε το διάβασμα ο Μπεζαχτάς, ενώ στην πραγματικότητα το είπε εκτός κειμένου στον Θανάση, για να του κάνει τη ζωή δυσκολότερη. «Θέλετε να κάνουμε ένα διάλειμμα;» ρώτησε με μειλίχιο τόνο την ομήγυρη.

Εκείνη τη στιγμή η Ρούλα βγήκε απ' την τουαλέτα χρησιμοποιώντας τον παράμεσο με έναν πολύ ντελικάτο τρόπο για να καπακώνει εναλλάξ τα ρουθούνια της. Ο Αλέξης που είχε απαντήσει «ναι» στην ερώτηση για το διάλειμμα, έπεσε σχεδόν επάνω της και τη ρώτησε αν μπορούσε να τη βοηθήσει σε κάτι. Ο Αλέκος από την όρθια θέση δίπλα στους καναπέδες όπου στεκόταν τόση ώρα, την άκουσε να του απαντά πως «όχι», και αν ήξερε την παροιμία «τι κάνει νιάου-νιάου στα κεραμίδια». Ο άλλος, λίγο ξαφνιασμένος της είπε πως την ήξερε και η Ρούλα του είπε: «ε, στην περίπτωσή μου ισχύει τι κάνει κο-κο-κο στη μύτη μου». Ο Αλέκος χασκάρισε λίγο βλέποντας τα μούτρα του Αλέξη να δέχονται την απάντηση της Ρούλας και ταυτόχρονα, ένιωσε μια αυτόματη ανατριχίλα στην πλάτη του, ερωτικής προελεύσεως, όταν η Ρούλα πέρασε από μπροστά του ρίχνοντάς του ένα πονηρό βλέμματάκι.

«Ήταν τρελός παιδί μου. Μια φορά μου είχαν πει τα παιδιά στο σουπερ μάρκετ –ξέρετε, μέναμε πολύ κοντά στη βίλα του, ύστερα γέμισε η γειτονιά ξένους και δεν αντέξαμε, φύγαμε– ότι

τα ανάγκασε να του βάλουν τα ψώνια στις σακούλες ανάλογα με την ημερομηνία λήξης».

Το αστυνομικό δελτίο για τα ψώνια είχε απαγγείλει η Μαριάνθη, την οποία ο Αλέκος την ήξερε για εκείνο το περιστατικό που την είχαν βρει να πηδιέται με τον Βασιλάκη στις τουαλέτες του σχολείου. Τον αδερφό της, το Νίκο, τον θυμόταν να φτιάχνει στο τετράδιό του φανταστικές πεντάδες μπάσκειτ στις οποίες ο ίδιος ήταν πάντα ο αστέρας της εποχής. Σήμερα, ο αλτικός γκαρντ καθόταν δίπλα στην αδερφή του ντυμένος για βιντεοταινία του '80 και κοιτούσε αιχμηρά τον Βασίλη. Και για το γαμήσι στις τουαλέτες, αλλά και για το τετράδιο που ο Βασίλης είχε ανακαλύψει μία μέρα και είχε βγάλει σε έκτακτο παράρτημα δι-απόμπευσης σε όλο το σχολείο.

Για αυτό άλλωστε ο Νίκος κοιτούσε τον Βασίλη από την πρώτη στιγμή, με βλέμμα όχι ειρήνης και φιλίας. Ο Αλέκος υπέθεσε ότι και αυτοί οι δύο θα είχαν χρόνια να συναντηθούν, οπότε η βεντέτα έμενε ως τότε θαμμένη κάτω από τόνους βαρετής καθημερινότητας. Τώρα όμως, τα αστέρια ευθυγραμμίστηκαν και ήρθε η ώρα της κρίσης. Ή μάλλον, δεν είχε έρθει ακόμη.

Ο Θανάσης είχε χλομιάσει και έμοιαζε με σκίτσο του Σουλτς, χωρίς τη χαρούμενη κατήφεια όμως. Στεκόταν όρθιος στη γωνία του δωματίου σαν να ήταν σε σχολική τιμωρία και μια χρωματική διαφορά στο πουκάμισό του, κατά μήκος της σπονδυλικής στήλης, μαρτυρούσε ότι ιδρώνε και ξεΐδρωνε. Για μια στιγμή, προσπάθησε να μιλήσει στον Ιάκωβο, εκείνος όμως γύρισε το πρόσωπό του αλλού. Ο Αλέκος είδε ότι και εκείνος είχε τη χλομάδα του Σουλτς.

Το διάλειμμα τελείωσε, το τρίτο καμπανάκι βάρεσε, όλοι πήραν πάλι τις θέσεις τους. Ο Μπεζαχτάς, σκούπισε με δείκτη και αντίχειρα το σαγόνι του από μια σχεδόν αόρατη μουστάρδα πιτόγυρου που χάλαγε το πολύ ανεβασμένο κατά τα άλλα σκηνικό.

«Αλέξη, πιο ακίνδυne και προβλέψιμε από όλους, σε ενημερώνω ότι πηδούσα τη γυναίκα σου και την κόρη σου από όταν έγινε δεκαεπτά. Δεν σου άξιζε, αλλά τι να κάνουμε, πάντα ήμουν αρχίδι». Οι ώμοι του Αλέξη έπεσαν από την οριζόντια θέση τους και τα μάτια του κοίταξαν το πάτωμα, ενώ ταυτόχρονα το σαγόνι του έπεσε και αυτό προς την ίδια κατεύθυνση. Ο Μπεζαχτάς συνέχισε:

«Νίκο και Μαριάνθη. Είσαστε ο χαμένος κρίκος της εξέλιξης και αν δεν συγκεντρώνετε επιστημονικό ενδιαφέρον για αυτό, ευχαρίστως θα τάιζα τον ένα στον άλλο. Λυπάμαι μόνο που δεν υπήρχαν κινητά με βίντεο όταν ήμασταν μαθητές, να καταγράψουν το γαμήσι με τον Βασιλάκη».

Αυτό ήταν. Ο Νίκος έγινε θηρίο και με ένα άλμα βγαλμένο από το μαγικό κόσμο του NBA βρέθηκε να σφίγγει με τα χέρια του το λαιμό του Βασίλη. Η Μαριάνθη τσίριζε, ο Μπεζαχτάς μάλλον χαμογέλασε για μια στιγμή, το πανδαϊμόνιο ήρθε σχεδόν ταυτόχρονα.

Ο Ιάκωβος φώναζε ότι είναι ένας ευυπόληπτος άνθρωπος και η σκευωρία θα καταρρεύσει και αυτός θα παραδοθεί καθαρός στην κοινωνία. Ο Θανάσης είχε μουσκέψει όλη την πλάτη του πουκαμίσου του, η Ρούλα κοιτούσε στροβοσκοπικά όσα εξελίσσονταν γύρω της, ο Αλέξης έκλαιγε, ο Κλέαρχος και η Μαρίνα μιλούσαν στα κινητά με τους δικηγόρους τους που στην πραγματικότητα ήταν το ίδιο πρόσωπο και τους είχε βάλει σε κλήση σύσκεψης.

Οι μοναδικοί που δεν έκαναν κάτι, ήταν ο Αλέκος και η Μερόπη. Και ο Μπεζαχτάς. Ο Αλέκος κινήθηκε προς τη Μερόπη, η οποία από λίγη ώρα πριν είχε αρχίσει να σβήνει τα τσιγάρα στη μοκέτα, χωρίς να κρύβεται καν.

«Γιατί λες να μην μας είπε εμάς; Δεν μας πρόλαβε;» τη ρώτησε.

«Δεν ξέρω και δεν με νοιάζει. Ξέρεις ότι ήμουν παντρεμένη μαζί του;» Ο Αλέκος κοίταξε λίγο παράξενα τη Μερόπη, γιατί ένοιωθε μια πίεση στη βάση της μύτης του.

Δίπλα του, ο Νίκος έσφιγγε ακόμη το λαιμό του Βασίλη και ο Ιάκωβος έλεγε κάτι για τις γνωριμίες που είχε και πόσο ψηλά έφταναν. Ο Αλέξης είχε αλλάξει, από το κλάμα είχε περάσει σε μια ειρωνική γκριμάτσα που έλεγε στον Ιάκωβο να βάλει τις γνωριμίες στον κώλο του. Ο Νίκος έσφιγγε το λαιμό του Βασίλη. Ο Μπεζαχτάς κοιτούσε. Ο Κλέαρχος και η Μαρίνα τον ρωτούσαν εάν μπορούσαν να εκτυπώσουν κάπου στο γραφείο μερικά έγγραφα που τους έστελνε ο δικηγόρος τους εκείνη την ώρα με μέιλ.

«Εγώ... εγώ δεν παντρεύτηκα», είπε ο Αλέκος, ελλείπει άλλων λέξεων.

«Σε συμπαθούσε πάντα, ξέρεις. Από τότε που του είπες ότι είσαι ερωτευμένος μαζί μου, στην πενταήμερη. Μετά νομίζω ότι το 'βαλε σκοπό της ζωής του να με κλέψει από σένα».

«Καλά που με συμπαθούσε δηλαδή», χαμογέλασε ο Αλέκος.

Στο βάθος, ο Μπεζαχτάς είχε βγάλει το υπόλοιπο σάντουιτς από το χαρτοφύλακά του και μασούσε ανοίγοντας το στόμα του όσο μπορούσε, με αποτέλεσμα άλλη μια ιδέα μουστάρδας να τρέχει στην άκρη του χείλους του. Η Μαρίνα και ο Κλέαρχος προσπαθούσαν αρειμανίως να μπουν στο gmail από ένα λάπτοπ που έβγαλε, μαζί με το μισό σάντουιτς, ο δικηγόρος από το χαρτοφύλακά του, η Μαριάνθη τσίριζε ακόμα, όπως έκανε και μικρή, στο προαύλιο του σχολείου.

«Να σε κλέψει; Γιατί; Ήσουν δικιά μου για να σε κλέψει;»

«Υπό την έννοια του σχολικού έρωτα, ήμουν. Άλλο που εσύ ή δεν καταλάβαινες ή ντρεπόσουν πολύ».

«Και τα δύο ήταν». Ο Αλέκος είχε πάλι την αίσθηση του ασανσέρ, ίσως γιατί σκεφτόταν ότι ήθελε να το χρησιμοποιήσει για

να φύγει από το οροφωγραφείο.

Με αυτές τις κλειστοφοβικές σκέψεις, δεν πρόσεξε τον Μπεζαχτά που τους είχε πλησιάσει πλαγιομετωπικά, καθαρίζοντας και πάλι το σαγόνι του.

«Είστε κι εσείς στη διαθήκη. Και οι δύο». Έδωσε ένα ξεχωριστό φάκελο στον Αλέκο και του είπε: «Μία από τις επιθυμίες του είναι να φύγετε τώρα από εδώ και να πάτε να πιείτε έναν καφέ μαζί. Σας ενημερώνω ότι στην είσοδο θα γίνεται της τρελής απ' τα κανάλια, τα νέα έχουν ήδη διαρρεύσει. Τα διέρρευσα εγώ δηλαδή, όπως είχα εντολή».

Ο Αλέκος πήρε το φάκελο, ο οποίος είχε ένα δακτυλικό αποτύπωμα ρυπαρό, αναμνηστικό από δικηγόρο που τρώει μεσημεριανό στα όρθια. «Ο κύριος Κατσενής ήθελε επίσης να σας πω ότι επιθυμία του είναι να μπει στο μνήμα του το εξής σχέδιο. Ήθελε να το αναλάβετε εσείς». Του έδωσε άλλο ένα χαρτί. Πάνω του ήταν ζωγραφισμένος ένας τάφος που στο μάρμαρό του ήταν χαραγμένο το σχέδιο ενός κίτρινου χαρτιού, από αυτά που κολλάνε για υπενθύμιση. Το χαρτί έγραφε “επιστρέφω αμέσως”.

«Αυτό ήθελε να μπει στον τάφο του. Και να το αναλάβετε εσείς συγκεκριμένα», επανέλαβε ο δικηγόρος. Ο Αλέκος γύρισε στον Μπεζαχτά, κρατώντας πάντα τη Μερόπη από το χέρι, και του είπε «ΟΚ».

Πήγε αποφασιστικά στο ασανσέρ και στα μισά του δρόμου θυμήθηκε το θέμα που είχε με τους κλειστούς χώρους, αλλά δεν σταμάτησε.

Μπήκε στο θάλαμο και πάτησε πρώτα το 13, για δει τι τραγούδι θα έπαιζε. «Η θα είμαστε συνεπείς με τις δεσμεύσεις μας ή δεν θα είμαστε», είπε στην ελαφρώς τρομαγμένη Μερόπη. Από τα χάλι ντεφινίσιον ηχεία του ασανσέρ ξεπήδησαν τα πρώτα κρουστά, παρέα με τα αλυχτήματα του Τζάγκερ, και το

Sympathy for the devil γέμισε το χώρο.

Οι πόρτες συμπιέζαν προοδευτικά την εικόνα του μεγάλου γραφείου, όπου ο Νίκος έπνιγε ακόμα τον μπλαβιασμένο Βασίλη, ο Αλέξης έκλαιγε γοερά, η Ρούλα είχε πάει τουαλέτα μάλλον, ο Κλέαρχος και η Μαρίνα προσπαθούσαν να μπουν στο ίντερνετ, ο Ιάκωβος στεκόταν από πάνω τους και έβγαζε λόγο για τον αδαμάντινο χαρακτήρα του. Στη μέση του χάους, ο Γλαύκος Μπεζαχτάς με σταυρωμένα τα χέρια στο στήθος του είχε πάρει πόζα σαν να φωτογραφιζόταν για χριστουγεννιάτικο εξώφυλλο "Οι άνδρες της χρονιάς".

Ο Αλέκος θα έπαιρνε όρκο για όλη του την υπόλοιπη ζωή, ότι λίγο πριν οι δύο πόρτες του ασανσέρ συναντηθούν, ο δικηγόρος χαμογελούσε σαρδόνια, είχε ένα πύρινο στεφάνι πάνω από το κεφάλι του και η μουσική έγινε για λίγο, πολύ λίγο, εκκωφαντική.

(7)

Όποιος θέλει ασφάλεια, να γίνει ασφαλίτης

υ». Αν έτσι ενεργούν οι Ανεξαρτητές Αρχές, χιλιάδες φορές καλύτερα να μην υπάρχουν.

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΚΑΦΕ - ΜΠΑΡ - ΚΕΝΤΡΩΝ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗΣ - ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΑΦΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ

ΑΠΕΡΓΙΑ

Όλα τα καταστήματα, καφέ - μπάρ, κέντρα διασκέδασης, εστιατόρια και συναφή επαγγέλματα του Δήμου Ιωαννιτών κλείνουν για 24 ώρες στις 14 Μαρτίου 2011 ημέρα Δευτέρα από τις 6.00 έως το άλλο πρωί στις 6.00.

ΑΙΤΗΜΑΤΑ

1. Αναστολή του Αντικαπιλιστικού νόμου
2. Κατάργηση Δημοτικού Φόρου
3. Μείωση ΦΠΑ
4. Παράταση ωραρίου μουσικής.

Συγκέντρωση στο Εργατικό Κέντρο Ιωαννίνων στις 12.00 και πορεία όλων των καταστηματαρχών και των εργαζομένων, καθώς και των προμηθευτών και όλων όσων συμπαραστέκονται στον αγώνα μας, προς την κεντρική πλατεία απέναντι από την Περιφέρεια (Νομαρχία)

**Ο πρόεδρος και τα μέλη
του Διοικητικού Συμβουλίου**

Είδε από μακριά την καφετέρια όπου είχε ραντεβού. Το ραντεβού το είχε με την Αγάπη. Με την Αγάπη είχε και το πρόβλημα. «Έχω να σου πω κάτι σοβαρό να σου πω έχω. Έχω και φροντιστήριο για τον ΑΣΕΠ μετά, μην αργήσεις έχω φροντιστήριο».

Το επαναλαμβανόμενο μοτίβο τού έβαλε ψύλλους και άλλα αρθρώποδα στα αυτιά. Εδώ και καιρό η σχέση τους δεν ήταν αυτή που τους έκανε κάποτε να χασκογελάνε ευτυχισμένα. Δεν τους άφηνε καν να σκάσουν χαμογελάκι. Αντίθετα, τα έπαιρναν με το παραμικρό. Έριχνε καμιά χριστοπαναγία αυτός όταν έβλεπε μπάλα; Κλεινόταν στο δωμάτιο αυτή, όχι για τη χριστοπαναγία, αλλά γιατί ήταν άξεστος. Του έλεγε να πάρει τηλέφωνο τον τάδε που γιόρταζε και αυτός το ξεχνούσε; Χριστοπαναγίες αυτός. Τέλος πάντων, σκατά.

«...Που λες, δεν υπάρχει ασφάλεια αγαπητέ μου», άκουσε τον πίσω του να λέει. Είχε κάτσει σε ένα τραπέζι, περικυκλωμένο από άλλα και άλλους.

Ένας από τους “άλλους”, αυτός που είχε μιλήσει για την ασφάλεια, μύριζε σαν πόδια μαραθωνοδρόμου με μυκητίαση, στο εικοστό τρίτο χιλιόμετρο, υπό σαράντα δύο βαθμούς Κελσίου.

«Καλέ μου, πώς να στο πω; Δεν νιώθω ασφάλεια μαζί σου», είπε η Αγάπη. Ήταν σαν να του ανακοίνωσαν ότι ο πρωτότοκος γιος του μπήκε πρώτος στη σχολή Αστυνομίας, πράγμα που δεν θα του άρεσε καθόλου και θα τον έκανε να ξανασκεφτεί όλες τις ελευθεριακές παιδαγωγικές μέθοδοι (sic).

«...Δεν μπορείς να επενδύσεις σωστά, δεν σε εξασφαλίζει κανείς. Πας να αναπτυχθείς περιορίζοντας τα έξοδά σου και έρχεται η επιθεώρηση εργασίας και σου λέει: “γιατί δεν πληρώνεις το βασικό μισθό;” Τι να κάνεις;» διαμαρτυρόταν πίσω και δεξιά ένας κουστουμάτος με bluetooth κρεμασμένο στο αυτί. Ο Μάνος δεν μπορούσε να καταλάβει αν αυτά τα έλεγε στο bluetooth ή στον τύπο που καθόταν απέναντί του. Και εκείνος όμως φόρα-

γε bluetooth και κάτι έλεγε, οπότε το συμπέρασμα χανόταν κάπου στις γκέλες των κυμάτων δυόμισι μιλιάτ.

«...Χάθηκε η ασφάλεια που παρεχόταν κάποτε στους επιχειρηματίες». Κλικ, κλικ στο κινητό. «Κανείς δεν σέβεται όποιον δεν θέλει να αράξει στο δημόσιο και ανοίγει μια δική του δουλειά, send SMS», συνέχισε ο bluetooth ένα. Ο Manolo υπέθεσε ότι ο bluetoothας είχε κάποια επιχείρηση παροχής υπηρεσιών που την είχε στήσει με ευρωπαϊκά λεφτά και πράγματι έπεσε μέσα. Δουλειές με το δημόσιο έκανε ο bluetoothας, χάρη στον αδερφό του που ήταν αντιδήμαρχος στο διεγυμένον δήμο Άνω Κατωπεδινών. *Κανένας σεβασμός στους επιχειρηματίες ρε παιδί μου...*

Η Αγάπη τον επανέφερε στη Γη. Δηλαδή, τόση ώρα αυτή μιλούσε, αλλά κάποιος είχε πατήσει το mute και ο Μάνος έβλεπε απλώς ένα στόμα που ανοιγόκλεινε.

«Δεν θέλω να σε πληγώσω Μάνο, αλλά πρέπει να προχωρήσω μπροστά. Να κάνω πράγματα στη ζωή μου. Να κρατήσω την τύχη στα χέρια μου. Να...»

«Αγάπη, χαλάρωσε. Πήρες πτυχίο πριν τρεις μήνες από ΤΕΙ και κάνεις πρακτική σε ασφαλιστική εταιρία. Δουλεύεις δεκατέσσερις ώρες τη μέρα χωρίς λεφτά», αντέτεινε ο Μάνος για πρώτη φορά στη γλώσσα που ο Μανιτού δίνει στους σώφρονες και όχι στα άμυαλα σκυλιά. Η Αγάπη τον κοίταξε λες και ήταν ο Μανιτού και τρία δευτερόλεπτα μετά εξαπέλυσε όλη τη δύναμη πυρός που διέθετε. Κάποιος μαλάκας ξαναπάτησε το mute όμως και ο Μάνος άκουγε μόνο λέξεις και όχι λογικές προτάσεις. Όπως στις ντουμπλαρισμένες ταινίες κουνγκ-φου που ο δάρτης ανοίγει δεκαπέντε φορές το στόμα του για να πει “yes”.

«Με γράφεις» και «ποτέ σου» και «σεβάστηκες» και «τα θέλω μου» και «πράγματα» και «γαμήσου» και κάτι άλλο που δεν το άκουγε όμως ο Μανολάκης, γιατί από κάπου ακούστηκε

πάλι η μαγική λέξη: ασφάλεια.

«...Ναι ρε σου λέω. Είναι απόλυτα ασφαλές. Κάνουμε σήμερα μια αίτηση για τροχήλατη καντίνα και βάση της τάδε απόφασης του Αρείου Πάγου που προβλέπει πως ό,τι έχει χειρόφρενο είναι ακίνητο, φτιάχνουμε τετρακόσια τετραγωνικά καφετέρια με μπόουλινγκ, βάζουμε και δεκαεφτά οθονάρες εβδομήντα ιντσών για τα ματς, με επιδότηση από τον αναπτυξιακό και χεζόμαστε στα φράγκα».

Ο επιχειρηματίας ήταν στο τραπέζι πίσω από την Αγάπη και προς στιγμήν ο Μανώλης είχε εντυπωσιαστεί με το πώς μπορούσε και τον άκουγε τόσο καθαρά μέσα στη φασαρία και ενώ παρεμβάλλονταν τα σόνικ της Αγάπης που τον ξέχεζαν για τέσσερα χρόνια ασέβειας προς τα “θέλω” της.

Με μια σκέψη Τζέιμς Μποντ κοίταξε τον καθρέφτη ακριβώς απέναντι στον τοίχο και τον είδε: μαλλί τρέντι τραγουδιστή παραλιακής, ρολόι-τηγάνι στο δεξί χέρι, μπλουζάκι που έλεγε “you dig me”, τρία κινητά στο τραπέζι μπροστά του, φρεντοκαπουτσινίνο με γάλα και σαντιγί. Για το μελλοντικό συνέταιρο δεν έχουμε περαιτέρω στοιχεία, παρ’ εξόν ότι είχε αρχή καράφλας. Εκείνος λοιπόν, ο αρχικός καράφλας είπε:

«Καλά, πώς θα το φτιάξουμε εκεί; Αφού το οικόπεδο είναι μέσα σε υδροβιότοπο που προστατεύεται». Ο μελλοντικός αφεντικός του, ο οποίος, παρεμπιπτόντως, φορούσε και μυτερά παπούτσια που ο Μάνος τα μισούσε όσο και οι κατσαρίδες, απάντησε στις οικολογικές αναστολές: «Ρε μαλάκα, ποιος τους γαμεί τους γλάρους και τα βατράχια; Είναι ασφαλές σου λέω. Ασφαλές σαν την ιντεραμέρικαν».

Το ψαλτήριο συνεχιζόταν. Εκείνο που του τη βίδωνε εντελώς, είναι ότι η Αγάπη όταν σε έψελνε, δεν το έκανε σαν Κατίνα, αλλά σαν τον Μπακογιαννόπουλο. Είχε ένα πράο και μειλίχιο ύφος και ήταν αναλυτική σαν παράδοση πανεπιστημιακού σεμιναρί-

ου. Ήταν επίσης και πολυβόλο, καθώς δεν σταματούσε να μιλάει και να κουνάει emphatic τα χέρια της, στα σημεία στίξης. Τεντωμένος δείκτης στις τελείες, καράτε με την κόψη της παλάμης στα κόμματα, δείκτης και αντίχειρας περιστρεφόμενοι στα ερωτηματικά και τέλος, ο μεγάλος τρόμος του Μανολιού: η γαμψή αρπάγη της Αγάπης, τα δάχτυλα έτοιμα να αρπάξουν τον αθώο συνομιλητή που θα ξεγελαστεί από τον ήρεμο τόνο και την ψευδαισθηση διαλεκτικού υλισμού στην κουβέντα, ο τρόπος με τον οποίο τόνιζε τους τροχαϊκούς τετράμετρους και ιαμβικούς δεκαπεντασύλλαβους μύδρους της.

«Τι-νομίζεις-πως-θα-κάνεις-στη-ζωή-σου-Βρε-Μάνο; (αρπάγες που καταλήγουν σε αντίχειρα-δείκτη). Εγώ-ξέρω-ήδη-εδώ-και-πάρα-πολύ-καιρό (καράτε). Θέλω-να-δοκιμάσω-και-τον-παλιομοδίτικο-τρόπο (δείκτης). Ο-Γιάννης (δείκτης) μου-έκανε-πρόταση-γάμου (πολλά καράτε). Μου-ζήτησε-να-παντρευτούμε-σε-ξωκλήσι-στην-Αμοργό».

Ο Γιάννης; Ξωκλήσι; Αμοργός;

Ο Μάνος ήξερε ότι πριν από ενάμισι χρόνο η Αγάπη είχε φασωθεί σε ένα συνέδριο με τον Γιάννη, παλιό φίλο του. Είχαν γαμμηθεί «στο περιθώριο του συνεδρίου», όπως συνήθιζε να λέει ξορκίζοντας το κέρατο ο Μάνος. Πέρασαν δύσκολα όταν η Αγάπη του το είπε. Αυτός είχε τσαντιστεί, τώρα όμως ήξερε ότι δεν είχε χωρίσει μαζί της τότε, για κάποιον αδιόρατο λόγο.

Ασφάλεια;

Μάλλον, γιατί ενώ φαινομενικά το είχε ξεπεράσει, δεν έχανε την ευκαιρία να μπλέξει με άλλες, για μια νύχτα, δύο, πέντε ώρες, έστω δέκα λεπτά. «Γιατί δεν χωρίζατε τότε ρε μαλάκα», του είπε κάποιος μες το κεφάλι του, με τη φωνή του Χατζηνικολάου. Άλλο πάλι τούτο. *Γιατί το υποσυνείδητό μου μού μιλάει με τη φωνή δημοσιογράφου;* σκέφτηκε ο Μάνος.

Την οριστική κάτω βόλτα, άρχισαν να την παίρνουν όταν η Αγά-

πη είχε ξεκινήσει πριν κάτι μήνες διάβασμα για ΑΣΕΠ. «Το Δημόσιο σου δίνει ασφάλεια», έλεγε η μάνα της που ερχόταν κάθε Σάββατο στο σπίτι και της έφτιαχνε χυμούς, όπως στις πανελλίνιες. Ο Μάνος δεν μιλάγε. Γυρνούσε μέσα στο σπίτι με το iPod στα αυτιά, το οποίο έπαιζε τυχαία συλλογή τραγουδιών σε εντάσεις που δημιουργούσαν στρώματα κεριού στ' αυτιά του. Άρα, δεν άκουγε.

«...Την είδα μωρέ την κακομοίρα βγαίνοντας απ' το καφέ και της μίλησα να δω αν είναι καλά. Ήταν ωραίο κορίτσι, ψηλό, με κόκκινους κοθόρνους και ένα φουστανάκι, ξέρετε, από αυτά τα τολμηρά. Τη λυπήθηκα και της είπα να μπει στο αμάξι να την πετάξω όπου ήθελε. Πού να ξέρω ότι ήταν, ξέρετε, από αυτές του δρόμου».

Η περιγραφή ερχόταν από τη μεριά του καλού αυτιού του Μάνου. Γύρισε και είδε αυτόν που τα έλεγε και δεν πίστεψε ούτε κουβέντα από όσα άκουσε. Ο τύπος ήταν τουλάχιστον εξήντα χρονών, επιδεικτικά λεφτάς και καθόταν με άλλους τρεις του ιδίου φυράματος. Κολόνια μέχρι τις πατούσες, ψεύτικο μαύρισμα, τιτάνιο και χρυσός σε καρπό και λαιμό, οδοντοστοιχίες καινούργιες, γυαλιστερές, σαν του Αρμάνι.

«...Και που λέτε, μου έφερε στο σπίτι τους μπάτσους γιατί δεν την πλήρωνα την καριόλα. Ευτυχώς, πήρα τηλέφωνο τον Σωτήρη στο τμήμα και την απελάσανε. Στο τέλος φίλε μου θα μας γαμήσουν κιόλας οι ξένοι, αντί να τους γαμάμε εμείς. Καμία ασφάλεια, καμία...»

Ο Μάνος είχε αρχίσει να τα παίρνει στο κρανίο. Η τέως “αγάπη του και για πάντα” Αγάπη, είχε σωπάσει για λίγο και έπινε τον καφέ της κοιτώντας τον πάνω από το φλιτζάνι και κάτω από το μικρό δαχτυλάκι της που ήταν τεντωμένο ως κομμάτι της λαβής πιασίματος του καφέ.

Η παύση κράτησε ελάχιστα. Την έσπασε ο Μάνος, παρά τις

προβλέψεις των μετεωρολόγων.

«Άκου μωρό μου. Μου έχεις σπάσει τόσο πολύ τα αρχίδια όσο πίνουμε αυτόν τον καφέ, που πλέον είναι νεκρά και θα τα αναγνωρίσουν μόνο από το DNA. Αν θες ασφάλεια και όχι ανθρωπινή σχέση, να πας να γίνεις ασφαλίτης, εντάξει;»

Και λέγοντας αυτά τα σοφά λόγια, σηκώθηκε περήφανα, αλλά κάπως άγαρμπα –έχυσε δύο νερά στο φουστάνι της Αγάπης– και βάδισε το μονοπάτι της δόξας προς την πόρτα του café. Στο δρόμο άδειασε την υπόλοιπη σόδα του πάνω στα τριδύμα κινήτά του τύπου με τις εβδομηντάρες οθόνες, βγάζοντας ταυτόχρονα τη γλώσσα του σαν τον Τζιν Σίμονς, στον πουτανιάρη με τις καδένες και κάνοντας κωλοδάχτυλο στον έκπληκτο κριτικό του Δημοσίου.

«Α γαμηθείτε ρε», είπε μέσα από τα δόντια του και έπνιξε ένα λυγμό που του έφερε η τελευταία ματιά στην Αγάπη.

(8)

Κρουασάν ζαμπόν-τυρί

Ποταμός

Ποταμός... (The text is mostly illegible due to blurring, but appears to be a continuation of a report or article.)

«Τηλεγραφούν εκ Βονίτσης ότι χθες ο Θ.Α. γεωργός ετών 45, η συζυγός του Ελένη ετών 45, τὰ τέκνα Σπυρίδων ετών 15, Δέσποινα ετών 10 και η Δ.Τ. χήρα Σπυρίδωνος 80 πενθερά του πρώτου, άπαντες κάτοικοι Βονίτσης υπέστησαν δηλητηρίασιν μετά την λήψιν του μεσημβρινού φαγητού εξ ιχθύων. Οι παθόντες μετεφέρθησαν εις το κρατικόν νοσοκομείον Λευκάδος καί κατά την γνώμην του θεράποντος ιατρού απέφυγον τόν κίνδυνον.

Στα Αρβανίδια

... (The text continues, but is mostly illegible due to blurring.)

«Αφεντικό, έχει κρουασάν ζαμπόν-τυρί;»

«Παλιά, στο Τέξας».

Αυτός που φορούσε φαιοπράσινα απομακρύνθηκε από τα παρθυράκι του κυλικείου, ρωτώντας σιωπηλά τον εαυτό του αν στο Τέξας οι καουμπόις έτρωγαν κρουασάν ζαμπόν-τυρί. Δεν ήταν μια σοβαρή σκέψη φυσικά για τον τυπάκο, όπως και όλες οι υπόλοιπες που έκανε εδώ και ενάμισι μήνα, από τότε που είχε ντυθεί τα χαζά του στρατού για να βγάλει την υποχρέωση στη μάνα πατρίδα.

Για κακή του τύχη –αυτή που δέρνει όλα τα στραβάδια στο στρατό– ενώ φανταζόταν τον Τζον Γουέιν με το Σμιθ εντ Γουέ-σον στο ένα χέρι και το κρουασάν ζαμπόν-τυρί στο άλλο, να κυνηγάει τους ερυθρόδερμους και να παίρνει το κολατσό του ταυτόχρονα, έπεσε πάνω στο λάθος άνθρωπο. Εκείνον που στους ώμους του εκτός από πιτυρίδα είχε και δύο αστέρια, αυτά που τον ξεχώριζαν από τον ψαρά χωρίς καλάμι με τις γουέστερν ενοράσεις και τον έκαναν και πιο μαλάκα, γιατί η εξουσία ως γνωστόν φθείρει.

«Αγκύλωση έχεις και δεν χαιρετάς ρε;» είπαν τα δύο αστέρια.

Ο νέος κοντοστάθηκε και σκέφτηκε να πει ένα «γεια», αλλά ενστικτωδώς κατάλαβε ότι αυτή η εξυπνάδα θα του χάλαγε τη μέρα. Με ευλυγισία ιπποπόταμου μετά από γεύμα τεσσάρων στρεμμάτων γρασιδίου, έφερε το ξερό του στον κρόταφο και βάρεσε ακνά μια προσοχή.

«Την άλλη φορά αρουραίο σε βλέπω να μεταβολάρεις μέχρι να πεθάνει ο Χαϊλάντερ. Σε πέντε λεπτά να είσαι κάτω με τους άλλους για αναφορά. Τώρα!»

Φεύγοντας ο Αλέξης –γιατί έτσι έλεγαν αυτόν που ξεκίνησε την κακή του μέρα ζητώντας κρουασάν ζαμπόν-τυρί από τον καψιμιτζή που έφευγε με τελευταία μετάθεση σε τρεις μέρες και το γεγονός ότι πέρασε καλά στο επί των συνόρων νησί, το όφει-

λε στο ότι τα κρουασάν ζαμπόν-τυρί τα καβάζωνε κάθε πρωί για τους κολλητούς του και τους γκουρμέ караβανάδες– ανέλυσε τη συντακτική σύγκρουση υστερόχρονου-ταυτόχρονου που εμπεριείχε η διαταγή του υπολοχαγού.

Με τα πολλά, βρέθηκε με όπλο-κράνος-εξάρτυση στη σειρά με τους υπόλοιπους, περιμένοντας την αναφορά.

«Στην είπε ο Λαπέρδας;»

«Λιγάκι».

«Χέσ' τον, γιδέμπορας είναι. Μην δει καινούργιο, κατευθεί-
αν να του σπάσει τον τσαμπουκά. Πάμε μετά την αναφορά για φραπέξ».

«Παλαρίδη, βγάλ' το σκασμό εκεί πίσω με τον καινούργιο μη
σας φέρω μπροστά και χαιρετάτε πρωινιάτικα. Πεινάει ο τάκος
Παλαρίδηνη...»

Οι αγριοφωνάρες άνηκαν στον Ανέστη Λαπέρδα, υπολοχαγό που είχε ξεκινήσει την καριέρα του από ανθυποφαντάρος και τώρα, λίγα χρόνια πριν τη σύνταξη, εκτελούσε χρέη διοικητή σε ένα λόχο κάπου στην παραμεθόριο. Γεννημένος μαλάκας, κατε-
τάγη σε εποχές που ο στρατός δεν ήταν λύση ανάγκης και σή-
κωνε αποκλειστικά βλαμμένους σαν του λόγου του. Και τώρα δηλαδή τους σήκωνε, αφού ο στρατός έκλεινε την πόρτα σε κα-
νέναν.

*Λαπέρδας, έτσι γράφεται το μέλλον, σκεφτόταν ο Αλέξης βά-
ζοντας τον μπρατσωμένο και καλοστεκούμενο στρατόκαυλο πε-
νηντάρη να πρωταγωνιστεί σε διαφήμιση κέντρου ελευθέρων
σπουδών για μαλάκες.*

«Λοιπόν, πώς σου φαίνεται η νησιωτική Ελλάδα; Χθες ήρθες,
έτσι;» ρώτησε ο διπλανός του μετά το πέρας της αναφοράς.

«Ναι, χθες. Την αγνοούσα αυτή την πτυχή της χώρας, να πω
την αλήθεια. Αλέξης».

«Κώστας. Παλαρίδης. Εγώ φεύγω σε σαράντα μερούλες. Δεν

είναι τίποτα, θα δεις. Θα περάσει ο καιρός, θα παλιώσεις...»

«Και θα τρώω κι εγώ κρουασάν ζαμπόν-τυρί;»

Ο Ρίδης, όπως τον φώναζαν όλοι στο λόχο, έβαλε τα γέλια. Έφυγε και σε τεσσεράμισι λεπτά γύρισε με το δυσκοπότερο εκείνου του πρωινού, προτείνοντάς το στον Αλέξη.

«Έλα μωρέ μαλάκα, φάε», είπε γελώντας ακόμα. «Νόμος του παλιού, τι να κάνεις».

Ο Αλέξης, γελώντας και αυτός και λίγο ντροπιασμένος η αλήθεια, πήρε το κρουασάν και το έβαλε στη μεγαλύτερη τσέπη της παραλλαγής.

«Τι κάνεις έξω;»

«Ψάχνω για δουλειά μωρέ. Νομική τέλειωσα».

«Εγώ θέλω τρία για πτυχίο. Ιχθυοκαλλιέργεια, ΤΕΙ».

«Ψαράς κατ' επάγγελμα λοιπόν», είπε ο νέος που άρχισε να βγάζει το γράσο από τα μάτια του. Γελάσανε και οι δύο και η ώρα πέρασε.

Πέρασαν κι άλλες ώρες. Πέρασαν και οι σαράντα μέρες και ο Ρίδης έφυγε από το νησί χαιρετώντας τους συναδέλφους του με κάμποσα μπουκάλια κονιάκ τριών αστέρων. Εκείνο το βράδυ, ο Αλέξης ήταν σίγουρος ότι ψιλοτυφλώθηκε από το αλκοόλ.

Στο στρατό πήγε κυρίως γιατί ήταν υποχρεωμένος, αλλά και για ένα λόγο ακόμα: γιατί νόμιζε ότι θα γλιτώσει από έναν ηλίθιο έρωτα που τον είχε κάνει καροτσάκι. Φυσικά, δεν γλίτωσε, αλλά τουλάχιστον δεν την έβλεπε και κάθε μέρα. Αντί για αυτήν, έβλεπε κάθε μέρα τον Λαπέρδα.

Μετά τις σαράντα ημέρες, ο Αλέξης είχε ανέβει τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας και πλέον έφτιαχνε καφέδες. Κάθε πρωί. Νες το χειμώνα, φραπέ το καλοκαίρι (υπέθετε). Κάθε πρωί έπρεπε να έχει έτοιμο τον καφέ. Κάθε πρωί έπρεπε να τον έχει

στο γραφείο του ο Λαπέρδας, όχι από πολύ νωρίς γιατί θα κρύωνε, ούτε την τελευταία στιγμή, γιατί θα ξεθέρμιζε. Η πρωινή άσκηση ακριβείας με τη θερμοκρασία του καφέ, καθόριζε και το πόσο μαλάκας θα ήταν ο τελικός δικαιούχος του. Αν έφτανε στο σημείο να πάρει και τηλέφωνο στο κυλικείο, τότε η μέρα θα ξεκίναγε νεφελώδης, με πιθανότητα καταιγίδων στα πεδινά αργότερα το μεσημέρι.

Εκείνο το πρωί, ήταν ένα τέτοιο. Το τηλέφωνο χτύπησε και ο Αλέξης που ήξερε να διαβάζει τους οιωνούς, έβαλε στοίχημα για το τι μπινελίκι θα άκουγε. Η ώρα είχε πάει οκτώμισι και ο καφές του Λαπέρδα ήταν ακόμα στα εξων θα παρασκευαζόταν, περιμένοντας υπομονετικά τον φαντάρο-μεσάζοντα-παροχέα υπηρεσιών.

Ο Αλέξης που, καθώς πάλιωνε, είχε αποκτήσει και μια ορντινάτσα και απολάμβανε μια μυρωδιά εξουσίας, όσο το τηλέφωνο χτυπούσε φώναξε από το διάδρομο: «Φτιάξε έναν καφέ σ' αυτόν τον ξεμουνιδή να μην μας πρήξει», και ετοιμάστηκε για το πρωινό ψαλτήριο.

Τον μισούσε τον Λαπέρδα, παρότι είχε αποφασίσει πως ό,τι του συμβεί στο στρατό θα λογιστεί ως μη γενόμενο στη ζωή του. Ο Αλέξης διάβαζε "Δίφωνο", ο Λαπέρδας "Δίκαννο και Λαγοί". Ο Αλέξης δεν είχε καν δίπλωμα οδήγησης, ο Λαπέρδας μπορούσε να μαντέψει πόσα άλογα στις πόσες στροφές έβγαζε ένα πειραγμένο Γκολφ του '88, φτάνει απλώς να μύριζε το μπρελόκ από τα κλειδιά της μίζας. Ο Αλέξης έπινε μόνο τσάι, ο Λαπέρδας έπινε νες το χειμώνα, φραπέ το καλοκαίρι και με απαράβατα ωράρια παράδοσης. Αλλιώς, έβριζε.

Εκείνο το πρωί όμως έστειλε στον κουβά τους μπουκμέικερς: «Φέρε τον καφέ μου, μαζί κι έναν ελληνικό σκέτο».

Η ορντινάτσα που είχε σηκώσει το τηλέφωνο, το κρατούσε ακόμα δίπλα στο αυτί όταν ο Αλέξης μπήκε στο δωματιάκι που

χρησίμευε ως κυλικείο, τηλεφωνείο για ερωτευμένους φαντάρους και εξέδρα για λίγους και εκλεκτούς τα βράδια του τσάμπιονς λιγκ.

«Δεν σε έβρισε;» ρώτησε με πραγματική απορία τον Βεροιώτη φαντάρο.

«Όχι. Ίσα-ίσα που ήταν και γλυκούλης σήμερα».

Πηγαίνοντας το δίσκο με τους καφέδες στο γραφείο, ο Αλέξης σκέφτηκε χαμογελώντας να φτύσει στου Λαπέρδα, να φτύσει και στον άλλο γιατί τρέχα γύρευε ποιός μαλάκας θα τον έπινε. Του φάνηκε όμως τετριμμένη και απολιτίκ διαμαρτυρία, ενώ το πιο δειλό κομμάτι του εαυτού του φοβήθηκε ότι ο αιώνιος караβανάς διέθετε ακτίνες-Χ και θα τον έβλεπε μέσα από την πόρτα του γραφείου του. Γιατί ο Αλέξης ήταν απέξω ήδη. Χτύπησε, πήρε το ΟΚ για προσγραφείωση και μπήκε μέσα. Μέσα, πήρε μια απ' τις πιο χαζές του γκριμάτσες.

Απέναντι από τον Λαπέρδα καθόταν μια τύπισσα που κοιτούσε ποιός ξέρει πού μέσα από τα γυαλιά ηλίου της, τα οποία δεν έβγαζε παρότι το γραφείο ήταν προς το σκοτεινό και έξω είχε βαριά συννεφιά. Φορούσε αυτά που ο Αλέξης πίστευε ότι ήταν η τυπική στολή σαραντάρας με παρελθόν απίθανου σώματος, με λαϊκά γούστα γενικώς και με παρουσία τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα σε κλαμπ ή μπουζούκια.

«Άσ' τους εδώ», είπε για τους καφέδες ο Λαπέρδας με ελαφρύ χαμογελάκι, χτυπώντας το δείκτη σε συγκεκριμένο μέρος του γραφείου του και καταφέρνοντας να αποσπάσει την προσοχή του φαντάρου από τη γυναίκα. «Η γυναίκα μου», πρόσθεσε.

«Χάρηκα, Αλέξης», απάντησε ο Αλέξης, αφού άλλαξε την τελευταία στιγμή την ενστικτώδη απόφασή του να παρουσιαστεί κανονικά, Αλέξης τάδε, στρατιώτης πεζικού τάδε κλπ. Αποχώρησε με την ίδια ατσαμοσύνη, χωρίς πάντως να αφήσει από τα μάτια του τη σύζυγο, η οποία κάπνιζε ένα σλιμ τσιγάρο, και από

την άκρη του ματιού του τον Λαπέρδα που τον κοιτούσε περίεργα.

Πρώτη, δευτέρα, νεκρά, πρώτη. Στο τέλος του δρόμου ήταν το πρατήριο του στρατού και οι δύο φαντάροι πήγαιναν εκεί για ώνια. Ο ένας, αυτός που δεν οδηγούσε, θα μπορούσε να ορκιστεί ότι είχε ακούσει τον άλλο, αυτόν που οδηγούσε, να τηλεφωνεί τέσσερις τα ξημερώματα στη γκόμενά του για να τη ρωτήσει αν γέννησαν οι προβατίνες και αν τον είχε κάνει φίλο στο facebook. Ο ένας ήταν ο Αλέξης, ο άλλος ήταν ο οδηγός-κτηνοτρόφος-facebooker.

Για τα ώνια, είχαν δύο λίστες: τη μία των φαντάρων, αποτελούμενη αποκλειστικά από ξυριστικά είδη και μία άλλη, των μονίμων, με του Αβραάμ και του Ισαάκ τα καλά, γιατί τους έκαναν τρελή έκπτωση στο πρατήριο. Χρησιμοποιώντας την εξουσία του παλιού, έδωσε τη λίστα με τα δύσκολα στον οδηγό και εκείνος πήρε τον αργό δρόμο για το ράφι με τα ξυραφάκια.

Πίσω του άκουγε δύο βλαμμένους, που τους ήξερε από το στρατόπεδο, να κοκορεύονται για την ικανότητα τους στο σημάδι.

«Σιγά ρε μαλάκα, εσύ δε βρίσκεις ξώφαλτσα ούτε μεζονέτα με το G-3», έλεγε ο ένας.

«Ναι, αλλά έχω πούτσα που δεν λαθεύει, γι' αυτό πρόσεχε», έλεγε ο άλλος.

Ο ένας είχε φάτσα αγγλική, γαμπσό πρόσωπο και δύο δόντια που για να καλυφθούν έπρεπε να πάρει ιντελεκτουέλ πόζες των οποίων δεν γνώριζε καν την ύπαρξη. Ο άλλος, αυτός με την αλάθητη πούτσα, ήταν Κρητικός.

Πίσω από τους καουμπόηδες, η μέρα άρχιζε να παρουσιάζει ενδιαφέρον. Η κυρία Λαπέρδα προσπαθούσε να σηκώσει από

το χαμηλό ράφι ένα απορρυπαντικό πλυντηρίου που έδινε δώρο μισή οικοσκευή. Ο Αλέξης ένοιωσε ότι κοιτούσε τουλάχιστον τέσσερις ώρες το ανοιχτό πουκάμισο της νοικοκυράς που χαράμιζε τη ζωή της στην παραμεθόριο, όταν εκείνη του είπε με χαμόγελο που σήκωνε πολλές ερμηνείες:

«Δεν βάζεις ένα χεράκι;»

Ο Αλέξης δεν ήταν τέτοιος τύπος άντρα. Που να χώνεται. Που να κερνάει γυναίκες σε μπαρ. Που να βοηθάει σέξι σαραντάρες να σηκώνουν απορρυπαντικά με προσφορές. Που να κρατάει την ψυχραιμία του σαν τον Μποντ μπροστά σε δολοφονικά γυναικεία μπουστα. Που να βάζει χεράκια. Το αντίθετο ήταν. Πρόλαβε όμως να σκεφτεί, *πού να το βάλω το χεράκι*, αν και δεν το είπε.

Μισή ώρα αργότερα, βρέθηκε να σπρώχνει το καρότσι της Λαπέρδαινας. Φτάνοντας στο ταμείο, διασταυρώθηκε με τον οδηγό που τον κοίταξε αληθινά απορημένος.

«Φεύγω για δουλειά, βγάλε με κωλυόμενο, τα λέμε». Και μετά, ζαλώθηκε έξι σακούλες, ένωσε ένα τσίμπημα στο νεφρό του, άφησε κάτω τις δύο και βγήκε έξω με τις υπόλοιπες. Γύρισε, πήρε και τις άλλες δύο υπό το ακοίμητο βλέμμα της κυρίας Λαπέρδα, τις φόρτωσε στο τζιπ της, φόρτωσε και το σαρκίο του στη θέση του συνοδηγού και μετά, ευχήθηκε να είχε δίπλωμα.

Δεκατέσσερα λεπτά και είκοσι δύο δευτερόλεπτα κράτησε το rollercoaster με τζιπ. Στο τέλος της βόλτας, η οδηγός φορούσε ακόμη τα μαύρα γυαλιά παρότι το πήγαινε για βροχή και ο Αλέξης έσπαγε το κεφάλι του να θυμηθεί την εικόνα της παιδικής του ηλικίας που πέρασε αστραπιαία από μπροστά του όταν νόμιζε ότι θα πέθαινε.

«Φορούσα εγώ ποτέ τις γόβες της μάνας μου;» αναρωτήθηκε χωρίς ήχο, σε μια φροϋδική ενδοσκοπική στιγμή. Είχε την αίσθηση ότι την είχε γλιτώσει φτηνά από ξεγυρισμένο τροχαίο,

τουλάχιστον τέσσερις φορές όσο κράτησε η βόλτα με ρώσικο τρενάκι χωρίς εισιτήριο.

Η Λίτσα Λαπέρδα κατέβηκε από το τζιπ. Το ίδιο προσπάθησε και ο Αλέξης, αλλά η ζώνη τον κράτησε στο κάθισμα, σαν σε γκαγκ από κινούμενα σχέδια.

«Φέρε πάνω μόνο όσα θέλουνε ψυγείο», είπε η Λίτσα ανεβαίνοντας τα σκαλιά. Ο Αλέξης πίσω της, βρέθηκε μπροστά σε ένα από τα κλασικά διλήμματα: *οι κύβοι ζωμού θέλουν ψυγείο ή όχι;*

Οι παλμοί του που ανέβαιναν όμως, δεν τον άφησαν να συμπεριφερθεί ψυχραιμα και με ώριμη γνώση οικοκυρικών. Έβαλε ό,τι βρήκε πρώτο σε δύο σακούλες και ανέβηκε χαμογελώντας, γιατί σκεφτόταν με ποιο στο κέρατο κριτήριο διάλεξε τα κωλόχαρτα ανάμεσα σε αυτά που ήθελαν ψυγείο. Και τα μακαρόνια. Α, και τις οδοντογλυφίδες.

Τρία, δύο, ένα σκαλιά, η πόρτα ανοιχτή. Και μετά... ζαλάδα.

«Άσε τα ψώνια στο πάσο», είπε η οικοδέσποινα. Ο Αλέξης όμως δεν το έκανε γιατί κοιτούσε σαν σκυλί που φερμάρει τη Λίτσα Λαπέρδα να ακουμπάει στην εντοιχισμένο πλυντήριο πιάτων με το τζιν παντελόνι κατεβασμένο μέχρι την κορυφή της μπότας και το στρινγκ της στα γόνατα, με γυρισμένη την πλάτη στα τεκταινόμενα.

«Πεσναίστοσεξ, πεσναίστοσεξ», έλεγε ο Λεοπόλδος Μπλουμ μες στο κεφάλι του Αλέξη που την τελευταία στιγμή που σκέφτηκε καθαρά, τη χαράμισε για να μετανοήσει που είχε πάρει τον Οδυσσέα του Τζούς για να διαβάσει στο στρατό. Όλα τα υπόλοιπα ήταν φλου, εκτός από τα 3d υψηλής ανάλυσης κωλομέρια της γυναίκας του διοικητή του.

Την αίσθηση ότι όλα αυτά διαδραματίζονταν σε τσόντα, την ενίσχυσε η φωνή του Γκουσγκούνη: «Τι γίνεται εδώ;»

Τι γυρεύει ο Γκουσγκούνης στο σπίτι ενός μεσσοαστού, ασήμα-

ντου κατώτερου αξιωματικού του ελληνικού στρατού;

Η φωνή τελικά δεν ήταν του Γκουσγκούνη, ήταν του Λαπέρδα. Ο Αλέξης όμως ήταν πολύ ζαλισμένος για να ταιριάξει σωστά τα ερεθίσματα από το περιβάλλον του με την πραγματικότητα. Λίγο πριν προσπαθήσει να απαντήσει, ένωσε μια σκορδίλα στον οισοφάγο του και μετά, μαύρισαν τα πάντα.

Οι U2 διαφήμιζαν τζάμια, κρύσταλλα, καθρέφτες. «Hello, helloooo, this place called vertigoooo... Ειδικευόμαστε σε υαλοπίνακες, υαλοκατασκευές, υαλοκαθαριστήρες, κουρμπανιστά μπιζοντέ. ροντέ, αμμοβολή. Ειδικές τιμές για όσους επλήγησαν από την αναρχία του Δεκεμβρίου. Βεβαίωση αστυνομίας, απαραίτητη».

Ο Αλέξης κοιτούσε παράξενα ξεκούραστος από το τζάμι τον ουρανό ο οποίος ήταν γκρι σαν εικόνα ασπρόμαυρης τηλεόρασης χωρίς σήμα. Γύρισε στο κομοδίνο που ήταν γεμάτο με αναθήματα ανδρείας και λιπώδεις μυρωδιές: Πιτόγυρα με αφιέρωση στο χαρτί περιτυλίγματος, σοκολάτες, τσιγάρα.

«Είσαι καυτός καριόλης –τα παιδιά από το ΚΨΜ», «Όλα που-τάνα, 67 ΤΥΠ», «Γάμα τα όλα άρχοντα», «Τέτοια ζημιά στον τακτικό στρατό δεν έκανε ούτε ο ΔΣΕ –οι σύντροφοι από τον θάλαμο», αφιερώσεις στον γύψο που δεν είχε.

Εκεί που σκεφτόταν τους συμμαθητές του που του έγραφαν μηνύματα στο γύψο όταν είχε σπάσει το χέρι του στην τετάρτη δημοτικού, ένωσε και μια σουβλιά στη βάση του κρανίου του. Κάπως έτσι θυμήθηκε και τα υπόλοιπα. Τα ψώνια, την κυρία διοικητού, το λιλά βρακί της, τον Λαπέρδα με τη φωνή Γκουσγκούνη, τη σκορδίλα...

«Θυμάσαι τι έφαγες τελευταία φορά πριν έρθεις εδώ;» Η φωνή ήταν γυναικεία και, ευτυχώς για την ισορροπία του και

αυτή που τον ρώταγε, ήταν γυναίκα και όχι πάλι ο Λαπέρδας.

«Ε... ένα γιαουρτάκι και... και τέσσερα γκολάκια».

«Τι πράμα;»

Το γιαουρτάκι το θυμόταν γιατί πριν πάει για τα ψώνια, το στομάχι του ήταν κόμπος και δενόταν πιο σφικτά όσο μύριζε το χοιρινό στα μαγειρεία. Τα τέσσερα γκολάκια τα είδε να περνάνε πεντάστηλος τίτλος στην αθλητική εφημερίδα που κρατούσε ένα τύπος σε καροτσάκι, στο διάδρομο. *Πάλι σκατά εκτός έδρας.*

«Ένα γιαουρτάκι. Και πεινάω».

Η γιατρέσσα ανθυπολοχαγός τον κοίταξε με τη λιγότερο επαγγελματική ματιά που είχε. «Θα σου φέρουν σούπα και μπουτί κοτόπουλο σε λίγο. Θυμάσαι που λιποθύμησες;»

Εντάξει, θυμόταν. Φοβόταν όμως ότι η ανθυπίατρος θα τον ρωτούσε «Ποιο ήταν το τελευταίο πράγμα που είδες πριν λιποθυμήσεις» και θα κοκκίνιζε. *Τι να της έλεγε; Είδα τη γυναίκα του διοικητή μου ξεβράκωτη;*

Η κοπελιά χαμογελούσε ήδη και ο Αλέξης φοβήθηκε ότι διάβαζε τις σκέψεις του. Εύκολα κιόλας. Του ήρθε στο μυαλό μια ταινία που είχε δει μικρός, με παιδάκια του Σατανά που διάβαζαν τη σκέψη των γονιών τους. Εκείνων όμως λαμπίριζαν τα μάτια όταν το έκαναν. Η γιατρέσσα απλώς χαμογελούσε.

«Τα πιτόγυρα τα παίρνω. Αφήνω μόνο τα μπισκότα», είπε και γύρισε να φύγει. «Ο Λαπέρδας βρήκε τον μπελά του που σε χτύπησε».

Τι έκανε λέει; Πήγε να πει πως δεν τον είχε χτυπήσει, πάλι όμως η σουβλιά στη βάση του κεφαλιού του, τον σταμάτησε.

Εντάξει, δεν τον χώνευε τον πούστη, αλλά ήταν και πολύ ενοχικός και πολύ λίγο αδίστακτος για να του φορτώσει τέτοια δουλειά. Άλλωστε, η γυναίκα του τού είχε δείξει διαθεσιμότητα με τρόπο που δεν σήκωνε αρνήσεις.

Αφού ρε ηλίθιε δεν την πήδηξες καν, σκέφτηκε σε τελική ανάλυση, απορώντας που η φωνή στο κεφάλι του δεν πρόσθεσε και το «σκατόφλωρε» στο τέλος της απλουστευτικής διαπίστωσης. Σκέφτηκε και άλλα διάφορα, αλλά σύντομα σταμάτησε.

Ο Λαπέρδας μπήκε στο δωμάτιο, ο Αλέξης προσπάθησε να σηκωθεί, ο ορός έφτασε στο σημείο αντοχής του, το τραύμα στο κεφάλι διαμαρτυρήθηκε, ο Λαπέρδας μίλησε:

«Τη γάμπησες»; τον ρώτησε κοφτά.

«Ναι», πήρε απάντηση.

Ο γενναίος του Βορρά όρμησε στο κρεβάτι, ο σκατόφλωρος που ακόμα απορούσε με αυτό που αποκρίθηκε προσπάθησε να ντριμπλάρει, με τα γνωστά όμως προβλήματα (ορός, αντοχή, τραύμα) και το πολύ που μπόρεσε να κάνει πριν ο μυώδης –ελέω χαπιών και ακατάσχετου γυμναστηρίου της πατρίδας– σφίξει δείκτες, παράμεσους και αντίχειρες στο λαιμό του, ήταν να φωνάξει: «Την πήδηξα ρε, την πήδηξα!»

Όχι «βοήθεια». «Την πήδηξα» φώναξε.

Η ανθυπίατρος έτρεξε πρώτη και είδε τον Λαπέρδα με τα γayban να στέκονται στο ένα αυτί μόνο, να πνίγει το νοσηλευόμενο για θλαστικό τραύμα, ο οποίος με τη σειρά του είχε γίνει silk-cut μωβ και κουνούσε τα χέρια του σαν θαμώνας σε κλαμπ που έπαιζε τέντα χάουζ στις αρχές των 90's.

Πόσες φορές λιποθύμησα με την εικόνα μιας γυναίκας τελευταία μπροστά μου;

«Δύο», είπε η Μαριάννα, η ανθυπίατρος. Δεν απαντούσε όμως στην ερώτηση του συμπαθητικού τυπάκου που μόλις άνοιγε τα μάτια του, αλλά σε έναν άλλο γιατρό: «Δύο φορές του επιτέθηκε. Η μία ήταν εδώ, στο νοσοκομείο», έλεγε σε δύο αστέρια με την κουτσουλιά η οποία ο Αλέξης ποτέ δεν κατάλαβε τι ακρι-

βώς απεικόνιζε. Ήξερε όμως ότι όλα αυτά μαζί στους ώμους ανθρώπου που φορούσε χακί, σήμαιναν Αντισυνταγματάρχης.

«Ο κύριος Αντισυνταγματάρχης είναι του δικαστικού», εξήγησε η Μαριάννα η ανθυπίατρος. «Ήρθε να σε ρωτήσει μερικά πραγματάκια για την περιπέτειά σου». Μετά, ο Αλέξης συνειδητοποίησε ότι έξω ήταν νύχτα και ότι πάλι είχε λιποθυμήσει και είχε μείνει εκτός γεγονότων για κάμποσες ώρες, κατά τις οποίες κοιμόταν.

«Παιδί μου, θέλεις να κάνουμε κάτι; Θες να καταθέσεις μήνυση εναντίον του κυρίου Λαπέρδα;» ρώτησε ο άνηκς δικαστικού.

«Όχι μωρέ», απάντησε ο κλινήρης, με τον τρόπο που θα απαντούσε σε προσφορά πίτσας στις έντεκα το πρωί. Ο αντισυνταγματάρχης-κυλίκιατzhς τον κοίταξε ψιλοέκπληκτος από την οικειότητα. «Το μόνο που θα ήθελα ήταν να μην κάτσω ούτε ώρα στο στρατό», πρόσθεσε ο Αλέξης μετά από πολύ σύντομη σκέψη αντιεξουσιαστικού-παισιφιστικού περιεχομένου.

Ο άνηκς δικαστικού άνοιξε ακόμα περισσότερο τα μάτια του και ο Αλέξης φοβήθηκε προς στιγμή ότι θα εκτοξευθούν εναντίον του. Βοήθησαν λίγο και τα κατασταλτικά που είχε μέσα ο ορός και ο Αλέξης συνέχισε υποχρεωμένος να μιλήσει σαν παρουσισαστής ειδήσεων σε ζωντανό δελτίο.

«Ναι μωρέ, αυτό είναι. Ούτε μια ώρα στο στρατό. Γίνεται;»

Οι σταγονίτσες έτρεξαν στον ορό, το σύστημα στο οποίο κατέληξαν συνειδητοποίησε ότι είχε να κατουρήσει άγνωστο αριθμό ωρών, οι μύες χαλάρωσαν και το μπούτι του ξαπλωμένου φαντάρου άρχισε να ζεσταίνεται, να ζεσταίνεται, να ζεσταίνεται και τότε τα μάτια του στρατιωτικού που καθόταν στο κρεβάτι του άνοιξαν ακόμη πιο πολύ και η Μαριάννα άφησε να βγει ένα γελάκι και ο Αλέξης ξανακοιμήθηκε βαριά και ονειρεύτηκε ότι αυτός και η Μαριάννα κυνηγιόντουσαν χαρούμενα σε ένα σουπερ μάρκετ με απορρυπαντικά που έδιναν δώρο σετ κατσαρό-

λες, κρητικοί φαντάροι έκαναν σκοποβολή σε κρεμασμένα σαλάμια ενώ ταυτόχρονα ξυρίζονταν, ο άνχης δικαστικού έβαζε δέκα φέτες γκούντα σε μια πελάτισσα και η Λίτσα Λαπέρδα καθόταν σταυροπόδι στο ταμείο, θεόγυμνη ενώ πίσω της ο άντρας της γέμιζε τις τσάντες των πελατών με ψώνια.

(9)

Συνεντεύξεις στο γραφείο

Αφήνιασαν τα μουλάρια

«Χθες την 4,30 μ.μ. ενώ το τετράχρονο του Πυροβολικού οδηγούμενον υπό του στρατιώτου **Μανούσου Λαζάρου**, διήρχετο την οδόν 21 Φεβρουαρίου αφήνιασαν οι ημίονοι και παρέσυρε επί της ίδιας οδοῦ το περίπτερον του αναπήρου **Δημ. Κοκίνα**. Αι προξενηθήσαι ζημιαί ανέρχονται εις 10.000 δρ. και άνω. Ο οδηγός στρατιώτης εσώθη ως εκ θαύματος ως και ο ιδιοκτήτης του περιπτερου».

Ευκαιροποιήματα στη βουλή

Όπως οι ευκαιροποιήματα, έτσι και τα άλλα, τα οποία είναι δυνατόν να γίνουν, ουσιαστικώς οι ίδιοι διακρίνονται από τ' άλλους, από την φύσιν των πραγμάτων, από την φύσιν των πραγμάτων, από την φύσιν των πραγμάτων.

Οι ευκαιροποιήματα, τα οποία είναι δυνατόν να γίνουν, ουσιαστικώς οι ίδιοι διακρίνονται από τ' άλλους, από την φύσιν των πραγμάτων, από την φύσιν των πραγμάτων, από την φύσιν των πραγμάτων.

Οι ευκαιροποιήματα, τα οποία είναι δυνατόν να γίνουν, ουσιαστικώς οι ίδιοι διακρίνονται από τ' άλλους, από την φύσιν των πραγμάτων, από την φύσιν των πραγμάτων, από την φύσιν των πραγμάτων.

Στα Αθήνα 4 Φεβρουαρίου

Οι ευκαιροποιήματα, τα οποία είναι δυνατόν να γίνουν, ουσιαστικώς οι ίδιοι διακρίνονται από τ' άλλους, από την φύσιν των πραγμάτων, από την φύσιν των πραγμάτων, από την φύσιν των πραγμάτων.

Τα μεταλλικά μπαλάκια, με καύσιμο ένα φυσικό νόμο που δεν του ήταν πρόχειρος εκείνη τη στιγμή, χτύπαγαν το ένα το άλλο αόρατα, με τα δύο ακριανά μόνο να κουνιούνται. Σε κάθε «τακ» έβαζε και αυτός ένα ανάμεσα, με τη μύτη του μολυβιού στο τζάμι του γραφείου του. Ήταν αυτό που ο καλύτερος του φίλος ονόμαζε loose, γιατί είχε λύσει λίγο τη γραβάτα του, λίγο πριν το τεχνητό χαλάρωμα κόμπου που χρησιμοποιούν μάντζερ ποδοσφαιριστών, είχε γύρει λίγο στην πολυθρόνα του και είχε σηκώσει τα μανίκια του μέχρι λίγο κάτω από τους αγκώνες. Αφού άφησε μερικά τακ να περάσουν, φώναξε: «Ο επόμενος».

Ο επόμενος ήταν ένας τριαντάρης με ελαφρά τριχόπτωση, σώμα περιοδικής επίσκεψης σε γυμναστήρια, αλλά με πρόγραμμα, κοτλέ σακάκι, ημιαθλητικά δερμάτινα παπούτσια, προστατευτικά στους αγκώνες και ένα μικρό κουμπωτό σκουλαρίκι στο δεξί του αυτί. Για το παντελόνι δεν μπορούσε να μιλήσει υπεύθυνα γιατί είχε γείρει τόσο πίσω, ώστε να μη βλέπει αυτόν που έμπαινε από τη μέση μέχρι λίγο κάτω από τα γόνατα.

«Καλημέρα, τι γινόμαστε;» ρώτησε τόσο οικεία ο καινούργιος, όσο απαγόρευαν όλοι οι σκληροί κανόνες του κόσμου των επιχειρήσεων. Του ξαπλωτού εξέκλιουτβ τού άρεσε η οικειότητα και του έβαλε έναν πόντο στο μυαλό του. «Υποθέτω ότι σας μίλησε ο κύριος Μαγκκλαρόπουλος για μένα. Είμαι πολύ δικός του άνθρωπος», είπε ο υποψήφιος για τη δουλειά.

Ο εξέκλιουτβ διέγραψε τον πόντο:

«Ναι, κάτι που είπε, αλλά το ξέχασα», έφτιαξε πάγο ο, αποφασισμένος να υποδυθεί το μαλάκα, υπάλληλος της εταιρίας που έφαχνε για υπάλληλο. Ο άλλος όμως, δεν μάσησε.

«Έχω το βιογραφικό μου. Όπως θα διαβάσετε, αποφοίτησα με άριστα από το λύκειο, πέτυχα την εισαγωγή μου στο τμήμα Διοίκησης Μεσαίων και Μικρών Επιχειρήσεων για Ομογενείς, ολοκλήρωσα με επιτυχία τις σπουδές μου το 2002. Κατόπιν, παρα-

κολούθησα σεμινάρια διοίκησης επιχειρήσεων με έναν όροφο, έκανα την πρακτική μου ως βοηθός φωτοτυπικού στην Ιντερμίλαν Κορπορέσιον και βραβεύτηκα τρεις φορές με τον τίτλο του Βοηθού της εβδομάδας».

Ο εξέκιουτιβ ήταν υποχρεωμένος να τα ακούσει όλα αυτά, γιατί εκεί τον είχε τάξει ο πατέρας του. Όχι οποιοσδήποτε πατέρας, αλλά ο διαβόητος Πέτρος Μαγκλαρόπουλος, ιδιοκτήτης της εταιρίας και “πολύ δικός του άνθρωπος” του συνεντευξιζόμενου. Δεν ήθελε να πάρει τη θέση ούτε να γίνει αφεντικό και, κυρίως, δεν ήθελε να κρίνει όποιον επιδοξο γιάπι ή απελπισμένο άνεργο ερχόταν να ζητήσει δουλειά.

Ο Πέτρος Μαγκλαρόπουλος, ο δικός μας άνθρωπος, είχε άλλη άποψη όμως. Όταν μάζεψε το γιο του απ’ τους δρόμους –ή τουλάχιστον έτσι νόμιζε ότι έκανε– είχε πάρει απόφαση να τον φτιάξει καθ’ εικόνα και ομοίωση, έναν Μαγκλαρόπουλο του μέλλοντος που θα διόριζε και το δικό του γιο σε ένα γραφείο να παίρνει συνεντεύξεις, που θα διόριζε το δικό του γιο σε ένα γραφείο να παίρνει συνεντεύξεις, που θα διόριζε το δικό του σε ένα γραφείο να παίρνει συνεντεύξεις, που στο τέλος, ο εξάκις εγγονός του δικού μας ανθρώπου, θα ήταν διορισμένος σε ένα γραφείο, ταγμένος να παίρνει συνεντεύξεις.

«Λοιπόν», είπε ο τρέντι υποψήφιος. «Την πήρα τη θέση;» ρώτησε στέλνοντας οριστικά στη ζώνη του υποβιβασμού όσα επιτρέπονται σε τέτοιες συνεντεύξεις.

«Θα σας τηλεφωνήσουμε εμείς», είπε ο πίσω από το γραφείο ο εξέκιουτιβ. Ενώ ο υποψήφιος γύριζε το πόμολο της πόρτας, του είπε ξανά: «Δεν το γαμάμε καλύτερα; Αφήστε, δεν θα σας τηλεφωνήσουμε ποτέ».

Ο υποψήφιος έχασε τον αέρα του νέου και δυναμικού, το εξουσιαστικό βαμπίρ τον είχε ρουφήξει και το φορούσε περήφανα τώρα σαν λάφυρο, γέρνοντας πάλι στην πολυθρόνα του.

Ο υιός Μαγκλαρόπουλος κοιτούσε το χάος έξω από το παράθυρό του, στον 17ο όροφο του κτηρίου μιας πόλης που δεν είχε φτιαχτεί για ουρανοξύστες. Δασάκια από κεραίες, λέβητες που ποτέ δεν είδε από κοντά πως είναι γιατί είχε υψοφοβία, θάλασσα στο πολύ βάθος, ίσα που φαινόταν από το χημικό σύννεφο. Ακριβώς κάτω από το παράθυρο, σαράντα τέσσερα μέτρα πιο κάτω, ήταν ο δρόμος.

Θυμόταν τη μέρα που τον είχαν πιάσει. Είχε κάψει ένα τζιπ τριών χιλιάδων κυβικών με μία και μόνη μολότοφ. Μετά, πιάστηκε το πόδι του σε ένα φρεάτιο, έκοψε τον αχίλλειο και τον πρόφτασαν οι μπάτσοι. «Σε γάμησα πουστράκι», του είπε ο πρώτος που έπεσε πάνω του, υποχρεώνοντας το πόδι του σε γωνία που δεν προέβλεψε ο πλάστης για τα ανθρώπινα πόδια. Δέκα χρόνια μετά, το πόδι του τον πόναγε όταν έκανε κρύο και είχε μοιάσει πολύ στον πατέρα του.

«Κύριε, να περάσει ο επόμενος;» ρώτησε το ιντερκόμ με γυναικεία φωνή.

«Να περάσει ο επόμενος», είπε ο γιος του αφεντικού, τώως φρικιό, με σπασμένη φωνή. Την πόρτα πέρασε ένας πατημένος σαραντάρης. Φορούσε σακάκι σινιέ, αλλά φθαρμένο. Φορούσε μπλε ριγέ πουκάμισο με άσπρο γιακά, αλλά φθαρμένο. Φορούσε μυτερά, κάποτε ακριβά παπούτσια, αλλά φθαρμένα.

Έβαλε πρώτα στο γραφείο τον σαμσονάιτ –αλλά φθαρμένο– χαρτοφύλακα και σχημάτισε δύο γωνίες με το σώμα του, ακριβώς επάνω από την καρέκλα.

«Να κάτσω;» ρώτησε.

«Να κάτσεις;», πήρε απάντηση σε ενικό που δεν σήκωνε πολλές οικειότητες από πλευράς αφεντικού. *Δούλεψε τα κόλπα της δουλειάς πουστράκι*, είπε η συνειδηση στο γιο αφεντικού, τώως φρικιό και νυν κολπατζίδικο πουστράκι.

«Λοιπόν», ξεκίνησε ο άρτι καθισμένος, φθαρμένος εμφανισι-

ακά υποψήφιος. «Είμαι σαράντα τριών χρονών, άγαμος, με δεκαπέντε χρόνια προϋπηρεσία στις τέσσερις μεγαλύτερες επιχειρήσεις κινητής τηλεφωνίας...» πέταξε με ρυθμό μοιρασιάς από επαγγελματία χαρτοπαίκτη πρέφας σε επαρχιακό καφενείο, ένα βροχερό απόγευμα του Νοέμβρη. Ο Μαγκλαρόπουλος τζούνιορ υπολόγισε γρήγορα πόσες ήταν οι εταιρίες κινητής τηλεφωνίας, τις βρήκε τρεις και εκεί που ετοιμάστηκε να πατήσει το κουμπί εκτόξευσης φιλοξενούμενου από το γραφείο, ο γιόγκκι-γιάπης διάβασε τη σκέψη του: «...και τηλεπικοινωνιών», ολοκλήρωσε με πανηγυρικό χαμόγελο, μοιράζοντας βιογραφικό.

Παίρνοντας το χαρτί στα χέρια του, το μικρό αφεντικό έπαιξε το ρόλο “ξεφυλλίζω με προσχηματική προσοχή έγγραφο και ταυτόχρονα κάνω διερευνητικές ερωτήσεις”, συνεχίζοντας να χρησιμοποιεί τα κόλπα της δουλειάς, τα κόλπα που του είχε μάθει ο μπαμπάς του.

«Καὶ αὐτήν τὴν περίοδον ποιοῦν ἐργάζεσθε;» ῥώ-
τησε.

«Είμαι μεταξύ δουλειών», απάντησε ο φθαρμένος.

«Μην ντρέπεστε να πείτε ότι είστε άνεργος. Το 9% σύμφωνα με το κράτος, το 15% σύμφωνα με τους συνδικαλιστές και το 20% σύμφωνα με τις δικές μου πρόχειρες εκτιμήσεις, δεν έχει δουλειά στη χώρα, αυτή τη στιγμή», έβγαλε μερικές κάθετες μπαλιές στην περιοχή της γιάπικης –αλλά φθαρμένης– αυτοπεποίθησης ο συνεντευξιάζων. Ο συνεντευξιζόμενος, με φανερό πρόβλημα στις αλληλοκαλύψεις, προσπάθησε να αποκρούσει με πελιδνή επιτυχία:

«Ξέρετε... έχω κάποια πράγματα υπόψη μου, αλλά είμαι στη φάση της μελέτης και της επιλογής».

Ακούγοντας το εδάφιο 5 από το εγχειρίδιο του καλού εταιρικού στελέχους, ο τέως αναρχικός των δύο κόσμων έγινε θη-

ριο και κάνοντας ασύνετη χρήση της εξουσίας που είχε και η οποία, υπό κανονικές συνθήκες, του προκαλούσε αναγούλα ενοχών και συνειδησιακές συγκρούσεις με ιδεολογικό υπόβαθρο, άνοιξε το στόμα του και οι φωνητικές του χορδές απήγγειλαν ρομποτικά:

«Εμείς, δεν θα σας επιλέξουμε κύριε... (σήκωσε το βιογραφικό, το κοίταξε πάνω από τα γυαλιά που δεν φορούσε, εντόπισε το όνομα) ... κύριε Μποδοσόπουλε-Κλάρκσεν. Αυτό δεν είναι το όνομά σας;»

Ο δισεπώνυμος υποψήφιος, οριστικά νικημένος σηκώθηκε, έβαλε το βιογραφικό στο –φθαρμένο– χαρτοφύλακα, τον έκλεισε, ψέλλισε: «Αυτό είναι...» και έκανε μεταβολή να φύγει.

Ο νικητής της μονομαχίας στο Ελ Γιάπη, γύρισε στροβοσκοπικά πάνω στην πολυθρόνα του, φρέναρε με το αριστερό κουντεπιέ στο καλοριφέρ και κοίταξε από τη σχισμή του ανοικτού στην ανάκλιση παραθύρου και θυμήθηκε. Ο γέρος του είχε έρθει να τον βρει στην Ασφάλεια. Έβδομος όροφος, αυτός ξαπλωμένος σε έναν πάγκο με το μπουφάν του κουβάρι κάτω από το αστράγαλό του που ήταν σαν τρεις αστράγαλοι και τον πέθαιναν στον πόνο. Και οι τρεις.

Ο Μαγκλαρόπουλος είχε μπει σαν σίφουνας στο γραφείο του αζύπ ζητώντας τους να του «τυλίξουν το κωλόπαιδο να το πάρει σπίτι να του βάλει μυαλό». Ενώ οι ασφαλίτες τού εξηγούσαν με ύφος υπαλλήλου στα Goody's ότι δεν μπορούσε να πάρει το γιο του γιατί αυτός είχε συνεργήσει ή και διαπράξει σοβαρά εγκλήματα και ότι, ναι, ήταν ο κύριος Μαγκλαρόπουλος, αλλά και η δικαιοσύνη ήταν δικαιοσύνη και να μη βρίζει τα θεία γιατί θα αναγκάζονταν να τον συλλάβουν, πράγμα που ουδέποτε επιθύμησαν και θα το έκαναν με βαριά καρδιά και καημό μεγάλο και ότι δεν πρέπει να συγχύζεται γιατί ήταν ήδη πολύ κόκκινος στο πρόσωπο και να τρέξει κάποιος να φέρει μια χαρτοπετσέτα να

μην σκουπίζεται ο κύριος Μαγκλαρόπουλος με τη γραβάτα του. Καβάλι η γραβάτα κύριε Μαγκλαρόπουλε;

Τότε είδε εκείνη ανάποδα, να περνάει δεμένη πισθάγκωνα, με την παλαιστινιακή σημαία να κρέμεται μέχρι το πάτωμα και να την πατάει, λίγο ματωμένη του φάνηκε, όσο την έβλεπε σαν σε καλειδοσκόπιο ανάμεσα από τα πόδια των ασφαλιτών, του πατέρα του και του πόνου που τον έσφαζε. Δύο ώρες μετά στο νοσοκομείο, ο πατέρας του τού έλεγε με στόμφο και χριστοπαναγίες, με ενωμένα σε κύκλο δείκτη και αντίχειρα και τα άλλα τρία δάχτυλα τεντωμένα σε σχήμα εξάρθρωσης:

«Να παρατήσεις αυτό το πουτανάκι, να βάλεις μυαλό και να κόψεις τις μαλακίες. Θα έρθει σε λίγο ο κύριος Καρατουρβάλης ο ανακριτής, να του τα πεις όλα. Να εξιλεωθείς. Να το δώσεις το πουτανάκι. Να γίνεις άνθρωπος».

«Να πα να γαμηθείς πατέρα».

«Θα πουστέψεις στη φυλακή γιε μου».

Και οι δύο είπαν τις τελευταίες τους κουβέντες ήρεμα, με πρόσωπα ανέκφραστα σχεδόν. Ο μικρός Μαγκλαρόπουλος δεν μπορούσε να εκφραστεί προσωπικά, γιατί ο μισός ήταν πρησμένος από το ξύλο. Ο γέρος του έφυγε από την πόρτα και το άνοιξε-κλείσε του έφερε στο πρόσωπο ένα κύμα αέρα που έσπασε τη φαρμακίλα και το μπεταντίν που είχε στα ρουθούνια του.

Το ρεύμα αέρα συνέχισε να τον χτυπάει στο πρόσωπο. Σηκώθηκε και πήγε προς το ανοικτό παράθυρο του γραφείου του. Πριν από δέκα χρόνια είχε κάνει ό,τι του είπε ο πατέρας του. Είχε μιλήσει στον Καρατουρβάλη, είχε δώσει την Άρτεμη, είχε γίνει άνθρωπος, δεν πούστεψε στη φυλακή. Ο πατέρας του ήταν ακόμα μαλάκας. Και νικητής. Άρα πιο μαλάκας.

Δεν είχε ξαναδεί την Άρτεμη παρά μόνο στις ειδήσεις. Να την τραβάνε στο δικαστήριο κάτι ασφαλίτισσες ντυμένες η μία τραγουδίστρια σε σκυλάδικο που ξυπνάει το μεσημέρι και πάει

στην έβγα να πάρει μίλκο και κρουασάν, και η άλλη φοιτήτρια αγγλικής φιλολογίας που φοράει μπότες με στραβοπατημένα τακούνια. Τη γνώρισε, παρά το πιξελιασμένο πρόσωπο, γιατί η Άρτεμη είχε έναν ιδιαίτερο τρόπο να περπατάει. Ένα κάπως εξαρθρωμένο βάδισμα, σαν ανορεξικό μοντέλο στην πασαρέλα. Μια φορά που της το είχε πει, είχε γελάσει, αλλά μετά δεν του μιλούσε για κάνα δυο μέρες.

Η Άρτεμη είχε φάει τρία χρόνια με πενταετή αναστολή για οπλοκατοχή, οπλοχρησία, φθορά ξένης περιουσίας, απόπειρα εμπρησμού και αντίσταση κατά της αρχής. Αυτός, έφαγε ισόβια καταδίκη στο γραφείο της δουλειάς του πατέρα του, που πλέον κρατούσε τους όρκους του σε ένα βαζάκι με φορμόλη, στο χρηματοκιβώτιό του. Στον Μαγκλαρόπουλο τζούνιор έμειναν τα μεταλλικά μπαλάκια που χτυπούσαν μεταξύ τους λόγω φυσικών νόμων και, ταυτόχρονα, στόλιζαν και το γραφείο του.

«Να στείλω τον επόμενο;» αναρωτήθηκε η γραμματέας από το ίντερκομ.

«Και δεν τον στέλνεις...» απάντησε μοιρολατρικά ο Μαγκλαρόπουλος, κοιτώντας πάντα το ανοιχτό παράθυρο και απολαμβάνοντας τον αέρα που φύσαγε από εκεί, σαν σκύλος στο παράθυρο αυτοκινήτου.

Ο επόμενος ήταν περιέργος. Ο πίσω από το γραφείο τον έκανε είκοσι πέντε, βία τριάντα χρονών και περίμενε να του δώσει το πακέτο και το δελτίο παραλαβής της κούριερ ή το μεσημεριανό του, με ελεγχόμενες θερμίδες. Όχι όμως. Ο νεοφερμένος είχε έρθει για τη δουλειά του βοηθού πωλήσεων, το οποίο σε απλή, καθημερινή γλώσσα σήμαινε ότι κάποιος που φοράει κοστούμι και γραβάτα γυρνάει όλη την Ελλάδα πουλώνοντας διαφημιστικό χώρο σε ό,τι βλέπει συχνά ο καταναλωτής: από κωλόχαρτο μέχρι τηλεόραση. Μόνο για επτακόσια ευρώ το μήνα, χωρίς να βλέπει φίλους, μάνα, συγγενείς, αλλά με αυτοκίνητο, λά-

πτοπ, κινητό και ηρεμιστικά, προσφορά της εταιρίας. Ο καπιταλισμός είναι σούπερ, σκέφτηκε σε ρεκλάμα μυαλού ο λαμβάνων τη συνέντευξη.

«Τι σου είναι ο καπιταλισμός, ε;» είπε ο καινούργιος στο γραφείο, κοιτώντας εντυπωσιασμένος γύρω του. Ο Μαγκλαρόπουλος πάγωσε προς στιγμήν και φοβήθηκε ότι σκεφτόταν φωναχτά. Επανήλθε γρήγορα και παρατήρησε ότι ο υποψήφιος για τη θέση φορούσε μπλουζάκι με στάμπα ενός παλιού γκαράζ συγκροτήματος που θυμόταν ότι του άρεσε. Η στάμπα είχε και μια στάμπα από κάτι λαδερό, επειδή όμως η μπλούζα ήταν μαύρη, ο λεκές ήταν απροσδιορίστου προέλευσης.

«Τους ακούς αυτούς που φοράς;» ρώτησε φιλικά ο Μαγκλαρόπουλος.

«Την ακούω γενικώς, όποτε και όπου μπορώ», απάντησε ο άλλος κοιτώντας ακόμη γύρω του. «Μ' αρέσουν και οι αγγλικές αστυνομικές ταινίες. Ξέρεις, αυτές που οι μπάτσοι είναι απ' τη Σκωτία και λένε "οι λαντ", "κ'μον μι σον", "τσίαρς", "φοκ Μόντσεστα" και τέτοια. Μ' αρέσει και η τελευταία γεύση του Βούτυρου σε φρέσκο ψωμί, μου θυμίζει που ήμουνα μικρός».

Ο Χρήστος Μαγκλαρόπουλος, γιος του Πέτρου και της Χρυσάνθης, έσκασε το πιο ειλικρινές χαμόγελό του την τελευταία πενταετία.

«Τι άλλο έχεις στο βιογραφικό σου;»

«Βασικά, παίζω μπαλίστα τα Σάββατα με φίλους και μπάσο ανεξαρτήτως ημέρας, πάλι με φίλους. Με εχθρούς δεν παίζω τίποτε εξόν από φάπες όταν δίνεται η ευκαιρία. Αλλά δεν έχω και πολλούς, μη νομίζεις. Κυρίως φίλους».

«Γιατί σ' ενδιαφέρει η θέση εργασίας που προσφέρουμε;» συνεχίστηκε η ανάγνωση σεναρίου για ταινία με θέμα τη ζωή στη Νέα Υόρκη.

«Α, δεν μ' ενδιαφέρει η θέση. Καθόλου κιόλας. Μου είπε η

γραμματέας έξω ότι ψάχνετε για κάποιον που θα δουλεύει όλη την ώρα για εφτακόσια ευρώ, θα παρακολουθείτε το αμάξι του με GPS για να βλέπετε αν είναι στο δρόμο και πού πηγαίνει, και θα είναι και έξι μήνες δοκιμαστικά, χωρίς φράγκο. Δηλαδή, ψάχνετε για μαλάκες», είπε ο δυναμικός μπασίστας.

«Γιατί ήρθες τότε;» έσμιξε τα φρύδια του σε μια πέργολα με-
τώπου ο Μαγκλαρόπουλος.

«Με έστειλε η Άρτεμη να σου πω ότι το αμάξι σου δεν το έκα-
ψε αυτή, αλλά κάτι φίλοι σας απ' τα παλιά. Επίσης, έκαψαν και
το αμάξι του γέρου σου, αλλά υποθέτει ότι αυτό δεν σε νοιάζει,
γιατί τα αρχίδια σου τα φυλάει στο γραφείο του και όχι στο ντου-
λαπάκι του αυτοκινήτου. Για στάσου μια στιγμή... Όχι, εντάξει.
Έτσι μου είπε να σου τα πω».

Ο Χρήστος τον κοίταξε παράξενα. Τον κοίταξε δηλαδή με κλει-
στά τα μάτια, τα οποία ήταν το άμεσο αποτέλεσμα μερικών χτύ-
πων παραπάνω στην καρδιά του, οι οποίοι ήταν αποτέλεσμα του
συνδουασμού εκπλήξεων: *ο απέναντι δεν ήρθε για τη δουλειά,
η Άρτεμη τού έστειλε χαιρετίσματα με ασυνήθιστο τρόπο, το
αυτοκίνητο ήταν καμένο, η αναστολή είχε τελειώσει;* Όλα αυτά
μαζί τού έκλεισαν τα μάτια για δευτερόλεπτα και όταν τα ξανά-
νοιξε, ο συνομιλητής τού έλεγε: «...μου είπε να σου τα πω», με
μια έκφραση σοβαρής περίσκεψης για το αν είχε μεταφέρει τα
πάντα σωστά.

Σε ένα σύντομο τσεκάρισμα που έκανε στον εαυτό του ο Χρή-
στος Μαγκλαρόπουλος, διαπίστωσε ότι ανησυχούσε για αυτά
που το σύστημα αξιών του δεν χτυπούσε συναγερμό. Αναστα-
τώθηκε που άκουσε νέα της, το αυτοκίνητο το έγραψε στ' αρχί-
δια του, ανησύχησε μήπως το ήξερε κανείς άλλος και την ξα-
ναέμπλεκαν, αδιαφόρησε για τον πατέρα του, ήθελε να τη δει,
αλλά με τι μούτρα;

«Δεν θέλει να σε ξαναδεί, απλώς σου στέλνει ειλικρινά χαιρε-

τίσματα. Αυτό είναι δικό μου, δεν μου το είπε να στο πω», συνέχισε ο μπασίστας. Μετά σηκώθηκε βάζοντας δύναμη στα χέρια του που τα στήριξε στα μπράτσα της καρέκλας του και για λίγο αιωρήθηκε, πριν βάλει τα πόδια του στο πάτωμα.

Χαμένος ακόμη ο συνομιλητής του που καθόταν στην εργοδοτική πλευρά του γραφείου, τον κοίταξε λίγο πιο προσεκτικά όταν έκανε την παιχνιδιάρικη έξοδό του και ίσως να του χαμογέλασε νευρικά ενώ εκείνος τέντωσε τα δάχτυλά του σε ένα καιρετισμό που τον είχε δει σε κάποια ταινία. «Γεια μας», είπε ενώ έφευγε από το γραφείο.

Ο νεαρός εργοδότης σε loose φάση από ένα πρόσφατο κρύο μπάνιο ειδήσεων, έπαιρνε ένα κρύο αεράκι της στιγμής, από εκείνα που χτυπούν στα μούτρα και το μυαλό ταυτόχρονα. Σήκωσε το τηλέφωνο γιατί αυτό χτυπούσε, είπε «ναι» χωρίς να το εννοεί, άκουσε πολύ ήρεμα τον επιστάτη της οικογενειακής πολυκατοικίας να του λέει με φωνή εκατόν ενενήντα τεσσάρων σφυγμών το λεπτό ότι δύο κάθισαν στην πόρτα του πάρκινγκ και δύο έκαψαν ό,τι βρισκόταν εκείνη την ώρα στο πάρκινγκ, δηλαδή το αυτοκίνητο το δικό του και του πατέρα του.

Έκλεισε το τηλέφωνο ενώ ο επιστάτης μιλούσε ακόμη. Σηκώθηκε, ξεμαντάλωσε το παράθυρο από την ανάκλιση, με τον τρόπο που του είχε δείξει ο Τάσος από το λογιστήριο για να ανοίγει όλο το παράθυρο και να φεύγει γρήγορα η μυρωδιά απ' τους μπάφους.

Το παράθυρο άνοιξε κάθετα στον άξονά του, ένα δυνατότερο ρεύμα τον χτύπησε στο πρόσωπο και πήρε στα δεξιά τη γραβάτα του. Ο Χρήστος Μαγκλαρόπουλος την έβγαλε και κρατώντας την στο χέρι, στήλωσε το παράθυρο στον καλόγηρο για να μην ξανακλείσει.

Διπλώθηκε σαν σε άσκηση για τους κάτω κοιλιακούς, πάτησε στο σιδερένιο περβάζι και όταν ξαναβρέθηκε σε εντελώς όρθια

στάση, ήταν στη στενή σιδερένια εξέδρα, έξω από το παράθυρο που έκλεισε πίσω του. Στον 17ο όροφο.

Κοίταξε κάτω και του ήρθε σκοτοδίνη, αφού οι ογδόντα πόντοι της εξέδρας δεν βοηθούσαν στην αίσθηση ασφάλειας. Είχε μία γεύση βουτύρου σε φέτα ψωμιού στο στόμα του, αλατισμένου. Αυτή τη γεύση τη θυμόταν από όταν ήταν πέντε χρονών, στις απογευματινές φέτες που του ετοίμαζε η μάνα του.

Για δεξ, σκέφτηκε με ένα χαμόγελο στο μυαλό του. Το επόμενο αεράκι που φύσηξε, τον ξεκόλλησε από το τζάμι και τον έσπρωξε μπροστά, εκεί όπου η βαρύτητα θα έκανε τη δουλειά της.

Τότε, ο νεαρότερος των Μαγκλαρόπουλων αποφάσισε ότι ήθελε να ζήσει. Να ζήσει, αλλά με ψηλά το κεφάλι.

Κοίταξε στα δεξιά του και άρχισε πλάγια βήματα σε μέγεθος παπουτσιού σαράντα τρία νούμερο, κολλημένος στο τζάμι με τις παλάμες και το δεξί του αυτί να βεντουζάρουν. Ένα βήμα, δύο, τρία, αεράκι, πάνω οι χτύποι της καρδιάς, δύο χαμένες ανάσες, βήμα, η ανάμνηση από το πρώτο βάζο που έσπασε στο σπίτι, η πρώτη επίσημη ανάμνησή του και μάλλον η πρώτη κατσάδα που θυμάται από τον πατέρα του, βήμα, βήμα, η πρώτη μέρα στο σχολείο, να βρέχει και αυτός να κλαίει, και άλλο βήμα, βήμα, η συμμαθήτρια που του έριξε χυλόπιτα και επτά χρόνια μετά την είδε σε ένα διαγωνισμό ομορφιάς να μην περνάει σε επόμενη φάση, βήμα, βηματάκι, αέρας δυνατότερος και ιδρώτας στους κροτάφους και στην πλάτη, η πρώτη φορά στο γήπεδο, η πρώτη πέτρα, βήμα, η Άρτεμη, η πρώτη πορεία, βήμα, βήμα, παράθυρο.

Η δεξιά του παλάμη για πρώτη φορά έκανε κανονική λαβή και πιάστηκε από το μισάνοιχτο παράθυρο του πατέρα του. Μέσα στο γραφείο, ο αρχηγός της οικογένειας γύρισε και με μισάνοιχτο στόμα κοίταξε το γιο του να προσπαθεί να αυτοκτονήσει ή

να κάνει κάτι άλλο που δεν το καταλάβαινε. Ο γιος, με το ίδιο κόλπο που έκανε στο δικό του γραφείο, άνοιξε εντελώς το παράθυρο, έβαλε πρώτα το δεξί του πόδι μέσα, μετά έφερε και το αριστερό με μια μικρή αιώρηση στο απόλυτο κενό και πάτησε τεχνητή γη.

«Πατέρα, παραιτούμαι», είπε ο γιος στον πατέρα και στα έντεκα μέλη του διοικητικού συμβουλίου που μέχρι πριν λίγο συνεδρίαζαν. Έβγαλε τη γραβάτα απ' την τσέπη του και την άφησε πάνω στο τραπέζι, μπροστά στον πατέρα του και σκουπίζοντας το σβέρκο του από το κρύο ιδρώτα που έτρεχε εδώ και λίγη ώρα, πήγε προς την πόρτα.

Τα αποκόμματα των εφημερίδων που χρησιμοποιήθηκαν στις αρχές των διηγημάτων προέρχονται από τον Ηπειρωτικό Αγώνα (2,3,4,8,9), το Βήμα (6) και τη Γορτυνία (5).

Το βιβλίο του Γιώργου Τσαντίκου «Οι Ναζίτες πετάχτηκαν δίπλα» τυπώθηκε σε χίλια αντίτυπα στο τυπογραφείο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ, για λογαριασμό των Βορειοδυτικών εκδόσεων.

Το e-book του βιβλίου κυκλοφορεί ελεύθερα και δωρεάν. Αναζητήστε τα βιβλία των Βορειοδυτικών στα βιβλιοπωλεία της Πρωτοπορίας.

<http://voreiodytikes.blogspot.com>
www.facebook.com/voreiodytikes

Αυτό το βιβλίο δεν έχει Ναϊτες.

Πετάχτηκαν δίπλα για κάτι δουλειές και στο πόδι τους άφησαν εννιά ιστορίες, κοινωνικές κατά βάση, αλλά με ερωτική υπόσταση και πλοκή. Ιστορίες φανταστικές, εμπνευσμένες όμως από την καθημερινότητα, από δυο κουβέντες, μια εικόνα, ένα σύνθημα σε έναν τοίχο, ένα μονόστηλο εφημερίδας. Ιστορίες υπερβολικές και αληθινές ταυτόχρονα, που αν οι ήρωές τους ήταν αληθινοί, ίσως να ήθελαν να τις ζήσουν έτσι όπως περιγράφονται. Μέχρι να επιστρέψουν οι Ναϊτες, αφήστε σημείωμα κάτω από την πόρτα.

Βορειο
δυτικές
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

